

Giới thiệu Xin Chào, Em Gái!

- Anh yêu em.

- Anh hai!

- Không được gọi là anh hai nữa, chúng ta vốn không cùng dòng máu!

Câu chuyện tình giữa hai "anh em" cực kỳ đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bạn thân của anh hai

Rầm! Rầm! Rầm!

Mở một mắt, nó chau mày nhìn ra cánh cửa phòng đang bị hành hạ. Thương em quá, sáng sớm đã bị đánh đập như vậy. Mẹ à, chắc mẹ lại phải mua cửa mới cho con rồi.

Lết từng bước xuống giường, nó mở cửa, giọng rên rỉ:

- Mẹ mới mua cái cửa này 1 tuần thôi, anh bớt phá hoại đi.

- Tao quan tâm tới việc mua đồ của mẹ làm gì? Đi thay đồ, tao đưa mày đi học.

Vừa dứt lời, Duy quay lưng bước xuống cầu thang, chuẩn bị đồ ăn sáng. Nhìn theo bóng lưng dài gần 1m8 đó, Như bắt gặp mỉm cười.

5 phút sau...

Xách chiếc ba lô rồi chạy như bay xuống bàn ăn, Như thờ dốt. Nhìn hai chiếc ghế bàn đối diện trống không, nó lờ mờ đoán được hai vị chủ nhân căn nhà đã cất cánh đi công tác từ sáng sớm. Vì lý do công việc, thời gian tụ họp của gia đình nó rất hiếm. Kể cả các kì họp phụ huynh hay khai giảng, tổng kết của nó cũng do anh Duy đi. Cũng may, các thầy cô hiểu nên không trách mắng gì nhiều.

Đưa đĩa mì xào trứng cho nó, Duy ra lệnh:

- Cho nhóc 5 phút.

Nói rồi Duy bấm đồng hồ, tháo tạp dề, dắt xe đạp ra khỏi cửa và đợi. Nó thấy vậy chỉ biết nhăn mặt, ra sức nhồi nhét đồng tạp nham trước mặt vào miệng.

- 5, 4, 3, 2, 1.

Duy mở miệng đếm những giây cuối cùng rồi quay sang đóng cửa. Ngay lúc đó, một bóng nhỏ bay qua, ngồi ngay lên yên sau xe đạp, nở nụ cười đắc thắng. Duy nhún vai, cài khóa rồi đạp xe đi.

Năm nay Duy học lớp 12a7, còn Như vừa gia nhập lớp 10a3 được vài ngày. Nhìn cổng trường to sừng sững trước mặt, lòng Như khẽ rộn ràng. Đây là ngôi trường mà Như ao ước được theo học biết bao nhiêu năm. Bây giờ đạt được ước nguyện, trong lòng không khỏi vui mừng.

Vừa vào cổng, nó gặp ngay An, bạn thân của Duy. Thấy thằng bạn cao ngạo thường ngày hôm nay chở em gái tới trường, An bật cười, hỏi:

- Bộ hôm nay trời sập hay thế nào mà Duy đại ca lại hạ mình đi chở tiểu công chúa thế?

- Im cho bố. - Duy không nhìn An, buông 3 chữ.

- Ô, tiểu công chúa, hôm nay em dậy sớm nhỉ? - An quay qua Như bắt chuyện.

- Anh đừng chọc em nữa, gọi em là Như thôi.

- Lên lớp trước đi. - Duy vỗ vai Như rồi quay sang An - Mới sáng sớm mà mày ngứa miệng hả?

- Ahaha - An nhìn theo bóng lưng Như, khoe môi cong cong - Tao không nhìn được. Tao muốn nghe giọng con bé cả ngày luôn.
- Khôn hồn thì ngậm miệng lại - Mặt Duy nhăn nhó - Nó mà khó chịu là tao đâm mày đấy!
- Mày sùng em gái dữ vậy à? Mà thôi, ăn sáng chưa? Xuống căn tin với tao đi, tao không mang tiền.
- Thế mày xem tao là cái túi tiền di động đấy à?
- Cũng tương tự. Có điều mày kiếm luôn chức năng trò chuyện và tẩu hời.

Duy nghe vậy, giờ chân đạp mông An một cái rõ đau.

- Kiếm luôn cả chức năng dạy dỗ mày nữa.
- Như! Như quen anh An lớp 12a7 hả? Nãy tui thấy Như đứng nói chuyện với anh. - Ly, bạn cùng lớp của Như chạy đến hỏi.
- À, bạn của anh Như. Có gì không?
- Như sướng thiệt, quen với anh. Hôm qua tui thấy anh trên ti vi đó. Anh được giải nhì cuộc thi piano quốc gia đó nha. Trời, người gì đâu đẹp trai dễ sợ.
- Vậy hả? Lần đầu Như nghe anh biết chơi violin đó.
- Vậy chắc anh giấu Như rồi. Mà không sao, Như biết vụ đó làm gì. Có điều, sau này có gì nhờ Như chuyển thư của tui này cho anh nha. Như hông được từ chối đâu.

Nghe vậy, nó lắc đầu rồi cười trừ. Đưa thì đưa, chỉ sợ anh An không nhận thôi. Dù gì anh An cũng không thích mấy vụ này. Tới lúc đó, chắc mấy cậu này lại nghĩ nó không đưa rồi xé xác nó ra mất. Chắc, nguy hiểm, nguy hiểm quá!

Giờ ra chơi

An đang ngồi ở căn tin uống nước với Duy, thấy Như chạy đến liền vẫy tay gọi. Như cười tươi chào rồi không ngần ngại chạy đến ngồi kế Duy.

- Không đi chơi với bạn tới đây làm gì? - Duy chau mày, hỏi nó.
- Là anh An mời em ngồi chứ bộ. - Nó cũng chau mày, nói.

An nghe vậy, cười tươi, xoa đầu nó nhẹ nhẹ. Con bé này, càng nhìn gần càng thấy dễ thương mà. Bất gặp được động tác đó, Duy nhăn mặt, bĩu môi.

- Mà anh An này! - Như gọi khẽ

Nghe tiếng nó, cả hai anh chàng đều ngoái đầu lại nhìn. Ngộ nhỉ, sao hôm nay tự dưng nó nhỏ nhẹ thế?

- Sao thế? Em nói đi. - An nhìn nó vẻ thắc mắc
- À, em..

Nó ngập ngừng rồi đưa một phong bì màu trắng cho An. Phía trên còn được trang trí rất nhiều trái tim màu đỏ nữa. Trông có vẻ khá giống thư tình. À không, 100% là thư tình! Thấy vậy, An và Duy đồng loạt tròn tròn mắt.

- Cái.. cái này... - An lắp bắp, mặt đỏ bừng - Em.. cái này...cái này... em..
- Cái này... bạn em nhờ em gửi anh. Anh không nhận cũng không sao đâu! Tại tui nó ép em quá... - Nó cúi đầu nói, tỏ vẻ hối lỗi.

Nghe nó giải thích, mặt An tối sầm lại, còn Duy ôm bụng cười. Cảm giác này, đối với An mà nói, giống như đang được bay lơ lửng giữa không trung mà bị giáng cho một tia sét té cái huych xuống đất vậy. Đau, quá đau!

Duy cười đến chảy cả nước mắt, mặt đỏ như quả cà chua mới quay sang nói với nó:

- An nhận rồi, mày về lớp đi!

Nó nghe vậy, nhìn hai ông anh khó hiểu, nhưng cũng không thắc mắc gì nhiều, quay lưng về lớp.

Đợi tới khi bóng Như khuất sau dãy hành lang khối 10, Duy mới lấy lại vẻ bình tĩnh, quay sang nhìn An.

- Tao cứ tưởng... - An meo meo
- Thôi, không sao, lần khác đi. - Duy vỗ vai thẳng bạn rồi cười - Mà, tao nói nghe đừng giận, mặt mày lúc đó, haha, tếu meo tả được.

- Hừ, mày đợi đi, không có gì là thằng An này không làm được! Một ngày nào đó, Như sẽ đưa cho tao bức thư giống ngày hôm nay và tỏ tình với tao. Tao sẽ làm được!

An nói dứt khoát rồi đứng dậy về lớp. Duy nhìn theo, trong lòng dậy lên cảm giác khác lạ.

- Đọc xong nhớ vote cho tớ nhé các cậu, để tớ có động lực up tiếp.

Tớ dân nghiệp dư, có gì sai sót mong các cậu thông cảm và khuyên bảo nhé! ≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Fan cuồng

- Nè, em gái!

Đang đi trên cầu thang, nó bị chặn lại bởi một đám nữ sinh, trông có vẻ từ lớp 10 đến lớp 12 đều đủ cả. Người cất tiếng nói, theo bảng tên ghi trên áo, tên là Yến Vy, lớp 12a7. Ô, cùng lớp với anh Duy sao?

- Chị tìm em ạ? - nó mỉm cười lịch sự

- Nghe nói em là em gái của Anh Duy phải không?

- Vâng. Có chuyện gì không chị?

- Chị cần một ít thông tin về Duy. Chẳng hạn như sinh nhật, tên ở nhà, địa chỉ nhà, thời khóa biểu, số điện thoại, nick facebook, địa chỉ mail, sở thích, sở đoản, tài năng, hay làm gì lúc rảnh, idol, thói quen đặc trưng, bạn thân, người yêu cũ...

- Chị là fan cuồng anh Duy đấy à?

- Việc đó nhóc không cần quan tâm. Chị cần thông tin, nói đi.

Thấy Như chỉ im lặng, khóe môi nhếch lên, mắt hướng sang chỗ khác, Vy liền tức sôi máu. Cô chau mày, hỏi thẳng:

- Nhóc muốn bao nhiêu?

- Chị nghĩ bao nhiêu?

-... 500k cho một tin.

- Chưa đủ. - nó trả lời ngay, không suy nghĩ.

Vy há hốc mồm. Cô vốn không nghĩ con bé này ăn nói trống không với mình, lại càng không nghĩ số tiền cô đưa ra là rẻ. Nếu cung cấp đủ thông tin cô cần, có khi con bé thu được gần cả chục triệu ấy chứ! Là vì thông tin quá quan trọng hay vì con bé này khinh thường cô?

Đối với Như, việc nó được hỏi về thông tin của anh Duy xảy ra khá thường xuyên. Nhưng cái vẻ cao ngạo, hống hách này nó chưa thấy bao giờ. Ít ra phải đồ ngọt nó một tí chứ. Nó vốn không phải vật sở hữu của Vy, bảo cần thì nói, không cần thì vứt à?

- Chị, sáng nay em thấy nó thân với anh Huỳnh An nữa.

Một cô bé lớp 10 quay sang thông báo với Vy. Mặt Vy tối lại trong chốc lát, quay sang nói với Như bằng giọng lạnh lùng:

- Nhóc muốn bao nhiêu? Nói mau!

-...

- Nhóc, đừng nghĩ nhóc là em Duy thì nhóc muốn làm gì cũng được.

-... - Nó im lặng, nhìn Vy với ánh mắt giễu cợt

- Chị khuyên nhóc, từ này tránh xa An với Duy ra. Chị không biết nhóc có phải em Duy thật hay không, nhưng ở trường, tốt nhất đừng tỏ ra thân thiết quá. Tốt nhất là đừng đến gần. Ngừa mất lăm, hiểu không?

- ... - Lại tiếp tục im lặng, khóe môi hơi cong lên

- Đm, mày dám không trả lời? Mày khinh tao đấy à? - Vy gầm lên, hai tai đỏ ửng

Như nhìn thẳng vào mắt Vy, đôi mắt trong veo ánh lên tia cười nhạt. Vy tức đến cứng hết cả người. Cô bước lên một bước, giờ cao cánh tay đang định giáng xuống cho nó một bạt tai thì bỗng khựng lại, một bóng hình từ xa lao nhanh tới đã giữ chặt tay cô.

- Ô ồ, xem ai đây này! - An một tay giữ Vy, một tay nâng chiếc cằm bé nhỏ của cô lên.

- Trần Yến Vy, cậu đến tháng à, sao khó ở thế? - Duy không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Như, giờ tay khoác vai kéo nó vào lòng.

Vy im lặng, cúi mặt. Duy gọi cả họ tên cô như vậy, hẳn là đang giận lắm. Cả cổ tay cô bị An bóp chặt cũng tím tái cả đi, dần mất cảm giác.

- Các cậu đang chơi trò gì mà vui thế? - An cười tươi, nhìn từng người trong đám nữ sinh để tìm câu trả lời, cả người toát ra mùi sát khí.

- Anh An, anh Duy, con bé này hỗn lắm. Nó dám bơ chị Vy, tụi em đang định cho nó một bài học đấy. Các anh không cần bận tâm tới nó, một mình em cũng sẽ khiến nó tan tành được! - một cô bé lớp 10 thấy An cười, liền không suy nghĩ mà kể hết.

Nghe vậy, Duy nhướn mày, An bật cười khe khẽ. Đám nữ sinh im lặng, cúi mặt xuống đất, thậm chí cầu nguyện cho cô bé vừa phát biểu. Ngay cả khi cúi đầu tưởng niệm trong lúc chào cờ, mọi người cũng không chân thành như lúc này.

- Lâm Tô Uyên 10a5? Em quả là có khí phách đấy! - An thả tay Vy ra, tiến đến chỗ Uyên đang cười toe toét - Nhưng cô bé à, em khí phách sai người rồi. Tốt nhất, đừng đụng vào người của anh.

Nói rồi cậu bé ngược tay Uyên ra sau, chân đạp vào sau đầu gối khiến cô bé khụy xuống. Uyên la lên, đôi mắt ngấn nước vì đau.

- Oh my crazy fans, what can I do now? I really really really really love you ~

Duy cất lời. Một chữ “really” là một lần cổ tay của Uyên bị bẻ ngược ra đằng sau. Các học sinh tập trung xung quanh xem, thấy vậy không khỏi xót xa cho Uyên. Có lẽ sau kì này, không ai dám đụng đến Như nữa rồi. Hậu quả thảm khốc như vậy mà.

Như bước đến sau lưng Duy, kéo nhẹ vạt áo sơ mi của cậu. Duy quay đầu thấy vậy liền buông Uyên ra, đẩy nhẹ vai Như ra hiệu bảo nó về lớp. An nhìn nó, cười dịu dàng, phẩy tay kêu nó đi nhanh nhanh. Nó gật đầu, thẳng tiến bước đi.

Đúng lúc ba hồi trống vang lên. An đến gần khoác vai Duy quay đi, không quên để lại một câu cảnh cáo:

- Lần cuối!

Mọi người ngay lập tức chạy đến xem tình hình của Uyên và Vy. Vy xoa cổ tay, lau giọt nước mắt còn đọng trên mắt. Uyên không khá hơn, bật khóc hu hu, tay đau đến mức không động đậy được, đầu gối lúc này đập xuống đất cũng rom rớm máu.

- Mẹ kiếp! Tao sẽ không để yên cho nó đâu. Con Vy này không thể bị lép vế trước một con nhóc vắt mũi chưa sạch như vậy. Tao chắc chắn sẽ trả mối thù này!

Vy bực tức, hét to lên. Một vài người tới an ủi, số còn lại cũng mau chóng bỏ về lớp. Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến họ.

Đám nữ sinh diu nhau đứng dậy, mặt mày nhăn nhó, đang chuẩn bị chửi vài câu thì gặp ngay thầy giám thị đi đến. Cả đám thi nhau chạy, bán sống bán chết, rồi cuối cùng lại cùng nhau uống trà ở phòng giám thị. Hẳn không ai biết rằng, ngay khi vừa rời đi, điện thoại của Duy thông báo đã gửi xong một tin nhắn.

“- Hành lang khối 10, Trần Yến Vy 12a7, Lâm Tô Uyên, Nguyễn Thị Xen 10a5, Trần Ngọc Mai Anh 11a1, Lê Phương Thảo 12a3, Nguyễn Ngọc Thảo 11a4, Lý Lan 11a2, Lê Thảo Vy, Hoàng Lý Minh Tâm 12a6 tụ tập trốn tiết.”

- Nhớ vote cho tớ nhé các cậu ≡≡≡ love all ~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bị hãm hại

Như vừa bước về chỗ ngồi, chợt nhận ra không khí lớp khá kì lạ. 34 cặp mắt dồn hết lên người cô gái nhỏ, tia sợ hãi, nghi ngờ đan xen. Mọi người đều giữ một khoảng cách nhất định với Như, tiếng xì xầm cũng bắt đầu râm rộ. Nó thờ dãi nhưng cũng không mấy bận tâm.

Giờ ra về...

Vừa bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, hai chiếc xe đạp quen thuộc từ xa chạy đến trước mặt nó. Duy nhăn mặt, hỏi:

- Làm gì mà giờ mới ra đây?

- Có bạn nhờ em giảng bài giùm. - Nó mỉm cười, tự hào.

- Giỏi dữ ta! Mốt em định làm cô giáo hả? - An quay sang chọc

- Em không có.

Dứt lời, nó toan trèo lên xe đạp thì “Ào!”, một xô nước từ đâu bay xuống đầu nó. Duy phản ứng nhanh, kéo nó ra sau lưng, chiếc xô màu đỏ rớt xuống đất, vỡ tan tành. An không ngần ngại bỏ xe đạp, chạy nhanh lên cầu thang mất dạng. Người nó ướt sũng, bộ đồng phục lấm lem bùn đất trông thảm vô cùng. Người Duy dính tí nước, cậu cời áo khoác, choàng lên người nó, rồi dùng áo mình lau hết nước trên khuôn mặt bé nhỏ.

Lát sau, An bước xuống, hai bàn tay nắm chặt. Cậu chửi thề:

- Mẹ nó! Trốn mất rồi! Như, em có sao không? Có bị thương ở đâu không?

- Tĩnh sau. Giờ tao về trước, không nó bị cảm mất.

Duy nói rồi kéo nó lên yên sau, gật đầu chào An rồi đạp xe đi. An quay lại, lòi chiếc điện thoại ra, xem hình dấu chân mà cậu vừa tìm được rồi nhếch mép cười. Giỏi lắm! Đám ném đá dấu tay. Thù này cậu nhất định sẽ trả.

Về đến nhà, Duy cất xe đạp, nhắc nhở:

- Lên thay đồ nhanh. Mày mà bị cảm là tao chém.

- Dạ.

Nhìn bộ dạng lo lắng của anh trai, nó không khỏi bật cười. Nó lon ton chạy lên phòng, đóng sập cửa lại, đi thay đồ.

Bữa trưa đã đến. Đang định nhắm nháp đồ ăn mà Duy chuẩn bị, nó chợt thấy chiếc nhẫn trơn bằng bạc nằm chính ịch trên bàn. Duy ngẩng đầu, đeo nhẫn cho nó, rồi bảo:

- Ba gửi về cho nhóc đó.

- Đẹp quá! Ba tuyệt nhất.

Nghe nó nói vậy, Duy chỉ nhún vai. Ông anh này chọn mà, không đẹp sao được.

Com nước xong xuôi, hai anh em leo lên bộ sofa theo dõi bộ phim yêu thích. Dĩa táo được nó cắt gọt cẩn thận đã nhanh chóng bị tiêu hóa. Đến lúc quảng cáo, Duy bực mình:

- Đm, quảng cáo ngay lúc gay cấn.

Đáp lại lời Duy chỉ là một sự im lặng tuyệt đối. Cậu quay sang, thấy nó đã ngủ từ lúc nào. Lâu lắm rồi Duy không quan sát em mình khi ngủ. Cặp lông mi đen óng khẽ rung theo nhịp thở, đôi môi đỏ mọng lâu lâu lại mỉm cười, trông như một thiên thần nhí. Nhịp tim Duy bỗng lạc đi một nhịp. Cậu đang nghĩ cái quái gì thế này? Cậu vò đầu rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy đã là 3h chiều. Duy nhìn quanh. Không thấy ai cả! Cậu bật dậy, đang định móc điện thoại ra thì trên trán cậu rớt xuống một tờ giấy note:

“ Chiều nay em có lớp ở trường, 4h em về.”

Duy thờ phào. Cái con bé này, làm cậu sợ chết đi được. Cậu đứng lên, dắt xe đạp rồi đến trường. Dù gì, cậu cũng nên ở cạnh nó. Lỡ xảy ra chuyện như sáng nay thì may ra còn ứng phó kịp thời.

Nắng tháng 9 như muốn đốt cháy cảnh vật bên đường. Giờ này mọi người đều trốn ở trong nhà hay công ty, hưởng thụ máy lạnh mát mẻ, vậy mà Duy phải còng lưng đạp đến trường chỉ để xem con nhóc nhà cậu có ổn không. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn chỉ chột một từ: “Phiên!”

Dừng xe trước quán trà sữa đối diện cổng trường, cậu lòi chiếc smartphone ra, gọi 1 ly trà đá rồi dán mắt vào game. Thấy cậu chỉ gọi ly trà đá miễn phí mà ngồi gần 1 tiếng đồng hồ, bà chủ quán không khỏi khó chịu, nhìn cậu bằng con mắt tóe lửa.

Đang cày đến level 5, chợt cậu thấy bác bảo vệ hốt hoảng chạy vào trong. Linh tính có chuyện chẳng lành, cậu lao như bay theo bác. Ở chân cầu thang khối 10, một đám đông bu quanh, tay không ngừng chỉ trỏ. Một cậu học sinh chạy ra, trên tay bế một cô gái. Mặt cô gái vùi vào trong ngực cậu bạn nên Duy nhất thời không nhận ra được ai. Chiếc giày búp bê màu trắng của cô bé bỗng rơi trúng người cậu. Không ngần ngại, Duy lao đến, giành cô bé ấy

lại, nói với mọi người:

- Đề tôi.

Bể được Như ra cổng cũng là lúc xe cứu thương đến nơi. Cậu nhảy lên xe, trong lòng nóng như lửa. Dám đụng đến em gái của cậu, đừng mong được sống yên ổn.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt Như là một màu trắng toát. Trần nhà màu trắng, quạt màu trắng, drap giường màu trắng, ống truyền nước màu trắng. Nó cựa mình, phát hiện An và Duy đang gục đầu vào nhau mà ngủ. Hình như lúc chiều, nó đang xuống cầu thang thì bị ai đó đẩy, rồi nó va vào góc tường, và bây giờ thì nó đang ở đây.

- Em dậy rồi à? Có bị đau ở đâu không?

An thấy nó tỉnh lại liền chạy đến hỏi thăm, để mặc đầu Duy bị đập thẳng xuống bàn.

- Em không sao. - nó thều thào trả lời, cổ họng nó khô quá!

- Mày bị rớt từ bậc cầu thang thứ 40 đấy. - Duy xoa đầu mình - Đi đứng cái kiểu gà vịt gì không biết.

- Không có, em bị đẩy xuống mà. - Nó xua tay, ra sức giải thích

- Nó chọc em đó. Tụi anh điều tra được hết rồi, tụi anh sẽ giải oan cho em. - An xoa đầu Như - Giờ ngủ đi. Đang 1h khuya đó. Sáng mai anh xin cho em nghỉ.

- Cũng may mà bị ngất một tí thôi. Chứ mà bị mất trí nhớ hay bị tâm thần giống trong phim thì mày ra cổng mà ngủ nhá. - Duy lè lưỡi rồi ấn đầu Như nằm xuống giường - Mà An, mày không về à? Ba mẹ không nói gì sao?

- Tao bảo qua nhà mày học nhóm rồi ngủ qua đêm luôn.

Nó mỉm cười. Có hai người anh như vậy thì thật tốt quá. Mắt nó díp lại. Đêm đó, An và Duy đã nói nhiều lắm, nhưng nó không nhớ nổi, nó chỉ biết, trong lúc nó gặp chuyện, nó không ở một mình. Thế là đủ!

Đọc rồi nhớ vote nhé các cậu ≡≡≡ ~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vạch trần

- Em chắc chắn là các bạn này chứ?

Thầy hiệu trưởng béo ịch, tuổi đã ngoài 40, đeo chiếc mắt kính dày cộp lên tiếng hỏi. Đứng sau lưng ông là Lâm Tô Uyên và Lý Lan đang run run.

- Em chắc chắn. Thứ nhất, Như bị tạt nước, thủ phạm có để lại mảnh xô ở hiện trường. Em đã mang đi cho chuyên gia giám định và tìm thấy có vài dấu vân tay lạ. Hôm qua Như bị đẩy từ cầu thang xuống, trên áo cũng có dấu vân tay này. Chúng ta chỉ cần kiểm tra dấu vân tay của hai bạn là biết.

Duy vừa dứt lời, mặt hai nữ sinh tái mét. Cái gì mà dấu vân tay? Họ vốn không nghĩ Duy sẽ điều tra việc này.

- Tiếp theo, hôm Như bị tạt nước, trên sân thượng có để lại hai dấu giày dính nước. Theo em được biết, đối chứng với hoa văn dưới đáy giày, là hai dấu giày size 36 của hãng Roger Vivier và giày số 35 của hãng Christian Louboutin. Thầy thử nhìn giày của hai bạn xem có phải không?

An nói rồi quay qua Uyên, nhếch mép cười. Uyên run rẩy, gục đầu xuống, hai hàng nước mắt chảy dài. Lý Lan quay sang thầy, im lặng giãy lất rồi thú nhận tất cả. Rằng Vy là người đứng sau tất cả mọi chuyện, rằng Uyên và cô chỉ cùng hợp tác, nhưng không có ý xấu. Thầy hiệu trưởng im lặng, quyết định đưa ra hội đồng xét xử.

Bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, An quay sang Duy:

- Mày diễn như thật vậy! Tao phục, tao phục.

- Còn mày nữa, cái gì mà dựa theo hoa văn giày mà biết được cả size cả hãng. Nói láo không chớp mắt.

Nói rồi Duy cười lớn. Thực ra, hôm đó có người nói với Duy rằng thầy Uyên và Lan đứng sau lưng Như trên cầu thang nên cậu tìm mọi thông tin về hai cô nàng, sau đó đánh trúng đòn tâm lý. An cũng đã làm công tác tư tưởng suốt cả chiều hôm qua nên hai cô nàng mới mau chóng nhận tội. Tất cả cũng

chỉ là ăn may mà thôi, một sự may mắn đáng ngạc nhiên.

Về phần An, hôm cậu lên sân thượng tìm kiếm, thấy thấp thoáng bóng Uyên nhưng vì không chắc chắn, cậu cũng giấu nhem chuyện này. Nhưng đến khi Như bị ngã cầu thang, cậu không thể không vạch trần sự thật.

“Cạch!” - cửa phòng bệnh đột ngột mở ra. Nó ngẩng đầu khỏi cuốn Doraemon, thấy thấp thoáng hai bóng người quen thuộc. Nó reo lên mừng rỡ:

- Ba! Mẹ! Hai người về lúc nào vậy?

- Con gái của mẹ, sao lại ra nông nỗi này?

Bà Ý, mẹ của Như chạy đến hỏi han con gái yêu của mình. Nhìn khuôn mặt phờ phạc của nó, bà lại xót xa:

- Sao mẹ đi có một ngày mà con ốm hẳn đi vậy?

- Bà cứ từ từ nào. Con gái, có còn đau gì không con?

Ông Lâm, ba của Như hỏi, giọng lo lắng. Nó mỉm cười, nhẹ lắc đầu bảo không sao.

- Nó chả sao đâu. Giờ ba lấy búa đập đầu nó cũng chưa chắc đã bẻ. - Duy bước vào, châm chọc

- Cái thằng này! - bà Ý đập Duy một cái rồ đau - Em nó đang bệnh mà chọc nó hoài.

Nó thấy vậy ngồi cười hi hi. Ông Lâm kéo Duy ra ngoài, để hai mẹ con nói chuyện riêng ở trong.

- Là ai? - Ông Lâm lên tiếng

- Lâm Tổ Uyên, con bác Hải bên Thực phẩm chức năng Angerlinal và Lý Lan, con cô Hồng trưởng phòng ý tưởng bên kim hoàn Tú Lợi.

-... - Ông Lâm trầm ngâm

- Ba yên tâm, con giải quyết một phần rồi. Con không để bé Như chịu thiệt đâu.

- Được rồi. Cần gì thì nói ba, ba có thể giúp một tay.

- Vâng.

- Cậu vui rồi chứ?

An ngồi gác chân lên bàn, hất mặt hỏi Vy.

- Ý cậu... ý cậu là gì?

- Chuyện của bé Uyên và Lan ấy. Cậu thấy tụi tớ xử lý vậy đẹp chưa?

- Thấy cái gì mà thấy. Tớ chẳng thấy gì cả. Tớ không biết, cũng không quan tâm

Vy trả lời, mặt tái mét, mồ hôi rơi từng giọt. An quay mặt, bóp chặt cằm Vy, găm giữ:

- Tội cảnh cáo cậu lần cuối: Đừng. Đụng. Đến. Người. Của. Tôi.

- Đau! Bỏ tớ ra! Đừng bắt tớ phải nói với ba cậu chuyện này. Hãy nhớ cậu vẫn còn có hôn ước với tớ. - Vy chau mày đe dọa

- Haha, nực cười thật. Cậu thấy con nhỏ nào đi yêu thầm, hâm mộ bạn thân của hôn phu mình chưa? Đừng có nói như thể cậu chung tình với tôi lắm vậy.

- Cậu với con nhỏ đó cũng vậy còn gì. Hai người có chuyện mờ ám sau lưng tớ phải không?

- Sao cậu cứ hay suy bụng ta ra bụng người ấy nhờ? Cả Như và tôi, đều không phải loại hạ đẳng giống cậu. Đừng nghĩ ba cậu tài trợ vài đồng vốn cho ba tôi thì cậu có thể đề đầu cười cô tôi. Thằng An này không dễ chơi vậy đâu, nhá!

-... Trần Huỳnh An, tớ sẽ không dễ dàng để cậu nắm thóp hay chơi xấu sau lưng đâu. Lần này tớ hơi sơ xuất, đúng là có lỗi thật. Lần sau sẽ không như vậy đâu, hứa đấy!

An hừ mạnh một tiếng, buông 2 chữ rồi quay lưng bỏ đi: “Thử xem”

Vy ngồi im trong lớp, khuôn mặt vẫn chưa lấy lại vẻ hồng hào. Huỳnh An của cô, Anh Duy của cô, chỉ vài ngày trước họ vẫn còn là bạn thân, hoặc chí ít thì cô nghĩ như vậy. Thế mà, vì con ranh lớp 10 đó, vì con ranh xác xược và hỗn láo đó mà hai người quay mặt với cô. Cứ đợi đi, Yến Vy này sẽ không dễ yên cho nhóc đâu. Thứ gì Yến Vy này không chinh phục được, thì người khác đừng hòng đụng vào. Bắt cóc, giết người,... đối với con này không phải

chuyện khó. Đợi chị nhé, cô bé!

- Hi vọng các cậu thích truyện này, và nhớ vote cho tớ nữa nhé! Các cậu cmt với vote là động lực to bự để tớ up tiếp đây ☆☆☆☆ vote đi vote đi!!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Lý do anh yêu em

An sai nhanh đôi chân đến phòng nhạc cụ của trường. Đã xế chiều rồi, giờ này chắc chẳng còn ai ở đây. Yên tĩnh - đây là thứ cậu cần nhất lúc này.

Ngồi xuống chiếc ghế nhỏ màu đen dựng trước cây piano lớn, cậu hít thở sâu. Từng ngón tay nhẹ nhàng đặt lên bàn phím, rồi nhanh chóng lướt nhanh, tạo thành một bài nhạc dịu dàng. Giai điệu River flows in you cất lên tha thiết đến lay động lòng người. Hình ảnh ngày hôm đó - ngày đầu tiên cậu gặp Như dần hiện ra, rõ nét tựa chỉ mới hôm qua.

Hôm đó vào tháng 12, là sinh nhật lần thứ 16 của An, và cậu chỉ có một mình. Bước từng bước dạo vòng quanh thành phố, cậu khẽ thở dài. Giờ này ba cậu đang bận ít việc ở công ty, còn mẹ thì đi diễn chưa về. Càng khuya, trời càng trở lạnh. Cậu bước đại vào một quán cà phê nhỏ bên đường, nơi nội thất trang trí vô cùng âm ỉ, gọi một ly cappuccino nóng và mở smartphone lướt web. Chợt, chiếc piano ở góc khuất quán vang lên, trầm bổng, tựa như đưa người nghe vào một không gian huyền ảo nào đó. An đứng dậy, tiến đến cây đàn, mười ngón tay cũng ngưng ngáy, muốn thử chơi một bản thật điều luyện để nhận được con mắt ngưỡng mộ của những người trong quán.

Trước mặt cậu bây giờ là một cô gái nhỏ đang mặc váy trắng, một bông hoa hồng nhỏ điểm ở vai như tô đậm thêm nét dịu dàng. Mái tóc đen óng được tết sang một bên, gọn gàng, dễ thương. Hai bàn tay búp măng trắng nõn lướt trên từng phím đàn, đôi mắt nhắm nghiền đang cảm nhận giai điệu nhẹ nhàng này. Cũng là River flows in you, nhưng so với cậu, giai điệu này rất khác. Có cái gì đó rất nhẹ, rất lạ, và cũng... rất đẹp!

Bài hát kết thúc, cô gái nọ đứng lên, tiến về bàn của mình trong tiếng vỗ tay rộn ràng của bạn bè. An vẫn đứng đó, thất thần, đôi mắt dán vào dáng hình thanh mảnh kia. Cô gái cũng nhìn cậu, nhưng rồi nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác. Cậu cũng về chỗ, cầm con smartphone chụp lên người con gái đẹp như thiên thần kia vài tấm hình, rồi cũng quay về nhà. Đêm đó, có người ngủ rất ngon, có người lại không thể nhắm mắt mà cứ ngắm hình nền điện thoại.

Sau vài ngày điều tra, cậu đã có thông tin cơ bản của cô bé hôm nọ. Biết được anh nó cũng học chung trường với mình, An đã xin thầy hiệu trưởng chuyển lớp, rồi tiếp cận Duy. Duy biết hết, nhưng chẳng chê trách gì, cậu chỉ nói:

- Tao không quan tâm mày đến với tao vì mục đích gì. Chơi được thì chơi thôi.

An nghe vậy, bật cười thành tiếng. Cũng may, Duy chơi rất được. Dần dần, cậu thân với Duy hơn, như một người bạn thật sự. Hàng tuần vẫn đến nhà Duy ăn trực, lâu lâu lại rủ hai anh em nhà đó đi chơi, rồi có hôm lại cùng lưng ra phụ họ dọn dẹp nhà cửa,... Ba Lâm mẹ Ý cũng thương An, xem cậu như con ruột, có khi còn dẫn cậu đi du lịch chung và chụp ảnh gia đình. An bỗng dưng có một ngôi nhà thứ hai, đầm ấm, hạnh phúc, và hơn cả là có người con gái cậu yêu. Cuộc đời cậu như lật sang trang mới từ đó.

Hình ảnh Như trong quán cà phê nọ đã khắc sâu vào tâm trí An. River flows in you trở thành bài hát yêu thích của cậu cũng từ lúc đó. Cậu chăm luyện tập piano hơn, cây đàn violin bị cậu vất ở một xó nọ đã phủ một lớp bụi thật dày. Bài hát vẫn vang lên trong phòng ngủ của An hàng ngày, khi day dứt, khi dịu dàng, khi u uất, khi vui tươi mới mẻ, nhưng ẩn sâu trong đó chắc chắn vẫn là một tình cảm trong sáng ngày một lớn dần.

Trở về với thực tại, điệu nhạc cũng cất lên từng nốt cuối cùng rồi dừng hẳn. Căn phòng trở lại im ắng như lúc đầu, chỉ còn lại tiếng thở và tiếng nhịp tim của An đập từng hồi. Cậu nắm chặt tay, nói chắc chắn:

- Ngay từ ngày đầu tiên gặp em, anh đã quyết định sẽ bảo vệ em đến hết cuộc đời này. Như à, em đừng lo, anh sẽ không để ai đụng vào người em đâu, cho dù là một sợi tóc, kể cả Yến Vy hay ba mẹ anh.

Nói rồi, An đứng lên và quay lưng bỏ đi. Để lại cây đàn piano im lặng, trống rỗng.

- Anh đến rồi à?

Nó hỏi khi thấy An bước vào phòng bệnh.

- Ừ, anh đến rồi. Hôm nay em xuất viện phải không? Sao vắng như chùa bà đanh vậy? Thằng khi kia đâu?

An cời áo khoác, giơ tay vuốt tóc nó.

- Hi, “thằng khi” đó đi làm giấy xuất viện với đóng viện phí với ba mẹ rồi. Anh ngồi đi, chắc anh cũng sắp về rồi đó.

- Mà em sao rồi? Còn đau gì hông? Hay có thêm ăn cái gì thì nói anh mua cho.

- Ô pá à ~ bánh bao, bánh cá, trà sữa, trà đào, pizza, hamburger, mì cay, mì xào, khoai tây chiên, kem tuyết,... Anh mua cho em đi!!!

Duy từ ngoài bước vào, giả giọng nhõng nhẽo nắm tay An lắc lắc. Như bật cười, còn An thì đang trong trạng thái sốc tạm thời. Mất vài giây, cậu mới trả lời được.

- “Em” thích thì tự mua mà ăn. “Anh” đây méo rảnh.

- Thằng mê gái! - Duy phui tay - Thôi, mày dọn hành lí xong chưa? Ba mẹ đang đợi ngoài xe kia.

- Dạ rồi. Minh đi.

Nó nói rồi nhảy xuống giường, chạy biến, để lại đóng túi xách cho hai anh chàng đẹp trai ở trong phòng. Duy và An nhìn nhau, rồi mặt Duy tối sầm lại, An bật cười ha hả. Hai người cũng nổi gót theo nó ra khỏi phòng.

Vote đi vote đi người ơi ≡≡

~~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Con thịnh nộ

- Mọi chuyện là như thế nào?

Hai bàn tay rắn chắc đập xuống bàn cái “Rầm!”, người đàn ông trung niên cau mày hét lớn.

Mở to đôi mắt kiên định và lì lợm nhìn ba mình, An chỉ biết cười khẩy. Người đàn ông này, không nói chuyện với cậu thì thôi, mỗi lần mở miệng ra là chỉ có gào rồi hét. Xem ra ông ta vẫn nhớ mình có một đứa con trai nhỉ?

- Cái đồ bất hiếu nhà mày! Mày đã không giúp được gì cho tao thì thôi, lại còn phá hỏng cái mối quan hệ mà mất bao lâu tao mới gây dựng được. Mày chỉ cần cưới nó, mày cũng sướng, mà tao cũng được hưởng. Vậy mà mày... Đúng là phá gia chi tử mà! Đồ vô dụng! Đồ của nợ!

Tiếng chửi chối tai vẫn tiếp tục. An cúi đầu, trả lời từ tốn:

- Con không làm gì sai cả.

- Cái gì là không sai? Thằng Duy là thằng khốn nào, con Như là con đ* nào mà mày dây dưa với chúng nó mãi vậy? Bé Vy nó bảo mày bỏ nó theo con bé kia, phải không?

- Ba hỏi lại Vy xem, là ai sai trước? Nó mới là khốn, mới là đ* ấy. Nó đi yêu bạn thân của con rồi còn dám nói gì nữa chứ? - An nổi giận, gầm gừ nói.

- Mày câm ngay! Ai cho mày nói bậy như thế?

- Ba không cho con gọi nó như thế, vậy sao ba còn nói bậy con?

- Mày học đâu ra cái thói cãi ba mày nhem nhem đó vậy hả?

- Mở miệng ra nói thì ba bảo cãi, câm như hến ba lại bảo khinh ba. - An khẽ nhếch môi - Ba đem con cái mình ra đối lấy vài cục bạc dơ bẩn, ba không thấy thẹn sao mà còn chửi con?

- Thằng khốn kiếp! - Ba An đứng dậy, đập mạnh vào bàn, khuôn mặt đỏ bừng - Mày, là thể loại cặn bã. Tao nuôi mày ăn học bao nhiêu, mày trả lại cho tao như này đây hả? Biến! Biến ngay khỏi nhà tao! Biến đi! Đồ bẩn thỉu, đàn độn như mày, tao không cần!

Chiếc cửa thư phòng mở ra, mẹ An chạy vào, ôm lấy vai người đàn ông đang nổi điên kia. Bà nhẹ giọng, hoảng hốt:

- Ông! Có gì bình tĩnh mà nói, đừng đuổi con đi như thế.

- Ba nghĩ ngày ngày ném cho con đồng tiền, thuê một đám gia sư về thì gọi là nuôi con đấy à? Được, ba đuổi con đi chứ gì? Không cần ba đuổi, con cũng tự đi. Con không chịu nổi cuộc hôn nhân vỡ vụn đó, càng không chịu nổi một người ba chả xem gia đình là cái đình gì gì. Chào mẹ, con đi.

Nói rồi An quay lưng bỏ đi, không kịp thu dọn đồ đạc. Ông Minh, ba cậu, chỉ biết tức giận đứng nhìn thằng con trai độc nhất bỏ đi. Vụ đầu tư này của ông xem ra gặp khó khăn rồi! Ông quay đầu, thở mạnh vài tiếng rồi hất thẳng ly nước xuống bàn. Mẹ An chỉ biết cúi đầu im lặng. Bà xót con trai, nhưng

đối với con thịnh nộ của chồng, bà lại không dám hé răng nửa lời.

10h đêm tại nhà Duy...

- "Kính koong! Kính koong!"

- Ra đây! Ra đây!

Mẹ Ý nói lớn rồi nhanh chóng mở cửa. Thấy An vẫn đang còn mặc đồng phục trường đứng trước cửa, bà thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều. Bà mỉm cười:

- Sao khuya thế này mới về hả con? Vào đi tắm đi rồi cô lấy com cho ăn. Hôm nay nhà mình ăn canh cua con thích đấy nhé.

- Ủi, vợ đến đây à! - Duy ở trên cầu thang, nói vọng xuống - May thế, tắm đang mỏi lưng. Mau lên đắp lưng cho tắm nào.

An bật cười, cởi hai nút áo trên cùng rồi tiến lên phòng Duy. Bà Ý trở vào bếp, vừa hâm lại đồ ăn, vừa nhìn An dịu dàng. Thằng nhóc này, gia đình vốn đã không hạnh phúc mấy, nhưng không ngờ đêm hôm thế này mà còn bị đuổi đi. Ba mẹ gì đâu, thật đáng trách!

- Tao là trai thẳng! - An đá Duy một cái - Mà cho dù có cong, thì bó đây cũng nằm trên, không đến lượt mày đâu, nhé!

- Xi - Duy bĩu môi - Mày thẳng hay không có trời biết. Lỡ đâu con Như chỉ là bình phong, người mày muốn tiếp cận thực sự là tao. Ôi, tao ngại quá, ngại quá mày ạ!

- Thằng chó bệnh! Phấn đi, tao đi tắm.

Nói rồi An quay qua tủ gỗ, vớ đại cái quần đùi rồi đóng cửa phòng tắm. Duy thờ dài. Cậu cũng định khuyên An đừng đụng chạm gì Vy cả, mọi chuyện để cậu lo đủ rồi. Mà nghĩ lại, thằng heo này có bao giờ chịu nghe ai đâu. Quả này chắc còn phải ở đây dài dài.

Vài phút sau, An tắm xong, chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi ngắn bước ra. Thấy Như thù lù đang ngồi tám chuyện với Duy, cậu giật bản mình. Như quay qua chào, không hay mặt cậu bỗng chốc đỏ ửng như trái cà chua.

- Khuy...Khuya rồi sao em khôn...không đi ngủ đi?

An lắp bắp hỏi, vớ đại cái chăn choàng lên người.

- Tao gọi nó đấy. Mày đến chơi mà. - Duy cười đều - Chà, body anh An đẹp thiệt nha. 6 múi 8 múi từa lura luôn ấy.

An nghe vậy bỗng chốc nóng hết cả người. Như tím tím cười, rồi chóng tìm cách chuyển mắt. An rón rén đi đóng cửa, rồi quay lại đập mông thẳng bạn. Duy ôm bụng cười, đến đỏ mặt tía tai mới chịu dừng. Lấy lại vẻ nghiêm túc, Duy hỏi:

- Sao rồi?

- Kì này có vẻ căng mày ạ. Tao hết chịu nổi rồi. Chắc tao còn ăn bám nhà mày dài dài.

- Chà sao. Mốt làm em rề, tao hành lại mày là được chứ gì.

Nói đến đây, Duy cười, nhưng trong lòng dậy lên một cảm giác chưa xót khó tả.

- Ủ. Tao sẽ ráng sống tốt, trở nên thật thành đạt, rồi cưới Như. Tao sẽ chứng minh cho ba tao thấy không có ông ta tao vẫn tốt chán.

- Rồi, rồi. Tội hiểu ông quá mà, ông cao siêu, ông quyết tâm. Giờ ông xuống bếp ăn com giùm tôi cái. Bụng nó đang hát quốc ca rồi kìa.

An cười cười, khoác vai Duy bước xuống cầu thang, đánh chén một bữa ngon lành.

Khuya hôm đó, cửa phòng Như bật mở, An bước vào, xoa đầu cô gái nhỏ đang say ngủ. Cậu còn nhớ, có lần, nó hỏi cậu, rằng nếu mai sau chúng mình đều kết hôn rồi, thì sẽ như thế nào nhỉ. An cười, đáp ngay, cậu sẽ ở rề nhà vợ. Nó ngây ngô hỏi lý do. Cậu chỉ véo má nó, rồi bảo: "Vì anh chắc chắn, gia đình vợ anh sẽ rất hạnh phúc!". Cậu bắt giác mỉm cười triu mến.

Ở đằng sau cánh cửa, có một người con trai nhìn thấy tất cả. Cậu lặng lẽ quay về phòng, cảm giác khó chịu trong lòng lại dâng cao.

Vote đi ≡≡ Vote đi ≡≡ Love ya

~~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bắt cóc

Sáng hôm sau...

- Ba mẹ đi nữa rồi hả anh?

Nó ngồi xuống bàn ăn, vợ vội miếng bánh mì, hỏi.

- Ủ. Đi

- Thi đấu bóng chuyền đấy nhé! Nhóc thấy oai chưa? - An hí hửng

- Oai! - Nó cười tươi - Không sao, em đi một mình được. Hôm nay em có 2 tiết à, học xong em đến cổ vũ hai người luôn.

- Ủa, vậy ăn nhanh rồi đi đi kéo trẻ.

Duy vừa nói, vừa cời tạp dề ra. Tính ra thì cậu hỏi bị đám đang đấy chứ nhỉ?

Đội bóng Như khuất khỏi cửa nhà, An mới quay đầu, nở nụ cười ngọt ngào với Duy:

- Mỗi buổi sáng mà được nhìn thấy người mình yêu thật tuyệt!

- Mày đang tỏ tình với tao đấy hử? Đậu xanh rau má trà đá nước dừa, nổi hết cả da gà rồi này. Tôm vler! - Duy lấy tay tự ôm vai mình

- Áo tưởng! Tao nói bé Như kia. Chứ mỗi sáng mà nhìn thấy mày thì, chắc, xui thôi rồi!

Duy cười to, nhưng vẫn có gì đó khó chịu lắm. Cảm giác này, đừng nói là...

Tháng chín, trời thu xanh ngắt, cao vời vợi. Nó vừa đến trường vừa nghĩ ngợi. Còn nhớ năm nào, cũng vào mùa này, nó còn đòi khóc nằng nặc bắt ba cho nó vào chung trường với anh hai. Nghĩ lại thấy mình con nít thật. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, nó cũng lớn hơn, nhưng kỉ niệm khi nhỏ thì vẫn mãi ở trong tim này. Chết thật, sắp tới giờ vào lớp rồi, nhanh chân thôi!

Đang hát vu vơ một bài nhạc trẻ nào đó, chợt nó thấy sau gáy mình đau điếng, rồi trời đất đảo lộn, kết cục là một màu đen u ám. Trước khi mê man, nó chỉ nghĩ, có phải trời sắp rồi hay chăng?

Cô gái nhỏ mau chóng ngã sõng xoài trên nền xi măng lạnh. Một người đàn ông to lớn, xăm trổ đầy mình, móc điện thoại ra, cười lớn:

- Chị! Nó ngủ rồi.

- Tốt. Đến đây ngay.

Giọng nói một người phụ nữ vừa quen vừa lạ vang lên trong điện thoại. Người bên này gật đầu, vác Như lên chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn, nổ máy và quay vô lăng.

- Duy! Mày có điện thoại này.

Đang trong giờ giải lao. Duy tu nhanh chai nước rồi chạy đến, cầm điện thoại đi. Chu cha, là mama đại nhân đây mà!

- Nhóc. Em gái con đâu? - Người phụ nữ quyền lực cất giọng đầy bức bối

- Nó đang đi học. Có gì không mẹ?

- Học cái gì mà học? Hai đứa trốn mẹ đi chơi phải không? Nhà trường vừa nhắn tin thông báo hôm nay nó nghỉ học không phép đây này.

- Cái gì cơ?

Duy la lên, rồi mau chóng ngắt điện thoại, mặc cho đầu dây bên kia còn đang í ới. An đứng kế bên cũng tò mò cúi đầu vào xem. Duy mở bản đồ, chăm nhỏ đang đi chuyển, nhưng đây đâu phải đường đến trường?! Chết tiệt thật!

- Sao thế? Chuyện gì à? - An vẫn chăm chú nhìn bản đồ, xem có phát hiện gì mới không.

- Khốn nạn! Con bé bị bắt cóc rồi!

Duy nói rồi không ngần ngại chạy khỏi sân vận động. Còn An, phải mất vài giây sau mới nhận thức được nhân vật bí ẩn “con bé” là ai. Cậu bảo hai người

dự bị ra sân, rồi cũng nhanh chóng mất hút.

Chiếc taxi lao nhanh trên con đường đất gập ghềnh với tốc độ bàn thờ. Người An nóng lửa đốt, người Duy lại còn nóng hơn. Không khí trong chiếc xe tựa như chỉ cần thổi mạnh một tiếng thì sẽ phát nổ ngay tắp lự. Duy nhìn chăm chăm vào chiếc smartphone, miệng dẫn đường cho bác tài. An chẳng làm được gì cả. Tài khoản của cậu đã bị khóa vào khuya hôm qua rồi. Như nghĩ ra điều gì đó, cậu gọi điện cho một người bạn, hỏi tung tích của Vy.

- Sao? Vy nghỉ học?

An thốt lên. Duy quay ngoắt lại, nắm chặt tay, gân xanh nổi lên.

- Giỏi lắm. Hôm nay cậu không thoát đâu.

-” Ào!”

Một xô nước lạnh tạt thẳng vào người nữ sinh đang thiếp đi dưới sàn. Nó bật dậy, hai răng cắn chặt. Lạnh quá! Nhưng mà, đợi một chút, đây là đâu ấy nhỉ?

- Dậy rồi sao, cô bé?

Nó quay đầu. Xung quanh tối đen như mực, nhưng giọng nói này thì quen lắm. Chắc đã nghe ở đâu rồi.

- Đây là cái giá phải trả khi dám khinh thường tao.

Nói đoạn, một cái tát giáng xuống khuôn mặt trắng trẻo.

- Còn đây là cái giá phải trả khi dám đụng vào người tao.

Lại một cái bạt tai nữa. Hai má nó nóng rần. Bây giờ thì nó biết giọng nói kia là của ai rồi. Yến Vy!!!!

- Và cuối cùng, là cái giá phải trả khi giành giật đồ của tao.

Vy giật mạnh tóc nó, khiến nó la oai oái, rồi ấn đầu nó xuống thau nước đá đc chuẩn bị sẵn. Được một lát, nó ngạt thở, ho sặc sụa. Khuôn mặt nó giờ lạnh toát, dường như muốn tê liệt cả. Vy cười lớn, lấy một lọ nước hoa từ trong túi áo, mở nắp lọ rồi đổ hết lên đầu nó, nói nhẹ nhàng:

- Muốn tham gia cuộc vui, nên thơm tho một chút.

- Yến Vy, tại sao chị lại làm vậy?

- Mà còn phải hỏi sao? Nếu không phải vì thứ mặt dày như mày, tao đã không làm mấy chuyện thất đức này. Mà mày yên tâm, người có tiền là có quyền. Hôm nay, cho dù mày có thoát ra được, thì bằng chứng buộc tội tao cũng chẳng có đâu. Trần Yến Vy tao, đã không có thứ gì, thì người khác đừng mơ đụng vào. Hôm nay, mày chỉ có chết.

Vy nói với nó nhiều lắm, nhưng chủ yếu là chửi bới, dọa nạt. Cuối cùng, Vy quay lưng đi mở cửa, một chút ánh sáng nhỏ len lỏi vào không gian u ám kia. Chối mắt quá!

- Rồi. Giờ phần tụi bay. Ăn cho no, rồi khiến nó không mở miệng nói gì được nữa cho tao. Tốt nhất là đi luôn, còn không, thành người thực vật cũng không tệ.

Tầm vài ba người đàn ông to lớn cười ha hả bước vào, cả người xăm kín mít. Cánh cửa lại đóng sầm, nhưng lần này, từng bóng điện được bật lên, thấp sáng cả căn phòng. Là một căn nhà kho cũ kĩ, đồ vật đều đã rỉ sét cả, nhưng vẫn rộng rãi.

Tiếng cười ghê rợn kia lại vang lên lần nữa. Nó run rẩy bầy, phần vì lạnh, phần vì sợ. Áo đồng phục nhanh chóng bị xé toạc ra, cả chục bàn tay đặt lên người nó. Nó la lên, nhưng vô vọng, xung quanh vẫn tĩnh mịch. Nó trầm nghĩ, cuộc đời nó đến đây là kết thúc rồi. Phim ảnh vẫn chỉ là phim ảnh, sẽ không có anh hùng cứu mỹ nhân, sẽ không có phép màu nào xuất hiện cả. Bà tiên, hay ông bụt, tất cả chỉ tồn tại trong truyện cổ tích mà thôi. Ba ơi, mẹ ơi, anh hai ơi...!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lẽ nào...anh yêu em?

Cánh cửa phòng bị ai đó đập mạnh, vỡ tan tành. Mọi hoạt động trong phòng dừng lại ngay. An và Duy đứng ở cửa, chứng kiến cảnh tượng ngay trước mặt, máu điên trong người sôi ùng ục.

- Mẹ kiếp! Biến ngay cho ông.

Một người đàn ông trong bọn gào lên. Lúc này thì không còn gì để kể nữa, hai chàng trai cùng xông đến, một trận chiến khốc liệt xảy ra. Đừng lo cho hai anh chàng đấy, họ đều được luyện võ cả rồi. Với lại, chỉ cần bấm một nút nhỏ trên điện thoại, cảnh sát sẽ đến ngay.

Chỉ vài phút, những tên bặm trợn kia đã nằm rạp dưới chân hai cậu quý tử. Duy lao nhanh đến bên Như, cởi áo mình mặc cho nó, rồi ôm nó vào lòng mà vỗ về. An cũng muốn an ủi nó, nhưng khổ nỗi, cậu chậm hơn bạn mình vài giây. Cậu đành quay lại, để bàn tay của một tên to con ra trước mặt, móc con dao trong túi hắt rồi chậm chậm đâm vào giữa khe các ngón tay. Tốc độ nhanh dần, rồi “Bụp!”, và sau đó là tiếng rên thảm thiết của tên nọ.

- Mày đi đâu vậy?

An hỏi khi thấy Duy bế Như ra ngoài.

- Đến bệnh viện. Người nó lạnh ngắt rồi.

- Tao đi với.

- Ở đây lo đông hỗn loạn mà mày gây ra đi!

Duy bỗng dưng hét lớn. An hơi khựng lại. Cái thằng, sao hôm nay nó nóng tính thế nhỉ? Nhưng cậu không lên tiếng, dù sao chuyện này cũng do cậu gây ra thật. Nếu hôm đó cậu không uy hiếp Vy, nếu tối qua cậu chịu xuống nước một tí, thì có lẽ chuyện này đã không xảy ra.

Yên vị trên xe cấp cứu rồi, cậu mới mở điện thoại. 20 cuộc gọi nhớ từ mẹ, 37 cuộc gọi nhớ từ ba. Định khủng bố thằng con này à?? Nhắn vội cho ba mẹ, đại khái là con đang bận, rồi cậu quăng luôn chiếc điện thoại vào túi.

Cậu nắm chặt tay nó, vừa xoa vừa ra sức hà hơi. Thảm thiết nó thấp quá! Bực thật. Lòng cậu nóng rực lên, nhịp tim tăng nhanh đáng kể. Sốt ruột chết đi được ấy. Con bé mà có mệnh hệ gì, không biết cậu sống sao nữa.

Chiếc cửa phòng cấp cứu đóng lại. Duy ngồi ở dài ghế ngoài hành lang, gục mặt xuống hai lòng bàn tay. Là cậu không tốt, không bảo vệ được em gái mình.

An từ đâu chạy tới, mồ hôi roi ướt đầm áo. Cậu thờ hùng hục, hỏi:

- Như đâu? Con bé sao rồi?

- Mày còn dám hỏi sao? - Duy gầm lên - Thằng chó! Tất cả là tại mày! Tại ông già của mày! Nếu mày không gây chuyện thì Như đã không như vậy. Mày thử trả lời đi, nó mà có mệnh hệ gì, thì tao biết phải làm sao hả? Nó...nó không thể bị làm sao được! Không thể!

Duy biết cậu đang nổi nóng vô cớ, nhưng cậu không kiềm chế được mình nữa rồi. Những hình ảnh khi nó cười, nó khóc, nó giận dữ,... hiện lên trong đầu cậu. Nhớ như... nhớ như cậu không còn được nhìn thấy nữa thì sao đây?

- Mày bị điên à? Sao tự dưng lại chửi tao? Có phải tao cố tình đâu, có phải tao muốn vậy đâu. Mày lo cho em gái mày quá rồi hóa điên đấy hả? Nó là em mày, chứ có phải người yêu mày đâu mà mày đòi sống đòi chết với nó? Tao yêu thầm nó bao nhiêu năm tao còn không nói thì thôi chứ mày...

An bực dọc, lên tiếng quát nạt. Cậu biết thằng bạn rất thương em, nhưng sao lại chửi cậu như thế? Có phải do cậu làm đâu mà?

- Tao là anh nó, mà mày nghĩ tao thương nó thua mày à?

Duy mặt bình tĩnh. Một ý tá đi ra, nhắc nhở họ im lặng. An chỉ biết lắc đầu, nói vài câu mới Duy rồi bước đi.

- Người ngoài không biết cứ tưởng mày yêu nó đấy. Tao đi, không làm phiền mày. Khi nào nó tỉnh thì gọi tao. Tao đợi.

Đợi An quay đi rồi, Duy mới từ từ lấy lại bình tĩnh. Nước mắt cậu ứa ra, để rồi mau chóng bị cậu lau đi. Lúc này không được yếu đuối! - cậu tự ra lệnh cho mình.

Cửa phòng cấp cứu mở ra. Vị bác sĩ hiền hậu mặc áo blouse trắng mỉm cười:

- Cô bé không sao. Nhưng tinh thần thì hoảng loạn lắm. Tôi đã cho bệnh nhân uống thuốc an thần, giờ đang ngủ. Cậu có thể vào thăm được rồi.

Duy chạy như bay vào phòng. Nhìn bóng dáng yếu ớt đang say ngủ trên giường bệnh, trên cổ còn vương lại những vết cào cấu, tim cậu nhói đau. Ngồi xuống chiếc ghế nhựa, cậu nắm tay nó, thờ dài.

-” Mau dậy đi. Anh nhớ mày, ba mẹ cũng nhớ mày nữa. Cả thằng An, nó sắp điên rồi kia. Dậy đi, anh dẫn mày đi ăn.”

Nhắc đến An, cậu hơi khựng lại một chút. Hình như lúc này cậu có hơi nóng quá. Mà, những lời nó nói, có phải sự thật không? Trông cậu giống đang yêu con bé này lắm hả? Cậu thờ dài... Bao nhiêu năm sống với nó, chơi với nó, nhìn nó lớn từng ngày, cậu cảm thấy nó chiếm vị trí quan trọng lắm. Nói thật, nếu giờ nó mà chết, không biết cậu còn sống nổi không.

Ngắm nhìn người em gái thuần khiết như thiên thần đang say giấc, lòng cậu khẽ rộn ràng. Làn da nõn nà ngày nào bây giờ trắng bệch, trông mà xót. Đôi lông mi cong cong khép chặt. Đôi môi khô nhưng vẫn không giấu được nét hồng hào. Bỗng dưng, cậu muốn chạm vào đôi môi ấy...

Đạo này cậu cũng thấy mình hơi lạ thật. Cậu hay nhìn lên nó cười, hay chọc nó khóc rồi chạy đến dỗ dành, hay thấy khó chịu khi nó thân với thằng con trai khác,... Chả nhẽ cậu bị bệnh cuồng em gái rồi sao? Nếu không, thì không lẽ cậu yêu nó?

Cậu lắc mạnh đầu, xua tan những suy nghĩ lung tung trong đầu mình. Cho dù...Cho dù có gì đi chăng nữa, thì cậu vẫn là anh trai nó, vẫn là người cùng nhà với nó. Chuyện xảy ra 15 năm trước, tốt nhất không để nó biết được.

Mở điện thoại, cậu tìm danh bạ của An, nhấn vội cho nó vài chữ:

-” Nó vừa uống thuốc an thần, ngủ rồi.”

Xong xuôi, cậu vuốt tóc nó vài cái, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mọi người đọc xong đã vote chưaaa ≡≡ Nếu tớ có sai sót gì thì nhắc tớ nhé, tớ sẽ sửa lại.

Nhân tiện, mọi người thích kết thúc có hậu hay kết thúc bi đát thế?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chiếc nhẫn bằng chứng

Hôm sau...

Như mở mắt ra. Trắng toát. Chết thật, lại là bệnh viện nữa à? Đã là lần thứ hai trong tuần rồi đấy. Nó thật sự rất ghét mùi của bệnh viện - mùi của thuốc kháng sinh, thuốc khử trùng và hàng trăm loại thuốc tạp nham hằm bà lằng búa lua xua khác.

Nhớ lại mọi việc xảy ra hôm qua, nó thờ phào. May là nó còn sống. Nhớ cái lúc anh Duy bế nó đến bệnh viện, nó cứ nghĩ sẽ không được gặp anh nữa rồi.

- Em dậy rồi đấy à?

An từ ngoài cửa bước vào, trên tay là tô cháo thịt băm đang còn nóng hổi.

- Vâng. Bây giờ rồi ạ?

- 7h sáng. Em có thấy khó chịu ở đâu không?

- Dạ không. Mà anh Duy...

- Duy nó đi lo thủ tục cho em rồi. Ăn sáng trước đi, cháo bệnh viện ngon lắm.

An nói rồi xoa đầu Như, cười trêu mếu. Thằng nhóc kia, cậu vốn không chấp mấy đứa bị bệnh cuồng em gái, nên chuyện hôm qua coi như bỏ đi. Hừ, cậu quả là cao thượng mà!

- Về rồi đấy! Về rồi đấy!

Duy cầm tờ hóa đơn hồng hồng trên tay, phe phẩy đẩy cửa phòng. Thấy Như đang ăn cháo, cậu ngạc nhiên:

- Tỉnh rồi hả?

- Mới tỉnh thôi. - An trả lời hộ nó

- Hôm qua ấy, sợ không? - Duy trầm lặng một lúc mới dám mở miệng

Như nhìn anh, rồi quay sang nhìn An, cuối cùng không suy nghĩ mà gật đầu cái rụp.

- Em sợ lắm. Cứ nghĩ lúc đó sẽ chết cơ. Nhưng hai anh xuất hiện rồi, giờ không sao cả.

Đôi mắt trong veo của Như như một cây búa lớn đập vào tim hai anh chàng trong phòng bệnh. Duy không kìm được, với tay ôm nó vào lòng. An đứng

sau lưng nó, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mượt kia.

- Là chị Yến Vy. Chị đứng sau tất cả.

- Tụi anh biết rồi. - An từ tốn trả lời

- Nhưng anh không tìm được chứng cứ đâu... Chị ta xóa hết rồi.

Như nói, đoạn thờ dài. Duy nhếch mép cười, vỗ nhẹ vào đầu nó:

- Không sao. Lão gia đã có cách. Bây giờ á, em cho anh hai mượn chiếc nhẫn này một lát, nhé!

Nó khó hiểu, nhưng cũng mau chóng tháo chiếc nhẫn ba tặng hôm nọ ra. Mà, hôm nay anh hai lạ lắm nha! Gọi nó bằng em, rồi xưng anh, ngọt xớt luôn. Eo, nổi cả da gà!

An nháy mắt với Duy rồi cả hai đồng loạt ra ngoài. Đây, mấy người họ nghĩ cậu là ai chứ? Chiếc nhẫn này, ngoài có thiết bị định vị ra, thì viên kim cương nhỏ này là máy ghi âm trả hình đấy. Vốn biết trước nó sẽ gặp nguy hiểm nên cậu đặt làm đề phòng. Ai dè tới lúc cần thật, mà lại còn nguy hiểm thế này. Cậu khờ thờ dài, còn An thì đang hưng phấn cực độ. Sắp được vạch bộ mặt thật của Vy rồi, cậu còn mong chờ gì hơn?

Mở mục ghi âm ra, cả Duy và An đều chăm chú lắng nghe. Từng âm thanh nhỏ, không tiếng động nào là thoát ra khỏi đôi tai nhạy bén nọ. Càng nghe, mặt họ càng tối sầm. Đôi tay nắm chặt, nổi cả gân xanh gân đỏ. Đôi mắt đỏ ngầu. Mồ hôi túa ra như suối. Lần này, quá lắm rồi. Cả An và Duy đều quyết định sẽ chưa vội mang chuyện này ra ánh sáng. Đầu tiên, phải xử bằng luật rừng đã.

- Trần Yến Vy, tôi đã có đầy đủ nhân chứng và vật chứng việc cậu bắt cóc và hành hạ bé Như. Nếu tôi kiện ra tòa, cậu sẽ mắc tội giết người không thành, cố ý gây thương tích, bắt cóc trẻ em ở tuổi vị thành niên và là đồng lõa của lũ đầu đường xó chợ có ý định cưỡng bức kia. Trẻ từ 16 tuổi trở lên phải chịu trách nhiệm hình sự về mọi tội phạm mình gây ra, chưa kể đây là hành vi cố ý và ảnh hưởng đến tâm hồn, sự phát triển của một học sinh lớp 10. Lần này tôi quyết không để yên, tôi sẽ kiện đến cùng. Trả lời đi, Yến Vy, vì những lời nói của cậu đều là bằng chứng trước tòa đấy. Để xem lần này, người có tiền, có quyền như cậu làm được gì.

An gọi điện, nói một lèo với Vy. Ở đầu dây bên kia, tay Vy run run, còn chút nữa là cảm không vững điện thoại. Lũ đầu gấu kia, rõ ràng cô đã bảo tụi nó phải im lặng, không được khai bất cứ thứ gì trong trường hợp khẩn cấp rồi cơ mà. Đứng là loại cặn bã!

- Nói đi, cậu muốn gì?

Từng chữ thốt ra từ miệng Vy dần trở nên nặng nề. Duy và An nhếch mép, trong đôi mắt tỏa ra tia hận thù khó giấu.

- 6h sáng chủ nhật tuần này, ra ngoài cùng tôi một buổi. Chúng ta sẽ đi hẹn hò.

- Hẹn hò? Haha, thì ra cậu yêu thầm tớ à? Huỳnh An, nếu cậu nói sớm, chúng ta sẽ không khó xử như bây giờ. Được rồi, cậu xóa hết bằng chứng đi, rồi cậu muốn gì, tôi cũng chiều cả, nhé!

Cuối câu, Vy tặng thêm cho An một nụ hôn miễn phí rồi tắt máy. Mắt Duy nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, khinh bỉ. Riêng An bật cười trong lòng, ừ thì hẹn hò, chắc sẽ vui lắm nhì?

Duy trở về phòng, dịu dàng đeo lại chiếc nhẫn cho Như rồi soạn va li xuất viện. An gọi taxi, sau đó cùng bọn họ trở về nhà.

- Mày, chắc mai tao kiếm việc làm thêm quá.

Đêm đó, An gác tay lên trán, nói vu vơ với Duy.

- Sao vậy? Mày thiếu tiền à? Tao cho mượn này, mốt trả gấp đôi. - Duy ngập ngừng ngập dài, đáp lại.

- Không. Dù gì tao cũng bị đuổi rồi, tài khoản lại bị khóa. Tao không thể ở nhà mày, rồi lại còn xài tiền của ba mẹ mày được.

- Gớm, ông khách sáo quá. Làm như mới ở nhà tôi dăm ba bữa ấy mà bày đặt ngại. Tới quần lót của tôi mà ông còn đội lên đầu được đấy nhá. Mày học thói hư của bọn con gái từ khi nào đấy?

- Tao nói thật mà. Nhân cơ hội kết thêm bạn, rồi lấy kinh nghiệm, rèn luyện chút ít. Ở nhà không cũng chẳng làm được gì.

- Ờ, vậy cũng được. Tùy mày à.

Duy phẩy tay, nói vài câu rồi lăn ra ngủ. Sáng nay chưa gì đã bị mẹ gọi điện chửi vì tội không trông nom con bé cẩn thận, rồi lại bị thầy đập cho 30 roi vì tội bỏ thi giữa chừng, rồi lại còng lưng ra nấu ăn cho hai con lợn kia, giờ cậu đã không còn sức để lo chuyện không đâu nữa rồi.

An nhìn bạn, mỉm cười. Quyết định đi làm của cậu, nguyên nhân sâu xa cũng là vì sáng nay thấy Duy đeo nhẫn cho Như, trong lòng cậu muốn rồi một ngày ở lễ đường, cậu cũng sẽ trao cho Như chiếc nhẫn giống như vậy.

Chap sau đây là chap 10 rồi đó, nhanh thật nhì? Mọi người đọc đến đây rồi có thấy thú vị hay ho gì không?

Cmt và vote cho tớ nhé!! ≡≡

~~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Buổi hẹn hò không hạnh phúc

Sáng chủ nhật ở công viên...

An mặc áo sơ mi trắng tay dài, cởi hai nút áo trên cùng, mặc chiếc quần jeans đen và đôi adidas trắng. Khoác đại chiếc áo khoác bóng chày, nhìn cậu trông cực chất.

Đeo chiếc mắt kính có gắn camera và máy thu âm vào, cậu nở một nụ cười trong gương. Lần này, cậu nhận nhiệm vụ khó khăn bởi cậu muốn chính mình sẽ là người vạch trần bộ mặt xảo trá kia ra. Đến lúc đó, không những bé Như sẽ coi cậu là anh hùng, mà ba cậu cũng sẽ nhận ra sai sót của ông.

Đợi mất 59 phút đồng hồ, Vy mới chịu vác mặt đến. Với khuôn mặt được trang điểm thật đậm, bộ váy cúp ngực ngắn cùn tới đùi cùng vài ba lỗ khoét sau lưng và đồng nước hoa, trang sức trên người cô, An chỉ biết lắc đầu khinh thường. Nói cô gái này lớp 12, liệu có ai tin không?

- Anh đến rồi à? Đợi em lâu hông nè? Xin lỗi nha, người ta muốn thật đẹp trước mặt anh mà.

Vy đổi cách xưng hô, nũng nịu nói với An.

- Không lâu. Tròn một tiếng đồng hồ. Đủ để tôi ăn sáng, uống cà phê no nê và làm tất cả bài tập trong một tuần.

- Í, vậy là anh chưa ăn sáng hả? Em dẫn anh đi nhé. Mà anh nên đổi cách xưng hô đi, sau này quen nhau rồi, xưng tôi với cậu què chết ấy.

An thờ dài rồi cũng lững thững theo Vy đi ăn sáng. Cậu phải làm cô thật vui, rồi nhân lúc sơ hở mà vật lỏng cô sạch bách. Phải nhin, phải nhin, ráng phải nhin.

Đi chơi được nửa ngày rồi, An mới rủ cô đi uống rượu. Hai người nắm tay nhau bước vào một quán bar nhỏ trong hẻm sâu, tâm sự mấy giờ liền. Từ lượng của Vy cao, từ lượng cậu lại còn cao hơn. Đợi đến lúc Vy say mềm, cậu cũng đã hơi choáng.

- Này, hôm bữa em bắt cóc bé Như thật à? - An bắt đầu hành động

- Như nào? Anh quen con nào khác hả? - Giọng Vy lè nhè

- Hoàng Ngọc Như lớp 10a3 trường mình ấy.

- Ủa, phải, là em đó. Há há, nó dám cướp Anh Duy của em, dám cướp anh của em, em đã cho nó một bài học rồi. Há há há.

- Em đã làm gì vậy? Anh phục quá!

- Anh phục... phải không? Ha ha, em thuê lũ thằng Đại, hức, rồi bảo bắt cóc nó. Rồi em nhấn đầu nó xuống nước đá. Ha ha, cho chừa cái tội khinh thường em. Sướng tay lần anh... nào, uống nữa đi. Cho tôi thêm rượu đi!

Vy nói đến đây thì ngồi cười một hồi. An cuộn chặt bàn tay. Không được! Cậu phải thật bình tĩnh! Vì sự nghiệp to lớn!

- Rồi sao nữa? Em kể hết đi.

- Rồi á hả, em thấy nó ho sặc sụa, em còn tát nó mấy phát nữa. Há há, rồi em cho tụi kia vào hiếp nó. Mà em nói rồi, một là giết nó, hai là làm nó tàn phế. Hôm anh gọi cho em, em bất ngờ lắm, haha, mà may là anh yêu em, nên em chẳng sợ. Haha, giờ chắc nó cũng đang hấp hối rồi. Mà sao em không thấy lũ thằng Đại nữa. Chắc, anh yêu... làm sao anh có bằng chứng thế?

Nói đến đây, Vy ngã vào lòng An, chau mày nhăn nhoe. Khiếp! Say mà vẫn khôn phết!

- Ủa, em say quá rồi đấy.

An nói rồi dìu Vy vào một căn phòng nhỏ ở cuối hành lang. Ly rượu cuối cùng mà Vy uống, cậu đã nhờ bạn mình, là ông chủ của quán bar này, cho thêm viên thuốc kích dục. Gọi một tên trong "lũ thằng Đại" tới, cậu nói nhỏ:

- Dù gì chuyện hôm trước tôi vẫn sẽ kiện ra tòa. Tuy nhiên, hôm nay nếu anh giúp tôi một việc, tôi sẽ tìm cách giảm nhẹ tội cho anh, cung cấp thêm chi phí sinh hoạt cho vợ con anh. Điều kiện là anh không được khai tôi ra.

- Được rồi. - Sau một hồi ngẫm nghĩ, hần lên tiếng - Vậy cậu muốn tôi làm gì?

- Món quà trong phòng là tôi dành cho anh. Ăn uống xong, phiền anh chụp ảnh nude của cô ta lại, đăng lên tất cả mạng xã hội anh biết. Chụp cận mặt nhé. Nếu cô ta kiện anh, anh hãy bảo trong lúc vui vẻ cô ta yêu cầu làm vậy. Anh cũng có thể dụ cô ta nói câu đó rồi ghi âm lại nếu anh muốn. Xong việc vì vất hết đồ cô ta đi rồi đá cô ta ra ngoài đường. Cảm ơn.

Nói rồi An quay lưng đi thẳng. Tên bậm trợn kia nghe cậu nói vậy cũng thoáng rung mình. Tội nhỏ bây giờ tâm địa độc ác và khó lường vậy ư? Nhưng dù sao hần cũng đã hứa với thằng nhỏ rồi, không làm thật không đáng mặt đáng nam nhi.

Thả phịch người xuống ghế, An quăng cái kính cho Duy. Duy mỉm cười, vỗ vai khen bạn rồi mở laptop, nghịch nghịch một hồi. Cậu cắt những đoạn không cần thiết đi, chỉ giữ lại đoạn Vy kể tội lỗi của mình, rồi sao chép vào chiếc usb có chứa đoạn ghi âm lúc trước. Xong xuôi, hai thằng bật phim và khui hai gói snack ra xem.

- Trời đất, mùi rượu ở đâu thế này?

Giọng Như vang lên từ ngoài cổng.

- Mũi thỉnh v~ chuông ấy. Từ ngoài đấy mà vẫn ngửi được, phục thật!

Duy ngạc nhiên thốt lên. An cũng gật đầu cảm thán:

- Còn thỉnh hơn cả chó nhà tao. Em mày giỏi hơn cả mày rồi Duy ạ!

- Hai anh uống rượu đấy à? - Như nhăn nhó - Em méc ba mẹ nhá. Đến lúc đó bị đánh thì đừng có trách em.

- Í công chúa đừng nóng đừng nóng. Nãy anh đang đến đây có thằng điên say kia tạt rượu vào. Rửa mặt rồi mà nó vẫn còn mùi đấy. - An xua tay phân bua. Duy phì cười.

- Thật á? Sao anh không báo cảnh sát đi. Mà không sao là được rồi. Em mệt quá em đi ngủ đây. Tới giờ ăn gọi em dậy nha. Bye ~

Như nói rồi xách cặp lên phòng. An nhìn theo, ngoác miệng cười:

- Ngây thơ vượt mức cho phép. Dễ thương hen mày hen.

Duy cũng gật gật đầu. Công nhận con bé dễ thương thật. Một mà làm vợ chắc đảm đang lắm, vừa về là đi ngủ ngay cơ mà. Phải chi mà nó lấy cậu, cậu tình nguyện nấu cơm ba bữa, giặt đồ ủi đồ cho nó ngủ tha ga cả ngày luôn. Mà...cậu đang nghĩ gì thế này?

Chap 10 rồi đây☆☆☆Chap 10 rồi ☆☆☆

Tớ có cảm giác truyện càng ngày càng nhàm hay sao mà không thấy ai đọc hay vote cả:((

Có gì sai thì nhớ góp ý đề tớ sửa nhá, đừng bơ tớ vậy mà:((

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tin nóng

- Trần Huỳnh An! Chuyện gì đã xảy ra với tôi thế này????

Tiếng Vy rống to trong điện thoại. An chau mày, đưa điện thoại ra xa vài phút rồi mới giờ giọng nhẹ nhàng:

- Chào buổi sáng! Em dậy rồi à?

- Chết tiệt! Cậu định chơi tôi đấy à? Đồ khốn kiếp!

- Em nói gì vậy? Chẳng phải hôm qua em bảo anh về trước để em đi tìm bạn sao? Tại sao giờ lại thành ra vậy?

Vy im lặng trong chốc lát. Sáng nay tỉnh dậy, cô thấy mình nằm vắt vẻo cạnh thùng rác trong trạng thái bán khóa thân. May mà quán bar này trong hẻm nhỏ, lại toàn người lạ mặt nên cô cũng an tâm. Cô vội gọi điện cho thư kí rồi chạy như bay về nhà. Cứ tưởng tất cả là do An làm, thì ra không phải

sao?

- Thật? - Vy nói, giọng nghi ngờ.

- Em uống say quá nên không nhớ hả? Em còn chửi anh, bắt anh đi bằng được đấy.

An nhếch mép. Duy di chuyển con chuột điện tử rồi khúc khích cười. Sáng nay, tin tức “cô gái xinh đẹp nằm khỏa thân trong thùng rác” đã lan truyền trên mọi phương tiện rồi. Tuy mặt có bị che mờ, nhưng không thể dấu nổi vẻ kiêu sa của con gái độc nhất giám đốc trung tâm thương mại V&T.

- Anh xem tin tức chưa? - Vy giọng lo lắng hỏi - Là em bị hại, bị hại đó anh à. Chắc chắn là con Như kia làm. Em sẽ kiện! Chắc chắn sẽ kiện! Con nhỏ khôn kiếp! Con ranh!

- Đứng. Người ta chưa xác nhận cô gái trong tấm ảnh là ai mà. Nếu em kiện thì khác gì em nhận đó là mình, tiểu thư Yến Vy thác loạn trong bar? Em làm vậy chỉ bôi nhọ thanh danh em thôi. Chưa kể quán bar đó nhiều thành phần không đứng đắn, thấy em xinh đẹp họ hại đúng rồi. Không phải bé Như làm đâu.

- Nhưng người trong ảnh nhắm mắt cũng biết là em. Em phải làm sao?

- Cứ để kệ đi. Dư luận thôi mà, nói đã xong im, em lo làm gì? Mà hôm nay em không đi học, anh xin cô giúp em rồi. Ở nhà ngủ cho khỏe nhé.

An nói rồi tắt máy. Nhờ công bà tám lớp cậu, tin hot đã lan dần ra toàn trường rồi. Chắc, nếu chuyện này mà lộ ra, thì cậu chỉ có nước chết chắc. Tùy vào số phận vậy.

Quả là nhà giàu có khác. Chỉ ngay hôm sau, mọi bài báo đã mau chóng được gỡ xuống. Tuy vậy, ở các trang web ẩn, họ vẫn xôn xao bàn tán về cô bé 18 tuổi hư hỏng này. Dân tình vẫn chưa hạ nhiệt, tin tức trung tâm thương mại V&T trốn thuế và buôn lậu bị rò rỉ, cổ phiếu của họ xuống dốc không phanh. Lần này tuyệt đối không phải do hai chàng công tử kia làm đâu. Hẳn là một số người thừa nước đục thả câu, thêm dầu vào lửa đây mà. Cũng do nhà kia ăn ở quá thất đức mà thôi.

Ông Lâm mở mail, nghe hai đoạn ghi âm kia, liền nổi nóng. Giải quyết công việc nhanh chóng, ông cùng vợ lên máy bay trở về, chuẩn bị cho vụ kiện sắp tới. An vẫn tập trung đi tìm việc làm, Duy lại thu thập thêm bằng chứng. Mọi người sáng đi học, chiều lại gấp rút chuẩn bị, chỉ có Như là nhõn nhõn chẳng biết gì.

- Hôm nay nghe nói lớp mấy anh có bài kiểm tra 1 tiết Toán hả? Làm bài được không?

Trong bữa cơm, Như buột miệng hỏi. Đáp lại nó chỉ là tiếng im lặng. An đang mở điện thoại tìm việc online, Duy lại chăm chú đọc sách Luật, lên mạng xem comment về Vy. Nó bực mình, đập bàn thật mạnh.

- Mà làm cái gì vậy? - Duy vẫn dán mắt vào chiếc smartphone, cau mày hỏi.

- Sáng nay hai anh làm bài được không?

- 50% làm sai, còn lại tao méo biết làm. - Duy đáp, giọng nhẹ như không.

- Đứng nhìn anh, nhóc. - Tay An lướt nhanh trên màn hình - Anh ngồi kể nó mà. Cũng như nhau cả.

Như lắc đầu, thờ dãi. Đạo này thấy hai người này chẳng lo học hành gì cả, suốt ngày ôm cái laptop với cái điện thoại. Hư quá! Mà nghe nói, bữa trước mẹ anh An có hẹn gặp anh. Lúc về, thấy mặt anh vẫn vậy, không chút biểu cảm nào. Chỉ có khác là trên tay cầm một xấp tiền dày cộp. Chắc vì vậy nên không thêm học hành gì đây mà!

- Này mẹ gọi em, mẹ bảo mẹ sắp về đến nơi rồi đó.

Như mỉm cười nói, nắm chắc lần này mọi sự chú ý sẽ dồn lại về mình.

- Ờ, biết rồi.

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, không biểu lộ bất cứ sắc thái tình cảm nào. Nó im lặng bực tức. Tường cái này là tin tức độc quyền, chỉ mình nó biết, thì ra nó lại là người biết sau cùng. Không đau vì quá đau!

- Ba làm việc với luật sư rồi. Sắp tới tui con nghỉ cuối học kì I phải không? Khi đó rồi mình kiện luôn một thể.

Ông Lâm cầm xấp tài liệu trong tay, bàn bạc với Duy.

- Vậy còn 1 tháng nữa. Nhưng tui con nghỉ có 1 tuần thôi, sợ không kịp. Tính thời gian thụ lý vụ án rồi thời gian tòa xét xử nữa cũng mất 4 - 6 tháng rồi.

- Không sao. Ba có một người bạn làm ở bên tòa án. Ba nói họ đẩy nhanh tiến độ cũng được. Ngày mai ba đi nộp đơn, tạm thời các con đừng gây động tĩnh gì hết. Tránh việc họ xóa dấu vết và bịt miệng nhân chứng.

- Vâng. Con biết rồi.

Duy gạt đầu rồi toan đứng dậy. Ông Lâm ngập ngừng một chút rồi nói khẽ:

- Lần này con làm tốt lắm!

Duy mỉm cười bước về phòng. Ba cậu vốn là một người cứng nhắc. Hiếm khi thấy ông mở miệng khen ai bao giờ. Hôm nay ông nói với cậu câu đó, hẳn là đã tốn một mớ tóc bạc rồi.

Duy mang tâm trạng vui vẻ trở về phòng, chợt từ phòng Như phát ra tiếng cười giòn giã:

- Này, nhóc thua rồi nhá. Lúc đó con kiến nói với con voi là: “Em có bầu rồi” mới đúng.

- Không tin. Vậy thì có gì đâu mà con voi lăn đùng ra chết? Có gan làm thì có gan chịu chứ! Chẳng đáng mặt nam tử hán đại trượng phu nha.

- Mai mốt anh lớn, anh sẽ là người có trách nhiệm. Anh sẽ không xui khi người anh yêu có bầu với anh. Như, em thấy anh như vậy đáng tin không? Có đáng để yêu không?

- Rất đáng tin! Rất đáng yêu! Rất tốt! Rất ngầu! Em ủng hộ anh hai tay hai chân luôn.

Duy đứng dựa lưng vào chiếc cửa gỗ 15 phút. Sau đó, cậu quay đầu vào phòng, nụ cười trên môi tắt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ra tòa

Thời gian 1 tháng trôi qua như chớp mắt. Ba anh em bù đầu bù cổ ôn thi, vắt chân lên cổ mà chạy. Tài liệu chất cao như núi, bóng đèn mãi tận 1, 2 giờ sáng mới chịu tắt. Đối với hai ông anh, các kì thi ở lớp 12 này đều rất quan trọng. Năm cuối cấp rồi, lo ôn trước để còn thi đại học nữa. Còn với Như, năm đầu tiên phải thể hiện thật tốt, tránh gây ấn tượng xấu đối với các thầy cô. Thời gian này trở nên thật nhay cảm.

Lại nhắc đến cô nàng Yến Vy kia, thời gian gần đây quả là ác mộng. Các tin xấu cứ nhằm đầu gia đình cô mà đổ ập. Cổ phiếu còn cầm cự được tới giờ này quả thật đã tốt lắm rồi. Các nguồn vốn đầu tư bị rút sạch. Từ một gia đình giàu có nứt đổ đổ vách, giờ đây ba cô phải đi từng nơi mượn tiền. Cô thấy vậy, cũng biết thở dài, tâm trạng học cũng chẳng còn.

Kì thi trôi qua khá tốt đẹp với danh hiệu học sinh giỏi cho cả ba anh em. Điểm phẩy toàn học kì không cao lắm, nhưng cũng không có điểm thấp, chung quy lại cũng đều lọt top 10. Cấp 3 rồi, tội nó lại chẳng lười chảy thây ra.

- Ngày mốt sẽ ra tòa sao?

An ngạc nhiên hỏi ông Lâm.

- Ủ. Có lẽ giờ này họ đã nhận đơn triệu tập rồi. Hôm đó hai đứa không bận gì chứ?

- Không ạ. Nhưng chiều thằng An nó đi làm thêm rồi. - Duy trả lời hộ bạn

- Làm thêm? - Bà Ý nghi hoặc - Con thiếu tiền à? Cứ nói cô này. Đừng ngại, người một nhà cả mà.

- Dạ không cô. Con làm thêm chủ yếu rèn luyện thân thể với cả làm quen dần với thương trường ạ. - An lễ phép

- Ủ. Còn nhỏ mà có ý chí thế này là tốt. Vậy sáng hôm đó con khỏi đi cũng được, giữ sức chiều đi làm. - Ông Lâm

- Duy, học thằng An kia. Ai như con suốt ngày ru rú trong nhà ấy. - Bà Ý

- Được rồi được rồi, đi ngủ thôi. Chuẩn bị cho ngày mốt nào! - Duy vờn vai - Mà, mọi người đừng nói cho Như biết đấy. Nó chẳng chịu cho chúng ta làm chuyện này đâu.

- Rõ! - Mọi người cùng đồng thanh.

Hôm cùng nhau giáp mặt tại tòa, Yến Vy vô cùng tức giận. Cô chỉ thẳng vào mặt An và Duy, hét lớn:

- Huỳnh An! Cậu là đồ khốn nạn! Cậu lừa tôi! Hừ, tôi vốn ngạc nhiên tại sao cậu lại bắt chợt tốt với tôi như vậy, thì ra cũng có lý do cả. Chuyện ở quán bar là cậu hại tôi phải không? Tôi sẽ kiện cậu! Còn Anh Duy, tại sao cậu có thể làm thế với tớ hả? Mọi chuyện tớ làm đều vì cậu cả mà. Tất cả cũng vì tớ yêu cậu, tại sao cậu... tại sao cậu lại không thể đáp lại tình cảm của tớ một lần?

Duy đút tay vào túi quần, khinh khinh nhìn cô gái đứng trước mặt. An một tay vẫn cầm chiếc điện thoại, một tay che miệng ngáp. Xong xuôi, cậu mới mỉm cười với Vy:

- Cô gái. Chuyện ở bar, là do nhu cầu sinh lý của cậu, tôi không có trách nhiệm. Huống hồ gì, cậu dám qua đêm với một thằng đàn ông khác trước mặt bạn trai mới của cậu. Đừng nhiều chuyện, kéo tôi kiện thêm tội vu khống đấy.

Vy cứng họng, không thốt lên được lời nào, bực tức bước vào phòng xét xử. Ba An không có mặt, nhưng cậu biết, ông vẫn đang chăm chú về tình hình trong này lắm.

Chuyện xét xử tố sẽ không nhắc đến. Nhưng, dù sao, kết quả vẫn không thay đổi được. Yến Vy, vì phạm tội lần đầu, lại đang còn đi học nên được giảm tội một ít. Kết cục, Vy bị đưa vào trại giáo dưỡng. Gia đình trên bờ vực phá sản, ba bị tước mất quyền điều hành, con vào trại giáo dưỡng, mẹ làm nội trợ cũng trở thành ở không. Kết cục này còn tệ hơn những gì An và Duy tưởng tượng.

Đứng trước vành móng ngựa, Vy chỉ gục đầu im lặng. Phiên tòa diễn ra thật nặng nề. Trước khi bị đưa đi, Vy chỉ nhìn Duy, đôi mắt trĩu mến tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Có lẽ, vì sống xa hoa từ nhỏ, Vy đã quên thế nào là yêu. Cô quá chủ quan, quá tự phụ, để rồi rơi vào hố sâu không có điểm dừng. Trong chuyện này, cô không sai, chỉ là cô quá ngốc nghếch mà làm đường...

Tối đó, An nhận được điện thoại từ một dãy số quen thuộc mà không bao giờ nằm trong danh bạ của cậu. Cậu nhấc điện thoại, cất giọng lạnh lùng:

- Alo.

- Con trai, là mẹ đây. Ba con đã tha thứ cho con rồi, con về nhà mình đi. Nhé! Dạo này không có con, ông làm gì cũng bực mình, ăn không ngon ngủ không yên. Ba mẹ nhớ con lắm rồi. Giờ con đang ở nhà bạn hả? Mẹ qua đón con nhé.

An bĩu môi. Muốn nắn ni cậu về mà lại đưa điện thoại cho mẹ nói chuyện à? Ba cậu nghĩ cậu là ai chứ?

- Không cần. Con không về.

Duy đang đọc truyện cũng ngẩng lên nhìn An. Ái chà thằng này, cứng vai đạn luôn!

An cúp máy, thấy thằng bạn nhìn mình cười cười bỗng nổi da gà. “Chót tía, có khi nào nó thích mình thật không nhỉ?”.

- Ê chó, hay là tao tỏ tình với Như nha mày.

An chột đưa ra ý kiến. Duy giật nảy mình. Có phải cậu nghe nhầm không nhỉ? Sao hai lỗ tai nó cứ lùng bùng lùng bùng.

- Nhìn gì mà nhìn? Sắp tới Noel rồi còn gì. Nhân dịp này tao tỏ tình luôn, một đề kỉ niệm. Mày không đồng ý là mày bị gay đó nha.

- Không, tao không có ý đó. Nhưng mà nó mới lớp 10, còn nhỏ xiu. Mày để yên cho nó học giùm tao cái. Rồi còn nữa, chắc gì nó cũng thích mày? Mày tỏ tình rồi nó không đồng ý thì quê chết!

- Tao mặc kệ. Quen nhau rồi, tao kèm nó học cả ngày cũng được. Mà tao có ép nó trả lời ngay đâu. Nó không thích thì tao làm cho nó thích. Con bé nó mềm lòng như vậy, dễ gì tao thua hả mày? Mày yên tâm đi, cuồng em gái vừa thôi, giao nó cho tao là đảm bảo an toàn 100% luôn.

Duy cười cười, xua tay. Có cái gì chưa xót đáng lên trong lòng cậu, tưởng như trào ra đến nơi. Cậu nén lại, giả vờ chăm chú xem ti vi, nụ cười từ lúc nào đã trở nên méo xệch.

Mấy cậu nhấn nút ☆ ở dưới đi ~ Vote cho tớ

~~Đọc xong chap này mấy cậu có cảm tưởng gì không? Riêng tớ thấy chap này hơi ảo quá thì phải~v

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kế hoạch tỏ tình

Sau khi Vy vào trại giáo dưỡng, ông Lâm cùng vợ cũng quay về Anh. Ba mẹ An ra sức nắn ni thằng con vàng về nhà, ngày ngày gọi điện khuyên nhủ, thủ thi tâm sự. Nước chảy đá mòn, An chịu không được cũng mò về khu ổ chuột kia. Ngôi nhà hạnh phúc nọ - tên mà Như trịnh trọng đặt cho gia đình mình - trở lại với vẻ yên ắng ban đầu.

Kết thúc kì nghỉ, hai cô cậu lại lười nhác lê bước đến trường. Thằng anh ngồi đằng trước, đèo con em nhỏ đằng sau, cảnh tượng quen thuộc mà vẫn ảm áp đến lạ.

- Bé có bạn trai chưa?

Bất chợt, Duy lên tiếng hỏi.

- Chưa. Em còn nhỏ mà. Lo học trước đã.

- Ủ. Vậy là tốt. Ráng học đi, ba chuyện yêu đương gác qua một bên, nghe hông?

- Vâng. Mà sao tự nhiên anh hỏi vậy?

- Ờ.. Không có gì. Dặn trước để bé cẩn thận ấy mà.

Như mỉm cười gật đầu, không hề mấy may suy nghĩ thêm. Duy bắt gặp thấy an tâm. Cảm giác này, chỉ là cậu lo cho em gái thôi, không có ý định gì khác, phải không?

Vừa thấy Duy vào lớp, An liền choàng tay qua cổ bạn, hào hứng:

- Chiều nay Noel, mày dẫn Như đến quán cafe tao làm đi. Tao xin anh chủ quán rồi, cho tao thuê 1 giờ đồng hồ và tao mất một nửa tháng lương. Tao sẽ chơi piano cho em nghe, rồi tặng hoa hồng tỏ tình. Mày thấy sao, được không?

- Được gì mà được! Sến quá mày ạ! Đã vậy còn đắt.

Duy bĩu môi chê bai, nhưng một ý tưởng lóe lên nói với cậu, ý tưởng này cũng khác được đấy chứ!

- Người ta gọi là lãng mạn. Cái thằng chưa bao giờ yêu như mày biết khi gì mà nói. Với cả Noel mà, người ta đi chơi nhiều. 1 tiếng đồng hồ đó tao bán được bao nhiêu ly cà phê mày biết không? Quyết định vậy đi. 3h chiều nay nhé, tao chờ.

Duy miễn cưỡng gật đầu, trong lòng không mấy vui vẻ. Mà có khi vậy cũng tốt, con bé có người yêu rồi, cậu sẽ từ bỏ được thứ tình cảm loạn luân kia đi. Vẹn cả đôi đường.

Nghĩ là vậy, nhưng thật tình trong lòng Duy không vui nổi. Em gái bé nhỏ của cậu, lại sắp trở thành của người ta rồi. Người làm anh như cậu, buồn không tả hết, nói gì vun đắp, khích lệ tình cảm của nó.

Chiều hôm đó, Duy lấy cói thẳng An bị bệnh mà vẫn cứng đầu đi làm, rủ nó ra quán khuyến nhủ nó. Ai chứ con nhỏ này dễ dụ gần chết. Trông kia, mới tí đã hoảng hết cả lên. “Có khi nào nó thích thằng An thật không nhỉ?” - Duy nhủ thầm.

Cửa hiệu “Love Story of...” hiện ra trước mắt hai anh em. Duy giơ tay đẩy cửa ra vào. Khung cảnh bên trong ấm áp lạ thường. Lấy tông màu chủ đạo là đỏ và trắng, kèm thêm nội thất đơn giản và dễ thương, làm từng góc ngách trong quán đều toát lên vẻ dịu dàng khó cưỡng. Ở góc bên phải, gần nơi pha chế đồ uống là một cây piano cỡ bự bóng loáng. Nó quay đầu sang, hỏi Duy:

- Sao quán vắng dữ vậy anh? Có khi nào anh An về nhà rồi không? Có thấy ai làm đâu mà...

Nó vừa dứt lời, một âm thanh trong trẻo vang lên. An đã yên vị gần cây piano từ lúc nào, mười ngón tay thi nhau nhảy múa trên từng phím đàn. Vẫn là giai điệu River flows in you, nhưng lần này, cậu tự động thay đổi vài nốt nhạc, ghép thêm một đoạn Forever love. Duy chăm chú theo dõi, không khỏi thán phục. Nó thì khỏi nói, mắt chữ A mồm chữ O, ngạc nhiên lên tới tận trời.

Xong xuôi, An bước đến, lấy 18 bông hoa hồng đỏ rực đã chuẩn bị sẵn, giơ đến trước mặt Như, thủ thỉ nói:

- Như, anh thích em lắm. Ngay từ lần đầu gặp, anh đã quyết tâm sẽ bảo vệ em. Anh thật lòng muốn trở thành bạn trai của em và chăm sóc, lo lắng cho em. Em không cần trả lời vội, chỉ cần em biết, em đã nắm trọn trái tim anh rồi. Anh sẽ đợi em.

Nó vẫn đang còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì giọng nói An đã rót một bình mật ngọt vào lòng nó. Gò má nó ửng hồng, tạm thời không biết trả lời như thế nào. An thấy vậy, phì cười rồi đặt một nụ hôn phớt lên trán người mình thương.

Duy vẫn đứng ở đó, chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối. Tim cậu như đánh lô tô khi thấy An hôn Như. Cảm giác xấu xa kia lại đến rồi, lần này, dâng cao như đại hồng thủy vậy.

Như được hôn thì hoa hết cả mắt. Cái đầu ngốc đĩnh chỉ hoạt động, vội quay lưng chạy đi. An hơi bất ngờ, rồi mãi miết nhìn theo bóng lưng đó mà thờ dài:

- Vậy là tao thất bại hờ này?

- Uời, còn nhớ là tao đang đứng đây hả? - Duy bĩu môi - Tao không biết nó nghĩ gì đâu. 16 năm đánh nhau với nó đã bao giờ tao thấy nó yêu ai đâu mà biết.

- Ủ, tao cũng biết mày sẽ trả lời vậy mà, hỏi cho vui thôi. Về nhà phiên mày đốc thúc khuyến khích nhỏ giùm tao nhen. Chán, thuê cả 1 tiếng đồng hồ, tưởng nhỏ đồng ý thì hên hò luôn. Giờ chạy mất tiêu. - An chợt nảy ra ý tưởng - Ê Duy, hay tao với mày hẹn hò đi. Còn hơn nửa tiếng lận.

Duy nghe vậy, liếc mắt qua thằng bạn, tỏ vẻ kỳ thị:

- Thực tình, tao cũng ủng hộ LGBT lắm chứ. Cơ mà, tao quyết định cả đời này sẽ không làm người thay thế. Bye mày nha.

An cười cười, mang cái móc khóa hình con gấu bông đưa Duy:

- Này, mang cái này về cho nó. Bảo tao tặng, miễn trả lại.

Duy giờ tay quơ cái móc khóa bỏ vào túi, gạt đầu quay đi. Cậu không về nhà mà rẽ hẳn sang hướng ngược lại, tiến thẳng ra công viên. Lúc này, có lẽ yên tĩnh là thứ cậu cần nhất. Cậu tạm thời không thể nhìn mặt em mình được. Nghĩ đến đây, Duy thở dài thường thượt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quyết định của Như

10h đêm..

Duy mở cửa nhà, mùi thức ăn vẫn còn thoang thoảng đâu đây. Như ngủ rồi. Cô bé nằm gục trên bàn ăn với mâm cơm thịnh soạn. Duy chau mày, không lẽ đến giờ con nhỏ chưa ăn tối? Cậu xót em gái, lại chẳng biết làm gì, đành ngồi ngay ngắn trên bàn gỗ:

- Nhóc. Dậy! Dậy đi. Mày không định ăn cơm hả?

Mắt nó mơ màng từ từ mở ra. Thấy anh, nó ngáp vội vài cái, cất giọng lười nhác hỏi:

- Anh hai về rồi hả?

- Cái con này, chưa ăn cơm phải không? Mày định nhịn đói đến chết luôn hả?

- Em đợi anh hai mà..

- Đợi gì mà đợi. Mày cứ vậy là đau bao tử chết luôn đấy.

- Anh hai ăn cơm chưa?

Nghe nó hỏi, người Duy tự dưng mềm nhũn ra. Con tức giận bay đi mất một nửa. Cậu trầm ngâm vài giây rồi lắc đầu. Thấy vậy, nó ngay lập tức xới hai chén cơm, mặt hớn hờ:

- Vậy ăn cơm thôi.

Ăn cơm xong, Duy bảo Như lên phòng, để mình rửa hết đồng chén đĩa. Nó cười tít cả mắt rồi phi thẳng lên cầu thang.

Ngồi trong phòng, Như đồ mắt nhớ lại chuyện ban chiều. Lúc An tỏ tình, rõ ràng là tim nó lạc mất vài nhịp. Nó chẳng biết tình cảm mình dành cho anh là gì, nhưng có lẽ, không đơn giản chỉ là tình bạn. Nó thấy mình thật tệ. Đã bảo với anh Duy là chỉ tập trung vào việc học, vậy mà giờ lại ngồi nghĩ lung tung. Rốt cuộc, nó muốn gì?

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Duy nhẹ nhàng bước vào. Như thấy cậu thì ngoan ngoãn xích vào một phía, chừa chỗ cho cậu ngồi. Duy xoa đầu Như, hỏi nhỏ:

- Sao giờ này chưa ngủ?

- Em khó ngủ quá! - Như thở dài

Duy trầm lặng vài giây rồi thấy chiếc móc khóa lên người nó. Nó nhanh tay bắt được, trưng ra khuôn mặt thất vọng.

- An cho mày. - Duy từ tốn giải thích

Nghe vậy, Như chăm chú nhìn chiếc móc khóa, im lặng. Có vẻ như biết nó đang nghĩ gì, Duy dịu dàng:

- Nói chung thì...thằng An nó cũng tốt. Mày đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghe theo trái tim mày kìa. Mày nghĩ gì, mày thấy như thế nào, đó mới là quan trọng. Anh không có ý kiến gì đâu, anh sẽ ủng hộ mày mà!

Nói rồi cậu nhào người, đặt môi lên trán nó. Vội chúc nó ngủ ngon rồi chuồn thẳng ra khỏi phòng. Tại sao hả? Tại tìm cậu muốn nhảy lô tô ra ngoài luôn đây này. Khi này, phải kìm nén lắm cậu mới không chạm vào môi con bé đấy. Thật là...

Ở trong phòng, Như bắt giấc mỉm cười. Có lẽ nó đã có câu trả lời cho riêng mình rồi.

Đêm đó, một người ngoan ngoãn say giấc nồng, hai người thao thức trằn trọc cả đêm..

Sáng hôm sau..

Duy và An đang sánh vai xuống canteen thì thấy Như đang chăm chú nhâm nhi ly kem sữa. Thấy hai người, nó bảo các bạn vào lớp trước.

- Mới sáng sớm đã ăn kem rồi hả? - An xoa đầu nó

Nó cúi đầu, ngượng ngùng. Trầm ngâm hồi lâu, lấy hết can đảm của mình, nó quay sang An:

- Anh, em suy nghĩ rồi..

- Khoan! - An vội ngăn lại - Em không cần trả lời vội đâu, anh không ép. Cứ từ từ mà suy nghĩ đi, nha.

- Không, em nghĩ kĩ thật rồi. Có nghĩ bao nhiêu cũng vậy nữa thôi...

- Không, không cần đâu mà! Em cứ nghĩ kĩ đi đừng trả lời vội..

- Tụi bay im hết coi nào! - Duy bức tức hét lớn - Làm cái gì mà dây dưa mãi vậy? Nói thì nói mẹ nó đi. Mày nữa An, làm gì bắt nó nghĩ nghĩ nghĩ hoài thế? Nghe nó nói đã nào.

An run rẩy, mồ hôi túa ra như suối. Cậu sợ câu trả lời không như cậu mong đợi. Cậu ngập ngừng, bảo Như quyết định đi.

- Tội qua em nghĩ kĩ rồi, chắc là...em có chút rung động với anh. Nhưng mà, chỉ là chút xíu thôi, nên mình từ từ tìm hiểu nhau thêm nữa, nha anh. Tạm thời em không muốn chuyện tình cảm ảnh hưởng đến việc học của em quá..

Nghe đến đây, An vẫn run rẩy, nhưng là vì hạnh phúc. Như, nó vừa bảo có rung động với cậu phải không? Cậu không nghe lầm mà, phải không?

- Duy, mày tát tao một cái đi, xem có phải thật không. - An rụt rè đề nghị.

Duy nhướn mày, không ngần ngại giáng cho bạn một cái bạt tai rõ đau. Thế mà An vẫn cười tươi được chứ ỉ! Duy cười nhạt, xoa đầu Như, rồi khen nó làm tốt lắm, sau đó quay lưng về lớp.

Còn lại An với Như đứng trên sân trường. Sau một hồi đỏ mặt tía tai, An đề nghị:

- Mình xuống canteen đi! Anh bao em ăn kem.

- Nhưng em vừa mới ăn kem xong mà anh.

- Cứ đi đi. Rồi em thích gì anh mua cho.

Không đợi nó trả lời, An mạnh dạn nắm tay nó kéo đi. Tìm ai đó đập nhanh từng hồi.

Duy lững thững bước về lớp. Đây vốn là câu trả lời cậu biết trước, cũng là câu trả lời cậu mong đợi. Thế nhưng, tại sao tâm trạng cậu lại rối bời như này? Giây phút Như bảo rung động với An, tìm cậu nhảy chệch mất một nhịp. Hụt hẫng. Xót xa. Cậu chẳng biết diễn tả suy nghĩ của mình hiện giờ như thế nào nữa. Tựa như có một hồ đen đang hình thành ngày một lớn trong trái tim cậu vậy. Vẫn biết tình cảm cậu dành cho nó là sai, là không thể nào thành hiện thực được, nhưng sao cậu đau quá... Cảm giác của một người thua cuộc quả là không dễ chịu gì.

Mạnh chân đá bay chiếc lon bên đường, cậu gào lên, ngăn không cho mình suy nghĩ gì nữa. Mọi người xung quanh khựng lại, chỉ trỏ cậu, rồi vội vàng tránh xa. Cậu chẳng biết gì hơn, đành im lặng trở về lớp, mặc cho con chó chịu đựng đũa chĩa trên đỉnh đầu.

Cảm ơn các bạn đã vote ủng hộ tớ từ đầu đến giờ nhé. Các bạn là động lực của tớ đây

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đêm Noel

- Thế, nãy hai đứa mày đi chơi vui không?

Duy mở miệng hỏi khi đang đạp xe chờ nó.

- Cũng như mọi ngày thôi mà, khác mỗi cái không có anh.

- Quyết định chắc chắn rồi?

- Dạ, em nghĩ vậy. Nhưng anh hai đừng lo, việc học vẫn là nhất mà. - Nó toét miệng cười

- Ừ, tốt. Tối nay có định ra ngoài không?

- Ừm. Anh An có rú, mà em cũng chưa biết sao nữa. Em đi chơi rồi thì anh hai ở nhà một mình hả? Noel mà ở nhà một mình buồn lắm.

- Không sao, tối nay anh cũng bận rồi. Nhóc cứ đi đi.

Nó gật đầu. Quãng đường về nhà sau đó, không ai nói thêm lời nào nữa. Nó cảm thấy, có một nỗi xa cách vô hình đang lớn vồn đầu đây.

8h tối..

Nó mặc một chiếc áo phông màu đỏ tươi, quần kaki trắng và một cái áo khoác xám nhạt, đứng trước gương tự ngắm mình. Duy đi ngang qua, thấy vậy, buột miệng hỏi:

- Bé đi giờ hả?

- Dạ. Em đi một lát rồi về. Anh hai chưa đi hả?

- Ồ, lát đi.

Duy trầm ngâm một lát rồi ném hộp quà nhỏ lên giường nó, quay về phòng. Nó ngạc nhiên, vội nhảy lên giường, mở ngay hộp quà có giấy gói quà hình cây thông kia ra. Một cặp kẹp tóc hình hai con tuần lộc! Không ngờ anh Duy cũng còn nhớ mua quà cho nó. “Không được! Một lát đi chơi cũng phải mua một món quà về cho anh!”- Nó thầm nghĩ.

Giáng Sinh, không khí khắp nẻo đường đều tràn ngập sự hân hoan khó tả. An cùng sánh vai dạo bước với nó, trong lòng không khỏi rộn ràng. Người con gái cậu thương thầm 3 năm nay, giờ đang cùng cậu đón Noel. Đây chẳng phải là mơ?

Là lần đầu tiên đi chơi với bạn trai, Như hiện đang rất ngại. Không biết mở lời ra sao, không biết phải nói những gì. Nó bối rối. Cũng may, phần không khí náo nhiệt này dần giúp nó lấy lại vẻ thân thiện thường ngày. Nó kéo tay anh, chạy từ gian hàng này đến gian hàng khác. Đồ ăn, thức uống, đồ chơi, đồ lưu niệm,... đều được họ thử qua. Các bác bán hàng rong thấy hai người vui vẻ như vậy, liền luôn miệng khen đẹp đôi.

Như ra khỏi nhà nửa tiếng rồi, Duy mới lờ mờ bước ra khỏi nhà. Đúng là Noel có khác, đường nào cũng đông nghẹt. Sao cái cảm giác đón Giáng Sinh năm nay nó khác năm ngoái quá thế? Năm ngoái còn vác con em ra ngoài ăn bánh chụp hình, năm nay lại chỉ thui thui một thân một mình. Chán thế cơ chứ!

Chưa bao giờ cậu thấy khó kiềm chế cảm xúc như lần này. Cảm giác thiếu vắng nó cứ trào lên tận họng cậu ấy. Cái cảm giác mà, một thứ đang là của mình, bùm một phát trở nên xa lạ, nó khó chịu lắm. Cậu không phải đồ ngốc, cậu biết thứ cảm giác quái gở này có tên là gì. Nhưng, cậu ngàn lần không muốn chấp nhận nó. Khốn kiếp, cậu đang nghĩ lung tung gì thế này?

Rẽ vào một quán tạp hóa nhỏ, mua chục lon bia, cậu đến công viên ngồi thần thờ ở đó. Hết lon này đến lon khác, cậu uống sạch, vậy mà nó chẳng chịu chạy ra khỏi đầu cậu. Lại thêm chục em bia nữa được rước về, lại thêm chục vỏ lon bia bay vào thùng rác. Duy say mềm, trời trắng mây gió thì cậu chẳng quan tâm nữa, loạng choạng bước về nhà.

“Tạch!”

Bóng đèn trong nhà bật mở. Như bước vào, trên mặt vẫn đọng lại nét cười. Xem ra anh Duy đi chơi chưa về nhỉ? Thả phịch hộp quà xuống ghế sofa, nó bật TV. Lướt qua lướt lại vài kênh, chợt nó thấy một show truyền hình thực tế của Hàn Quốc, tên là cái gì mà Chuyện khó đỡ. Thôi thì xem tạm cũng được vậy.

Tham gia show truyền hình là một cô bé khoảng 13, 14 tuổi, than phiền rằng ba mẹ mình thể hiện tình cảm trước mặt con cái quá nhiều. Một ngày ôm hôn nhau hơn cả 100 lần, khiến cô bé không khỏi ngượng ngùng. Xem đến đây, nó bật cười. Nếu sau này nó có gia đình rồi, nó và chồng cũng được thể này thì tốt quá nhỉ?

Xem được một lúc, nó thiếp đi lúc nào không hay.

Duy về trong tình trạng chân nam đá chân chiêu, đầu óc mơ mơ màng màng. Thấy hộp quà vuông vắn được gói trang trọng nằm trên sofa, cậu không ngần ngại mở ra. Một chiếc nón len màu đỏ, khá phù hợp với phong cách Giáng Sinh. Cậu bật cười, quay lại ngắm cô em nhỏ đang say ngủ. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cậu nhìn trộm nó rồi. Duy đứng dậy, nhẹ nhàng bế nó vào phòng.

Người ta hay bảo, khi say là lúc con người nói thật lòng nhất. Duy say rồi, nhưng cậu không nói gì cả. Căn phòng nó tràn ngập bóng tối, chỉ le lói chút ánh sáng hắt vào từ hành lang. Cậu chăm chú nhìn Như, nhìn người em gái cậu nâng niu chiều chuộng bao năm nay. Có lẽ cậu thích con bé thật, nhưng cậu vẫn không thể chấp nhận cho tình cảm ấy phát triển tự do như vậy. Cậu phải làm sao đây, khi càng ngày càng không kìm nén lại được?

Cậu nợ Như, một món nợ ân tình khổng lồ. Cậu không muốn vì thứ rung động bé tẹo này mà làm tổn hại đến Như. Nội tâm cậu đang đấu tranh mãnh liệt. Chấp nhận làm anh trai tốt, hay nói ra sự thật và tranh đấu công bằng với An? Lý trí mách bảo cậu cách một, trái tim lại hét lên rằng cách hai. Cậu im lặng một lúc lâu, rất lâu. Men rượu có lẽ đã thúc đẩy tính dũng cảm của cậu, cậu cúi người, để môi mình chạm nhẹ vào môi Như. Cảm giác ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp người cậu. Đôi môi mềm mại đó, khiến đầu óc cậu ngay lập tức dừng hoạt động, chân tay bủn rủn chẳng biết làm gì hơn. Một lúc sau, cậu giật mình, đứng dậy rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa thật chặt. Cậu tự ý thức được, mình vừa làm một việc sai lầm.

Ở trên giường, đôi mắt ai đó từ từ mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bạn bè

- “Rầm!”

Ở lớp 10a2, nó đang ngồi đọc sách thì chiếc bàn bị bàn tay ai đó đập mạnh xuống.

- Như, hôm qua tui thấy bà đi chơi với anh Huỳnh An. Hai người yêu nhau phải không?

Ly chau mày, hai tay chống nạnh hùng hồn hỏi nó. Nó nhẹ gật đầu. Điều này không nhất thiết phải giấu đâu nhỉ?

- Mày đúng là hồ ly tinh! Lúc trước mày có thèm quan tâm anh An đâu, mày còn chẳng biết anh biết chơi piano nữa. Vậy mà từ khi tao nhờ mày đưa thư cho anh, mày giả bộ hiền dịu rồi lợi dụng anh mày để của anh An. Mày biết anh là hotboy của tụi tao, mày muốn nổi nên mày làm vậy chứ gì? Thế loại hai mặt như mày, không hiểu sao anh An chấp nhận được!

Ly khoác tay vài bạn nữ trong lớp, nói mỉa mai. Đứng trước mặt nó hiện giờ là gần nửa lớp đang hướng con mắt ác ý về phía nó.

- Sao mày không nói gì thế? Chắc mày đang định về mách anh mày, để anh mày bỏ tù tụi tao giống anh mày đã làm với bà Vy chứ gì?

Lam, cô bạn đứng sát bên Ly hỏi. Nó tự cười thầm trong lòng. Biết thế nào cũng có ngày này mà. Chuyện của Yến Vy, không phải nó không biết. Tính cách anh Duy thế nào nó là người hiểu rõ nhất mà. Nó nói, giọng trầm ấm:

- Chuyện của Vy, không phải tớ làm. Chị ấy gieo gió thì gặt bão thôi.

- Haha, nực cười! Thế mày chứng minh đi. Từ giờ, mày đừng nói gì với thằng anh của mày cả, về chuyện đã, đang và sẽ xảy ra với mày trong lớp này. Mày dám không?

Nó nhún vai. Không phải nó là một cô nhân vật chính yếu đuối, nhận phần thiệt về cho mình hay vì thương yêu anh trai quá độ. Dù sao nó cũng không định nói với các anh. Ba cái chuyện tầm xàm còn con con này, nói ra tốn nước miếng chứ có làm được gì đâu.

Ngay lúc đó, một cái bóng nhỏ sà vào chỗ ngồi của nó. Hương ngoác miệng cười tươi, xua tay giải vây:

- Các cậu làm gì thế! Bạn có người yêu các cậu không chúc mừng thì thôi sao lại kéo nhau đến hỏi tội thế này?

- Lớp trưởng, cậu đừng bênh con nhỏ giả tạo đó. Cậu cũng thích anh An cơ mà!

- Cái đó là hâm mộ thôi. Mà Như đâu có nhiều chuyện như mấy cậu nói đâu, Như nhỉ?

Hương quay qua nó, nở nụ cười tươi giúp mọi chuyện êm xuống. Nó cười nhạt đáp lại, tỏ ý mấy người hiểu sao thì hiểu.

Các nữ sinh kia cũng mau chóng kéo nhau về chỗ ngồi. Hương tự động chuyển cặp mình về bàn nó. Nó chỉnh lại bàn ghế, tiện quay qua hỏi Hương:

- Hương thích anh An à?

- Ủ, hâm mộ tí thôi. Ảnh giỏi lắm đó, Như sướng thiệt!

- Giỏi?

- Ủ! Khoảng 2 năm trước á, cư dân mạng xôn xao bàn tán về một clip phim ngắn, kể về cuộc gặp gỡ của chàng trai và cô gái trong một quán cà phê nọ.

Cô gái mặc váy trắng, chơi piano khiến chàng trai rung động và anh bắt đầu hành trình tán tỉnh cô gái. Phim đó ảnh là nhân vật nam chính đó, đóng cực ngẫu luôn! Mà tớ còn nghe đồn, ảnh là biên kịch của phim đó luôn cơ. Rồi tớ tìm hiểu về ảnh mới biết ảnh cực giỏi piano, violin với guitar, thành tích học tập tuy không nổi trội nhưng cũng rất được, gia đình lại khá giả. Lúc đó, ảnh là idol số một của tớ nên tớ mới thi vào trường này đó.

Hương say sưa kể, đôi mắt ánh lên vẻ ngưỡng mộ rõ ràng. Hả là cô bạn này thích anh An dữ lắm! - Nó trầm nghĩ.

Giờ ra chơi, không khí lớp học nhộn nhịp hẳn lên. Nó đứng dậy, soạn đồ vào cặp rồi quay đi.

- Hôm nay tớ có hẹn đi ăn sáng với anh An, chắc lát vào lớp hơi trễ nha.

Nó cười cười, thông báo với Hương. Cô lớp trưởng dịu dàng gật đầu.

Chạy vội ra sân sau, nó cẩn thận nhấc từng bước nhẹ đến ngồi dưới cửa sổ, đóng tai lên nghe lên.

1 phút trôi qua, chỗ ngồi của nó vẫn không có tiếng động gì lạ. Chắc có lẽ Hương thật sự coi nó là bạn. Những câu nhắc nhở của anh Duy hôm nào lại vang lên trong đầu nó.

“- Ở đời ấy, đừng tin tưởng bất kì ai. Xã hội này phức tạp lắm, càng thân thiết càng nguy hiểm. Đôi lúc, có thể cô độc bước đi cũng là một sự may mắn đấy.”

Lắc đầu vài cái, nó đang định quay đi thì giọng Ly cất lên sau khung cửa sổ:

- Lớp trưởng, cậu định theo phe nó thật sao?

- Như là người tốt mà!

Giọng Hương chắc như đinh đóng cột. Nghe được, nó gật đầu khẽ mỉm cười.

- Và cả ngày thơ ấu, em ạ! Bà Vy hạng vip như kia còn bị anh nó đưa vào trại giáo dưỡng cơ mà. Các người làm gì thì làm, để tớ làm công tác tư tưởng là được.

Một nụ cười ma mị đồng thời xuất hiện trên cả hai khuôn mặt v-line trắng nõn. Phải rồi, phải rồi, lời anh Duy nói có bao giờ sai?!

Giờ ra về...

“- Rằm”

Bàn nó bị đá văng sang một bên. Lam gần từng chữ:

- Mày! Đồ. Hồ. Ly. Tinh!

- Thôi, Lam ơi, mình về đi. Lát anh nó qua anh nó lại xử mình đấy. Ỗ có anh trai rồi người ta lên mặt dữ lắm.

Một bạn nữ đứng ở góc lớp lên tiếng. Các bạn còn lại, kể cả các bạn nam, cũng xua xua tay đẩy Lam ra ngoài. Nó đứng im ở đó, khuôn mặt tươi sáng hiện rõ vẻ phức tạp. Hương quàng tay qua eo nó, mỉm cười:

- Mình về thôi! Có tớ ở đây rồi, Như đừng sợ.

- Ủ! - Nó cười híp mắt - Nhà Hương ở đâu? Có cùng đường với nhà tớ không?

- Có. Nhưng nhà tớ ngắn hơn một đoạn. Sao thế?

- Tớ muốn về chung với cậu. Lâu rồi tớ mới có một người bạn dễ thương như cậu đấy. Ở trường cũ tớ toàn bạn nam thôi.

- Cậu không về với anh cậu à? Cả anh An nữa?

- Không sao! Vậy tớ về cùng cậu nhé!?

- À...ừ... Cũng được!

Xin lỗi các cậu vì thời gian qua hơi chậm trễ việc up truyện. Thật tình thì tớ đợi lượt vote thứ 100 rồi sẽ tặng chap này cho bạn đó. Nhưng đợi mãi đợi hoài vẫn cứ dừng ở 99 votes nên thôi tớ đành up chap tiếp vậy:((((

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kế sách

Chap này dành tặng bạn Bronymia - người vote thứ 100 ☆☆☆

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã luôn ủng hộ tớ nhé!

Nó thân mật khoác vai Hương chạy đến khu lớp 12. Duy và An cũng vừa xong, thấy nó mang bạn đến liền tốt bụng chào hỏi:

- Nhanh chân dậy má. Ai đây? - Duy chau mày dò xét
- Chào em, em là bạn của Như hả? - An nở nụ cười thân thiện
- Dạ.. Em chào hai anh. Em là Hương, lớp trưởng của Như. - Hương đỏ mặt giới thiệu
- Hôm nay hai anh về trước đi. Em về chung với Hương được rồi. - Như
- Sao thế? Anh về chung không được à? - An
- Dạ, dạ được chứ anh! Anh cứ về chung với tụi em cho vui, Như hen!

Hương quay sang nó, khuôn mặt đỏ như gấc. Nó dễ chịu gật đầu.

Trên đường đi, An, Hương và Như tíu tít trò chuyện, để mặc Duy ở đằng sau. Đang đến lúc vui, Duy vội vượt lên, lùi ngược nó ra đằng sau. Nó ú ớ vài câu rồi kéo dài khoảng cách với An và Hương.

- Bạn mới? - Duy giờ giọng nghi ngờ
- Vâng. Lớp trưởng. Người bảo vệ em. - Như mỉm cười
- .. Không an toàn.
- Uôi, em biết mà! Đệ tử của anh không có bèo đâu ghen.
- Ủ. Sao phải bảo vệ?
- Quen anh An, bị oán ghen - Như nói rồi cười hi hi- Tụi nó bảo em không được nói với anh. Mà em lỡ nói rồi. Ahi ~
- Cái... - Duy gào lên
- Không sao không sao mà! Lần này em tự giải quyết được. Thật đấy! Anh hai, em lớn rồi!

Như nói, giọng chắc nịch. Đôi mắt đen hun hút kia lộ rõ vẻ kiên định hiếm thấy. Duy thờ dãi rồi gật đầu. Bị đánh ghen sao? Liệu con bé có xoay xở được không? Dù nghi ngờ nhưng cậu vẫn chẳng mở lời.

Đến nhà Hương, cả bọn dừng lại chào hỏi một lát. Hương quyến luyến nhìn An, không nở rời. Nó nhanh mắt thấy vậy, liền chạy đến khoác tay cậu:

- Anh, anh tạm biệt bạn em đi. Hương là bạn thân của em đó, anh phải đối xử tốt với cậu ấy, coi như là vì em, nha! Em thương anh lắm ấy!

An nghe vậy, ngần ngại một lúc mới mở miệng đáp trả lại:

- Ủ, anh biết rồi. Anh cũng thương Như lắm!

Nói rồi cậu nhéo má Như. Hương thấy vậy thì ráng gượng cười, chào tạm biệt rồi chạy biến vào trong nhà. Duy hơi chau mày, tìm vô tư nhảy tango cùng mạch máu.

Về đến nhà, Duy bỗng kích hoạt trạng thái phòng bị. Chiếc xe đạp bản bản mà cậu đeo hằng ngày đã được ai lau rửa sạch sẽ thế kia? Mấy đôi dép mới lúc sáng mỗi nơi một em mà bây giờ lại ngoan ngoãn yên vị trên kệ? Chẳng có nhà mình có trộm?

- Về rồi hả mấy đứa?

Bà Ý chạy ra hỏi, trên tay vẫn còn đôi đũa và chiếc tạp dề hình con thỏ.

- Ba mẹ về sao không báo con trước? - Duy cời giầy, lơ đãng hỏi
- Cha, sườn xào chua ngọt chắc luôn! - Nó chun mũi ngửi rồi lon ton chạy vào bếp

- Sao thế? Có gì giấu tui hay sao mà phải báo?

Nghe mẹ nói vậy, cậu bắt giác bật cười. Mẹ cứ luôn trẻ con như thế!

- Đâu có, báo để con mua hoa hồng về đón tiếp mẹ.

- Khiếp! Anh dè miệng quá cơ! Thôi hai đứa đi thay đồ đi rồi xuống ăn cơm.

Duy cười cười rồi vác cặp lên phòng.

Trong bữa ăn, gia đình họ nói chuyện rất rôm rả. Lâu rồi không khí trong nhà mới vui vẻ như vậy. Ông Lâm cũng bảo, lần này chắc sẽ ở nhà luôn, không đi đâu nữa.

- Thật hả ba? - Nó mừng rỡ hỏi

- Ủa. - Ông Lâm cũng chiều nói - Tự nhiên thấy hai ông bà này chẳng quan tâm con gì cả. Ba đã giải quyết công việc bên Anh rồi, mở thêm một chi nhánh ở đây. Từ giờ ngày nào cũng ở nhà để mừng chừ hai đứa.

- Mà này, nghe nói con có người yêu rồi hả?

Đột nhiên bà Ý quay sang Như, hỏi thẳng. Nó ngập ngừng, ném thẳng ánh mắt dao găm vào ông anh trai. Duy nhún vai về vô tội vạ.

- Mẹ biết ngay mà! Tốt bụng dễ thương như nó ai mà chẳng mê!

Ông Lâm háng giọng nhìn vợ, bà liền biết ý mà tùm tùm cười. Dù gì bà cũng là con gái mà, thích trai đẹp là bản năng sinh tồn chứ có phải bà muốn đâu!

Như chỉ biết cầm cúi xối tung bát cơm, nét hồng đã ửng đến mang tai. Duy vẫn tỉnh bơ gấp thêm miếng sườn, mặc kệ đám lửa đang cháy lớn trong lồng ngực.

~~

- Hương, lát ra về anh An rủ đi ăn kem á, Hương đi không?

Như quay đầu hỏi Hương. Đã tiết 2 rồi, trời vẫn còn đang nắng gắt lắm. Từng giọt mồ hôi thi nhau rơi trên khuôn mặt cô bé.

- À ừ, đi chứ. - Hương ái ngại đáp - Mà..Như thích anh An thật hả?

- Thích chứ! Sao hả Hương?

- Tớ thích Như lắm nên tớ mới nói nhé! Thật ra, tớ nghĩ Như không nên quen anh An đâu.

Thấy Như im lặng, đôi lông mày nhướn cao, Hương lại vội tiếp lời:

- Tớ không có ý gì đâu. Tại Như thấy đấy, anh An vốn giỏi, lại nổi tiếng như vậy, nhiều người theo lắm. Như quen anh sẽ bị soi mói, ghen tị đủ điều, sau này sẽ còn gặp khó khăn. Chưa kể vụ mấy đứa lớp mình bắt nạt Như, sau này sẽ còn nhiều người nữa đấy. Anh An sẽ không bảo vệ Như mãi được. Với cả anh ấy sắp thi tốt nghiệp rồi, mình cũng vừa bước vào giai đoạn nguy hiểm, nên dành nhiều thời gian học hơn là chăm chút cho tình cảm.

- Anh An học giỏi mà! Tớ tin anh ấy đủ tài năng đỗ vào một trường đại học danh tiếng.

- Giỏi thì giỏi chứ, vướng vào tình cảm vẫn rất rắc rối. Hôm nọ tớ còn thấy hán khoác vai một chị nào vào trong bar đấy, rồi bữa khác có người bảo hán đi vào khách sạn với một con nhóc cấp 2. Người yêu cũ, sau khi biết hán bắt cả hai tay cũng bỏ đi biệt tăm đấy. Cả trường ai cũng bảo vậy cả. Người không có đạo đức như hán, Như đừng dây dưa nữa!

- Hương hâm mộ anh An lắm mà, sao lại nói vậy?

- Tớ hâm mộ vì tài năng thôi, còn nhân cách của hán tớ không ưa được. Tớ rất thích Như, vì Như hiền, lại còn tốt bụng nữa nên tớ mới khuyên vậy thôi. Tất cả cũng vì muốn Như tốt hơn. Nếu có gì sai thì Như bỏ qua nhen, coi như tớ chưa nói gì.

Như mỉm cười. Nếu không biết sự thật, chắc chắn Như sẽ bị lừa mất thôi. Đôi mắt chân thành, giọng nói ấm áp, anh An mà thấy chắc chắn sẽ mềm lòng ngay.

Nhưng, anh ấy chỉ có thể nghe qua điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Công khai

Điều Hương không ngờ nhất chính là chiếc điện thoại trên tay Như. Màn hình hiển thị cuộc gọi vẫn đang tiếp tục, các con số vẫn đều đặn thay đổi, tiếng thờ nhè nhẹ vẫn tiếp tục vang lên.

- À alo anh, em xin lỗi, này giờ em nói chuyện với bạn. Anh chờ có lâu không?

Giọng Như cất lên làm cô bạn ngồi cạnh chột dạ. Chờ sao? Chẳng lẽ trong lúc nói chuyện với cô, Như không tắt điện thoại?

- Em nói chuyện với Hương, bạn sáng nay về chung với mình á.

Như vịn to volum, cố ý quay sang Hương. Cô trầm mặc một lát rồi ngay lập tức hất mạnh tay Như ra, chiếc điện thoại cũng theo quán tính mà văng đi một quãng khá xa.

- Hương? - Như mở to mắt

- Hương.. Hương xin lỗi.. Hương.. Lỡ tay..

Sau khi phát hiện ra hành động quá khích của mình, Hương chỉ biết lấp bắp xin lỗi. Chưa được bao lâu, hai hình bóng cao cao đã xuất hiện ngay cửa lớp.

- Mà có sao không nhóc? - Duy chạy đến hỏi han sau khi nhìn thấy chiếc điện thoại nằm im ở góc lớp.

- Anh không biết mình vào bar đấy, lại càng không biết mình vào khách sạn, lại càng không biết mình đã từng bắt cả hai tay nữa cơ! - An nhìn Hương, chau mày

- Sắp vào lớp rồi, hai anh về đi. Em không sao, Hương vô ý ném điện thoại của em thôi. Bị vậy chắc hư luôn rồi.

Như mỉm cười, lời nói nhẹ nhàng nhưng mang đầy sát khí. Duy vốn biết con bé không sao, nên thản nhiên mà nhìn sâu vào đôi mắt lo sợ của Hương. An lại không như vậy. Cậu nghe hết mọi chuyện, liền biết Hương đang cố tách Như ra khỏi cậu, nhưng cậu không tin một mình Như có thể đối phó được chuyện này. Trong mắt cậu hiện giờ, Như đang bị cả lớp bắt nạt, và bị ép phải khuyên cậu về. Chiếc điện thoại kia là một nhân chứng chẳng hạn?

Cả lớp hiện giờ lặng như tờ. Bao nhiêu cặp mắt nhìn vào chiếc bàn kê bên cửa sổ, nhưng không ai dám hó hé nửa lời. An nhìn một lượt quanh lớp, rồi lớn giọng:

- Hoàng Ngọc Như là bạn gái của Trần Huỳnh An này. Anh mong các em giúp đỡ bạn ấy nhé! Bạn ấy mà sút mẻ gì... anh sẽ đến hỏi chuyện bọn em đấy.

Từ trước đến nay, An vốn không phải dân giang hồ gì. Mọi người chỉ nhìn thấy bộ mặt sát khí của An hai lần từ khi mới vào trường. 1 lần là vụ Yến Vy hôm nào, và lần thứ hai là lần này. Họ căn bản không tin một mình An có thể xử đẹp tất cả bọn họ, nếu bọn họ động chạm gì Như, ví dụ vậy. Nhưng có điều, bọn họ biết một chuyện, An cùng Duy, đã nói hấn sẽ làm.

Duy khoát tay ra hiệu An về lớp. Đợi đến khi cả hai khuất dạng sau dãy hành lang, mọi người mới đồng loạt thở phào. Đám con gái tụ tập lại một chỗ, đưa mắt sầm soi Như, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai mở một lời. Riêng lớp trưởng thì ngồi ngây như phỗng, đến thờ cũng chẳng dám cho ai nghe.

Tin tức Huỳnh An công khai bạn gái nhanh chóng lan rộng ra toàn trường. Chỉ qua một đêm, confession của trường đầy áp tin nhắn, trang chủ online cũng bị khủng bố không kém, các nhóm ấn đồng loạt đặt ra nhiều nghi vấn lạ. Đường đường là một hotboy của trường, lượm về biết bao nhiêu bằng khen, giải thưởng, nay lại hóa thành đầu gấu chỉ vì con nhỏ lớp 10. Thử hỏi, ai mà tin cho được?

- “Hình như là con nhỏ làm Yến Vy phải nghỉ học?” - Bánh Bao đậu xanh

- “Nó đấy, em gái Anh Duy, bạn gái Huỳnh An. Chà, muốn nổi dậy đây mà.” - Hoa Lư Ly

- “Anh An bình thường nhả nhận dịu dàng, vậy mà vì con nhỏ đó chảnh chọe mà trở thành giang hồ mất rồi! Không chịu đâu!” - Tiểu thư ngốc nghếch

- “Các thím ơi, 10000 likes để bọn họ chia tay nào!” - Đường Tăng

- “Mấy thí chủ bớt lầy đi. Người ta yêu nhau kệ tía người ta đi. Soi mới riết bị đám bay mò giờ -.-” - Người Qua Đường

...

Duy đi đi con chuột, An vội nhảy vào bàn phím

- “Có lẽ anh An muốn bảo vệ người yêu mình thôi. Bé Như hiền như vậy, chắc chắn là bị oan rồi. An trước giờ đẹp trai phong độ tốt bụng công tư phân minh, không có chuyện bao che đâu!” - Siêu Anh Hùng

Nhấn enter, An ngồi cười mẫn nguyện, Duy chỉ biết nhìn bạn với con mắt khinh thường.

- Mà, Như sẽ bị sốc phải không? Sáng nay tới trường ai cũng nhìn hết á. Mấy bà tám lớp mình còn bảo có page “Anti Ngọc Như” trên facebook nữa.

- Biết thế sao không lên tiếng đi. Mà là bạn trai nó mà.

An nghe vậy liền bĩu môi. Cậu cũng muốn đứng ra bảo vệ nó lắm chứ. Nhưng dư luận đang nổi sóng như vậy, tốt nhất nên giữ im lặng thì hơn.

Trông vang lên, hai cậu vội tắt máy tính, mở sách vở ra. Tiết sinh hoạt bắt đầu. Thầy chủ nhiệm hùng dũng bước vào, cặp kính dày hôm nay sạch bách.

- Anh Trần Huỳnh An đâu! Đứng lên!

An nghe tên mình, luống cuống đứng dậy. Cả lớp nhìn nhau khó hiểu.

- Anh ngon quá nhỉ! Công khai bạn gái luôn nhỉ?

- À.. hi hi vâng ạ! - An gãi đầu cười

- “Rầm!” - Thầy đập cây thước xuống bàn - Cậu có biết hôm qua facebook tôi gần một ngàn tin nhắn hỏi thăm cậu không? Tôi không hiểu được các anh các chị bây giờ đây! Thích làm hot boy thì cứ yên vị làm hot boy đi, còn đi thi đi nhảy, rồi còn bảo vệ bạn gái gì gì nữa. Mấy anh chị cứ như vậy thì làm sao mà tôi không ề cho được!

Vài tiếng khúc khích vang lên dưới lớp. Thầy lại gườm gườm, đập mạnh cây thước lần nữa.

- Thầy ơi, cô Hoa hình như thích thầy mà! - An cười ngả ngớn

- Tôi biết chứ! Người hoàn hảo như tôi ai mà không thích cho được? Anh ấy, chỉ được cái mã bên ngoài thôi, còn lâu mới bằng tôi được nhá!

Thầy ưỡn ngực, ngẩng cao đầu. Tràng cười rộ lên ngày một to. Thầy nghiêm nghị nhìn An rồi quay sang nhìn Duy một hồi, rồi cũng cười cười:

- Nghe nói cô bé là em gái anh Duy hử? Ráng mà giữ, mấy cái tình cảm tuổi học trò này mai mốt kiếm không thấy đâu. Với cả, cô bé cũng dễ thương chứ nhỉ? Hồi lộ tôi cái gì đi, tôi giúp đỡ cho.

Ngày hôm ấy, các thầy cô không hiểu sao khối 12 vui như vậy.

Các cậu, tell my why ~ tại sao các cậu không vote cho tớ T.T Lướt đọc cũng tẹt quá trời T.T ~

Chân thành cảm ơn những bạn đã ủng hộ tớ trong thời gian qua ≡≡ và hãy tích cực vote cho tớ đi T.T hãy để tớ biết vẫn còn có người theo dõi truyện của tớ!!!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chuyện nhóm máu

Thời gian mau chóng trôi qua, mối quan hệ của Như và bạn cùng lớp vẫn không thay đổi. Theo nguyên tắc, một học sinh đã học trường nào thì sẽ theo trường đó đến cuối cấp 3. Chẳng hạn, cấp 1 học trường X thì cấp 2 sẽ học trường XX, gần trường X và cấp 3 sẽ học trường XXX, gần hai trường kia. Thế nhưng, Như đã lợi ngược dòng, quay sang học cùng trường với Duy. Vì thế, đối với mọi người, Như đích thị là một học sinh mới, không quen, không biết.

Mà, dù sao thì Như cũng đâu có quan tâm vụ này.

Thời gian thi tốt nghiệp đã ngay trước mặt, cả Duy và An đều canh cánh nỗi lo trong lòng. Cả ngày vui đầu vào sách vở và chỉ chịu đi ngủ khi mặt trời ló rạng. Như xót bỏ, lại càng xót anh nên chăm chút cho hai người nhiều lắm. Để phục vụ cho thi cử, thời gian này An cũng ở lì nhà Duy.

- Anh hai, ba gọi kia, xuống tí đi rồi học tiếp.

Nghe Như gọi, Duy vội vàng chạy xuống cầu thang. Lát sau lại gọi với lên:

- An, lấy giùm tao cái tập hồ sơ màu cam coi.

An vội vàng mở tủ kính. Địa hình nhà Duy cậu thuộc lâu lâu từ lâu nên cũng chẳng chần chừ gì.

Thấy rồi! An mừng rỡ reo lên rồi lúi túi tập hồ sơ kia ra. Sao hồ sơ mới làm mà nó để tận đây tủ ấy nhỉ? Tìm gần chết.

An gắng sức lúi túi tập hồ sơ ra, một vài tờ giấy gần đó cũng nhàu nát đi. Cậu cuống quýt vuốt phẳng lại từng tờ. Dòng chữ “Giấy xét nghiệm” in đậm ở phía trên dễ dàng khơi dậy tính tò mò.

-” Đang yên đang lành nó xét nghiệm máu làm gì ấy nhỉ?”

An tự hỏi rồi cũng không mấy bận tâm. Kết quả: “Nhóm máu AB” không may lọt vào mắt cậu. An chau mày. Nhớ lần trước Như vào bệnh viện, cậu có xem qua các giấy tờ kiểm tra cô bé rồi. Nếu cậu không lầm, Như nhóm máu O mà? Ô thế nhà này đủ cả 4 nhóm máu rồi này!

An phì cười vì phát hiện mới của mình, mau chóng xếp lại đồ đạc rồi mang giấy tờ xuống cho bạn. Mọi người đều ở dưới nhà, bàn tính về việc tương lai.

- Giấy dự thi đồ gì của hai đứa có trong đây hết rồi phải không? Thế để ba với thằng Duy đi nộp, mọi người ở nhà nấu cơm đi nha.

Ông Lâm nói rồi khoác vai Duy đi ra ngoài. An cũng theo hai mẹ con Như vào bếp chuẩn bị bữa trưa.

- Cô, cháu có tài tiên đoán đấy, cháu có thể đoán được nhóm máu của cô!

An lên tiếng kèm theo nụ cười ranh mãnh. Bà Ý thấy vậy cũng cười cười:

- Thế nói xem. Nếu đoán đúng hôm nay cháu không cần làm việc nhà. Đoán sai thì đi rửa chén một tuần nhé. Chịu không?

- Chơi luôn! Cô nhóm máu B nè. Lúc đầu cháu nghĩ là A hoặc B cơ, nhưng cháu thấy tửu lượng cô cao quá chừng. Người nhóm máu A không uống được nhiều rượu bia nên cháu chắc chắn là nhóm B. Còn chú Lâm nhóm máu A.

- À ha! Sai rồi nha! Mẹ em nhóm máu O đó. - Như đang gọt rau quả nhảy cẫng lên.

- Ô.. Thật à? - An ngơ ngác quay sang bà Ý

- Ủ, cô nhóm O. Còn chú nhóm A thì cháu đoán đúng rồi. Tiếc nhỉ, tuần này cháu vất vả rồi.

Dứt lời, bà Ý bật cười ha hả. An thì méo xệch cả mặt. Đen thế chứ! “Nhưng mà, nếu cô nhóm O, chú nhóm A, bé Như nhóm O, vậy thế quái nào thằng Duy nhóm AB được nhỉ?” - An nghĩ.

Cơm nước xong xuôi, An lại còng lưng vào bếp rửa chén đĩa. Duy thương tình, ở lại bếp nói chuyện phiếm cùng.

- Mà không phận sự thì phần đề, ở đây làm ế* gì? - An lờm lờm

- Ai bảo mày ngu cơ! Bày đặt tiên tri tiên đoán.

- Mà mày này. - An trầm ngâm một lúc lâu rồi mở miệng - Tại sao mày lại có nhóm máu AB?

- Hử?

- Ba mẹ mày, rồi Như, chẳng ai có nhóm máu B cả. Sao mày lại có nhóm AB?

- Ủ thì.. Đột biến gen ấy mà!

Duy đáp bừa, đôi mắt có chút phức tạp khó đoán. An thấy được tất cả, liền khẳng định suy đoán trong lòng mình.

- Duy, nói tao nghe đi, mày với Như có phải anh em ruột không?

- Mày.. Mày nói cái quái gì vậy?

- Duy, tao là bạn thân nhất của mày mà, phải không? Nói thật tao nghe, đi Duy!

An khẩn thiết nài nỉ, chất giọng dịu dàng vô cùng. Lòng Duy rối bời. Cậu chẳng biết phải làm gì cả. Nên nói thật, hay tiếp tục chôn sâu nó đây?

- Duy, tao tin tưởng mày nhất, và tao mong mày cũng vậy. Tao không trách cứ hay xem thường gì mày cả, mày biết mà. Tao chỉ muốn mày chia sẻ với tao, khó lắm sao hả Duy?

An biết Duy đang xao động, liền cố ý đánh thêm đòn tâm lý. Tính cách Duy thế nào, cậu hiểu rõ hơn ai hết. Cậu muốn biết sự thật, như thế có gì sai sao?

Chợt, Duy bật cười ha hả, vỗ vai An mà nói:

- Ba lớp ba xàm vừa thôi An. Tao với nó không phải anh em chẳng lẽ là bố con à? Mày ôn thi lắm quá nên lên cơn đấy hả? Thôi lo rửa chén đi, tao đi ngủ đây. Lâu lắm rồi tao chẳng ngủ trưa.

Không đợi An phản ứng, Duy chạy vội lên phòng, khép cửa thật chặt.

An nhìn theo bóng lưng Duy, lòng chùng xuống, khẽ thở dài.

Duy dựa lưng vào cửa, khẽ nhắm mắt, từng nhịp tim đập liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phát hiện

Từ bữa cơm hôm đó, cả An và Duy đều không nhắc đến chuyện kia nữa. An biết bạn không muốn nói, cũng không ép nhiều. Duy biết bí mật không giấu được lâu, liền ra sức chôn vùi nó. Tuy nhiên, tình bạn của họ cũng không thay đổi là bao.

Trước ngày thi, hai anh chàng ăn chơi thả ga, không có vẻ gì là lo lắng. Như biết ý, dẫn hai anh ra công viên dạo hết hàng này sang hàng khác. Nó mua vội hai cái dây chuyền có mặt đá hình tròn, phía trên khắc hai chữ Hán, dịch ra là Trạng Nguyên, tặng mỗi người một dây.

- Chúc hai anh ngày mai thi thật tốt, đỗ đạt thật cao, làm rạng danh nước nhà!

- Cứ như thời loạn lạc ấy! - Duy buông vài chữ, tay xoa xoa mặt đá nọ.

- Đa tạ hoàng thượng. Thần nhất định sẽ lưu danh sử sách. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!

An làm điệu bộ của quần thần, quay sang Như mà tuyên bố rõ to. Mọi người đi đường quay lại khúc khích cười, Như hơi đỏ mặt, hướng nhìn Duy mà tủm tỉm.

Kì thi diễn ra vô cùng căng thẳng. Từng giờ từng phút trôi qua cứ như một viên ngọc báu. Thế mà loáng cái đã đến ngày thi cuối cùng. Trước khi vào phòng thi, An chỉ vỗ vai Duy, nói vài câu:

- Thi tốt! Chỉ cần Như vui, mày làm gì tao cũng không bận tâm.

Duy nghe vậy, khuôn mặt khựng lại nét lo âu. Có vẻ An giống cậu, rất thương Như, thương đến độ chấp nhận mọi thứ, chỉ với điều kiện Như hạnh phúc. Có điều, Như đối với An là tình cảm nam nữ, còn đối với cậu chỉ là tình anh em, không hơn cũng chẳng kém. Nghĩ đến đây, Duy thở dài thườn thượt.

-”Tùng! Tùng! Tùng!” - Ba tiếng trống cuối cùng trong thời cấp 3 vang lên. Những người còn lại rong phòng thi cũng náo nê bước ra ngoài, chậm rãi, như lưu luyến những kỉ niệm còn sót lại. Cấp 3 mà, trưởng thành rồi, nhưng vẫn còn đâu đó nét ngây ngô. Những ký ức có lẽ cũng vì thế mà thật đẹp.

Duy thấy An, chạy đến vỗ vai bạn:

- Tao muốn nói chuyện với mày.

Như nghe tiếng trống trường, nhưng đợi mãi chẳng thấy hai anh đâu, liền nổi lòng lo lắng. Nó chạy vào trong từng phòng thi, không còn ai cả. Sân trường, sân bóng rổ cũng chẳng còn bóng người. Nó chạy ra sân sau, thấy hai cái bóng cao cao đang ngồi trên ghế đá, nó khẽ bước đến, định bụng hù dọa một phen.

- Vậy, mày và bé Như không phải anh em ruột?

Giọng An ngập ngừng cất lên. Duy trầm ngâm rồi cũng gật đầu chắc nịch. Như sững sờ, đứng chết trân tại chỗ.

- Mày đừng nói nó biết. Tao không muốn nó suy nghĩ nhiều.

Duy đề nghị, An cũng cười cười. Cả hai đứng dậy, toan định ra về thì cái bóng nhỏ nhỏ khiến họ khựng lại.

- Như?! - Không hẹn mà gặp, cả hai đồng thanh lên tiếng.

Nhưng đáp lại họ chỉ là sự im lặng đáng sợ. Như không lên tiếng. Cả ba người rơi vào trạng thái trầm ngâm hồi lâu. Để phá vỡ bầu không khí ngưng đọng, An vừa mấp máy miệng thì Như đã guồng nhanh chân mà chạy.

- Ba! Mẹ! Anh Duy với con không phải anh em ruột sao?

Như vừa về nhà đã lên tiếng trách mắng. Thấy hai cậu quý tử chạy theo sau, mồ hôi rũ rượi, khuôn mặt đau khổ, bà Ý liền đoán ra mọi chuyện. Bà thờ dãi, kéo con gái ngồi xuống sofa.

- Mẹ biết chuyện này không thể giấu con cả đời được, thôi thì hôm nay mẹ sẽ kể cho con nghe. Như ngoan, nghe mẹ nói hết đã nhé! Thật ra năm ấy, mẹ không được bà nội con ưng ý lắm. Ba con thương mẹ, nên nhất quyết không nghe lời ai mà làm đám cưới. Bà nội giận lắm, rồi sau khi được nhiều người khuyên nhủ cũng không có ý kiến gì, nhưng điều kiện phải sinh cho bà cháu trai nối dõi. Bà chỉ nói vậy rồi về quê, nhất quyết không chịu gặp ba mẹ, chỉ cần cháu trai thôi. Khoảng ba năm sau đó thì mẹ mang thai con. Khi biết con là con gái, ba mẹ thất vọng lắm, liền chạy đến cô nhi viện xin một đứa trẻ về nuôi. Lúc đó, anh Duy mới 2 tuổi rưỡi, trắng trẻo, đẹp trai lại biết nghe lời nên mẹ thương lắm. Mẹ làm thủ tục nhận nuôi rồi mang về thăm bà nội. Một thời gian sau con ra đời, bà nội cũng mất ngay sau đó. Mẹ nuôi anh con từ khi đó đến giờ, và trong suốt khoảng thời gian đấy, anh con chưa bao giờ làm mẹ thất vọng. Anh rất hiếu thảo, chăm ngoan, còn rất thương con nữa. Phải không nào?

Vừa nói, bà vừa dịu dàng xoa đầu Như. Nó khóc, nhiều lắm, nước mắt đã ướt đầm áo bà rồi. Như không nói, vội đứng dậy, lững thững bước ra ngoài. Duy thấy vậy cũng đứng lên, chạy theo. Cậu rất sợ, sợ Như sẽ làm điều dại dột, sợ Như sẽ không kiềm được cảm xúc. Nó vốn rất yếu đuối, cậu biết vậy. Đó cũng là một lý do khiến cậu lúc nào cũng muốn ở bên che chở và bảo vệ nó. Thế nhưng, giờ thì sao nào? Chẳng phải cậu là lý do khiến nó kích động như vậy sao?

Như chạy mãi miết đến tận một con ngõ nhỏ. Nó chẳng biết đây là đâu, cũng chẳng biết mình đã chạy bao lâu rồi. Nó chỉ muốn chạy thật xa, xa khuất khỏi nơi này. Nó không muốn tin vào sự thật, rằng người anh mà nó yêu thương bao lâu lại chẳng có quan hệ thân thích gì với nó. Nó thương anh, lại thương bản thân mình bị mọi người che giấu suốt bao lâu. Nó buồn!

- Như! - Giọng Duy vang lên sau lưng nó

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ra riêng

Như quay lại. Duy đứng đó, giữa cái nắng gay gắt tháng 6 của miền Nam. Mồ hôi rơi trên khuôn mặt đỏ rực vì mệt của cậu.

- Như, bình tĩnh lại đi em. Nghe anh nói đã!

- Anh hai cũng biết. Ba mẹ cũng biết. Sao chỉ em là không biết? Sao mọi người lại giấu em suốt ngần ấy năm trời?

- Như..

- Anh biết chuyện này từ lâu rồi phải không? Vì biết, nên anh mới nảy sinh thứ tình cảm đó? Vì biết, nên tối hôm Giáng Sinh đó, anh mới hôn em?

Duy ngẩn ngơ. Như biết tình cảm cậu dành cho con bé? Nó biết cậu thích nó? Nó biết cậu hôn nó? Cái quái gì đang diễn ra vậy? Ai đó hãy nói với cậu chuyện này là mơ đi.

- Như.. Em.

- Cả nhà đều lừa dối em. Rốt cuộc thì, em là cái gì cơ chứ?

- Như!

An từ đằng sau chạy tới. Cậu giữ vai Như, rồi cũng mau chóng ôm nó vào lòng mà vỗ về.

- Ngoan nào! Ngoan nào! Như của anh ngoan lắm mà. Có anh ở đây rồi, không sao đâu. Ngoan đi, rồi mình về nhà, nhé!

Duy thấy cảnh đó, lòng đau nhói. Cậu tự trách mình là kẻ vô dụng. Không thể làm người yêu Như đã đành, nay đến việc làm một người anh trai tốt cậu cũng không gánh nổi. Duy thở dài rồi quay lưng bỏ đi.

Đợi đến khi Như bình tâm lại đã là bữa tối. Ông Lâm, bà Ý cố tỏ ra bình thường, vui vẻ cười nói, nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì. Bữa cơm trôi qua trong không khí nặng nề vô cùng. Chợt, Duy mở miệng:

- Con sắp tốt nghiệp cấp 3 rồi. Khi nào có kết quả, con sẽ dọn ra ngoài.

Lời vừa dứt, cả bàn đều ngước nhìn cậu. Riêng Duy vẫn thản nhiên ăn như không có gì đáng ngạc nhiên.

- Sao con lại ở ngoài? Có phải...

- Dạ không có lý do gì đặc biệt - Cậu cắt ngang lời ông Lâm - Con chỉ muốn mình tự lập hơn thôi. Con lớn rồi.

Bà Ý thờ dãi nhìn con gái. Như cắm đầu vào chén cơm, không ai biết cô bé đang suy nghĩ gì.

Ngày thông báo kết quả thi đã có. Duy đạt á khoa, An thua Duy một bậc. Kết quả đó có lẽ đã đủ làm hài lòng hai bậc phụ huynh rồi.

Duy lững thững vác ba lô xuống cầu thang. 1 giờ sáng rồi. Cậu sẽ đi ngay mà không chào ai cả. Duy đã tìm được một phòng trọ ở gần khu ngoại ô, giá khá rẻ, nhưng việc di chuyển hơi vất vả. Những thứ cậu mang đi chỉ là chiếc xe máy cà tàng thời xưa của ba, một ít đồ và số tiền cậu tiết kiệm từ trước.

-” Brừm! Brừm!”- Duy vận tay ga rồi phóng nhanh. Đã qua ngày mới, các bác lao công vẫn lao động không ngừng, đèn đường vẫn chiếu sáng cả góc phố nhỏ. Cậu vận tay lái, chạy bon bon trên con đường vắng. Cuộc sống mới bắt đầu từ đây.

Nơi Duy ở trọ là một xóm dành cho sinh viên ở. Cậu tất nhiên là ma mới, cũng là tên nhóc nhỏ tuổi nhất ở đây. Khi cậu đến, mọi người vẫn còn đang say ngủ. Cậu đưa chìa khóa vào ổ, quay qua quay lại mãi vẫn chẳng mở được.

- “Cạch!” - chiếc cửa phòng bên mở ra

- Ai đây? - Một giọng nam trầm ấm lên tiếng

- Chào anh! Em là Duy. Người mới thuê nhà ở đây ạ.

- Ủ, anh là Minh. Sao thế? Mở cửa không được à?

- À dạ.. Có hơi khó.

Minh cười cười, giật chiếc chìa khóa khỏi tay Duy rồi tự mình mở.

- Máy cái cửa ở đây già lắm rồi. Chú mày muốn mở phải có kĩ thuật. Xoay qua phải trước, rồi giật mạnh ra như này này!

Nói rồi Minh thuận tay kéo mạnh ổ khóa. Chiếc cửa cũng theo đó mà nhẹ nhàng mở ra.

- Em cảm ơn. Mà anh đi đâu sớm vậy ạ?

- Đi làm. Mày cứ vào đánh một giấc đi. Có gì khó thì gọi mấy đứa ở đây ra giúp. Người nhà hết ấy mà. Thôi anh đi đây, bye!

Minh phui tay rồi nhảy lên con xe 67 trước cửa nhà. Duy bước vào phòng. Nội thất đa số có sẵn rồi, giờ cậu chỉ cần tổng vệ sinh lại là ổn. Nghĩ vậy, Duy liền mang drap giường, mùng, mền ra giặt; xếp đồ vào tủ; lau nhà và đồ dùng..

Buổi sáng ở khu trọ này thật nhộn nhịp. Tiếng í ới gọi xin mì gói, tiếng mắng chửi lời nhau dậy, tiếng xe máy, xe đạp chuẩn bị đi làm,... khiến Duy chẳng thể nào ngủ thêm được nữa. Cậu thức dậy, đánh răng rồi mở cửa phòng. Mọi hoạt động chợt khựng lại.

- O! Người mới à?

Một anh sinh viên cao ráo tiến đến trước mặt Duy hỏi. Mọi người dồn hết ánh mắt vào người cậu, chờ đợi câu trả lời.

- À vâng. Em là Duy, chào mọi người ạ!

- Thảo nào sáng nay tao nghe có tiếng rì rầm! Tưởng ông Minh tự kỉ mày ạ!

- Nhóc, đẹp trai thế! Bao tuổi đấy?

- Bà Mai mê giai quá đấy! Cho mượn gói mì dê!

- Chú mày nhìn giống công tử thật. Người mới phải khao nhé!

- Tội thằng nhỏ quá mày. Khao hết xóm mình có mà mặt rệp.

Tiếng mọi người chào hỏi lẫn át cả tiếng xe cộ ngoài đường. Duy phì cười. Công nhận mọi người ở đây thân thiện phết đấy. Mà giờ này, chẳng biết ở nhà thế nào rồi nữa.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Tiếng chuông điện thoại reo ầm ĩ trong phòng. Duy nhấn nút xanh, cười cười:

- Phụ thân, mẫu thân, chào buổi sáng!

- Sáng sửa cái gì? - Bà Ý gào lên trong điện thoại - Thằng nhóc này, đi mà không chào ba mẹ tiếng nào cả. Ba mẹ còn không biết địa chỉ chỗ đó nữa. Con muốn ba mẹ buồn chết phải không?

- Đầu có. Tại tối qua con ngủ không được nên tiện đi luôn. Con sẽ về nhà thường xuyên mà, ba mẹ đừng lo. Mà.. Như nó dậy chưa ạ?

- Chưa, nó còn đang ngủ. Mẹ xin lỗi, nếu mẹ kể nó nghe sớm hơn thì đã không có chuyện này. Mẹ sẽ dành thời gian khuyên bảo nó.

- Được rồi, không cần đâu mẹ. Cứ để nó giận con đi, rồi cũng mau hết à. Thôi con đi ăn sáng đây, chào mẹ nha. Chụt!

Duy ịn môi mình lên màn hình điện thoại, nghe rõ đầu dây bên kia đang khúc khích cười. Cậu nhớn miệng, giờ tay đun ấm nước. Có lẽ cậu cũng phải tìm việc làm.

Thực sự thì càng ngày chap càng thiếu mứt T.T xin lỗi các cậu vì việc này. Ý tưởng bị mưa cuốn trôi mất rồi các cậu ạ =)))

À mà, còn ai thức không? Vote cái điểm danh xem nào ≡

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chuyện xóm trọ

Như tỉnh dậy, đầu vẫn còn đau nhức vì tối qua thức quá khuya. Lúc anh Duy đi, nó biết, nhưng nó không đủ can đảm bước ra chào anh. Nó không giận anh vì anh là người ngoài, nó giận anh vì anh dám giấu nó một chuyện tây trời như thế. Huống hồ gì, tình cảm giữa nó và anh lại không còn đơn thuần như trước.

Nghĩ đến đây, Như thở dài thườn thượt. Anh đi rồi, cảm giác nặng nề quá!

An đến không thấy Duy đâu liền bù lu bù loa một hồi. Rõ ràng hai người là anh em chí cốt nhá, thế mà đi chẳng bảo nhau tiếng nào. La mắng Duy một trận, An mới lò dò qua phòng Như.

- Dậy rồi hả em? Đánh răng rửa mặt đi rồi anh đưa đi ăn sáng.

- Dạ. Ba mẹ em đâu?

- Cô chú đi làm rồi. Thăng Duy cũng chuyển chỗ ở. Thôi nhanh nhanh đi, anh đói rồi.

Như cười gượng rồi bước vào phòng vệ sinh. Quen nhau đã 6 tháng rồi, thế mà giữa An và nó vẫn như có một khoảng cách nhất định vậy. Cảm giác như là... người dưng?

Gần trưa, Duy mới chịu xách con xe cà tàng ra chuẩn bị đi xin việc làm. Một cô gái khoảng chừng 23-24 tuổi đi đến, trên người là một chiếc váy đồ ôm sát cơ thể, khuôn mặt trang điểm đậm. Cô nhìn cậu, nhíu mày:

- Ma mới?

- Vâng. Chào chị. Em là Duy.

- Lan.

Cô nàng đáp lại cụt ngủn rồi đóng cửa phòng cái rầm. Duy ngẩn ngơ giây lát. Cư xử lạ thật đấy.

Đi vòng quanh thành phố cả ngày trời mà chẳng tìm được nơi nào vừa ý, Duy bắt đầu cảm thấy nản lòng. Chập choạng tối, cậu dắt xe về, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Từ ngoài ngõ đã nghe thấy tiếng ồn ào của khu nhà trọ. Cậu nhớn miệng cười, tự nhiên cảm thấy ấm áp.

- Ôi thằng ma mới về kìa bay! Đi đâu đấy chứ? - Anh Tùng quay sang hỏi

- Đi xin việc ạ. Mà khó quá! - Duy dắt xe vào nhà, nhả mặt than

- Ủ, có ai bảo kiếm việc dễ đâu. Có gì anh kiếm giúp, mày trả anh tiền công nhớ! - Anh Minh vừa tắm xong, để lưng trần đứng trước cửa tán gẫu.

- Máy chế oi giảm volume tí đi! Mai em thì rồi, thi tốt em khao! - Chị Hương ở phòng cuối ngõ đầu ra, la lớn.

- Ô chắc anh mày thêm đấy! - Anh Hưng, bạn cùng phòng anh Tùng, cười cười - Khao 1 thùng mì tôm thì tao khao cũng được.

Nghe họ đối đáp, Duy không nhịn được lên tiếng cười. Anh Minh bước đến cửa phòng, vừa lau đầu vừa hỏi chuyện:

- Thế mày muốn tìm việc gì?

- Việc gì cũng được anh ạ. Miễn có việc là mừng rồi.

- Thế trước đây mày làm gì, ở đâu?

- À, em học nội trú. Giờ tốt nghiệp rồi kiếm tiền để còn thi đại học ấy mà.

- Ủ, vậy để anh tìm phụ cho. Mới tốt nghiệp vậy có bạn gái chưa?

- Chưa anh. Ai mà thèm thằng nghèo nghèo ngu ngu như em

- Mày cứ nói thế. Thấy thằng Hùng với con Lê ở phòng số 3 kia không. Hai đứa chưa cưới nhau đâu, mới là sinh viên năm hai thôi đấy. Cũng nghèo nghèo, ngu ngu mà sắp có đứa con rồi.

- Sao anh biết?

- Có gì mà anh chẳng biết. Anh cả mà!

- Nói vậy chắc anh có người yêu rồi?

- À, cái đó thì chưa.

Minh nói rồi cười hi hi. Đúng lúc này, cánh cửa phòng đối diện bật mở, Lan bước ra với chiếc quần jeans rách và áo sơ mi trắng mỏng.

- Em lại đi làm đấy à? - Từng thấy vậy lên tiếng - Định mấy giờ về?

- Ủ. Khoảng 11h khuya em về. Bye!

Lan thờ ơ đáp rồi bỏ đi. Phải công nhận, cô nàng rất đẹp với nước da trắng hồng và thân hình quyến rũ đó. Minh nhìn theo Lan, đến khi cô khuất sau cánh cổng mới quay lại nói với Duy:

- Con bé coi vậy mà thương lắm. Sinh viên năm nhất, mẹ mất, ba rượu chè nên nó bỏ nhà đi. Làm đủ mọi cách để có tiền đi học. Coi vậy mà hiền lành, ngoan ngoãn lắm.

- Em có gặp chị đó hồi sáng. Thấy lúc đó khác với bây giờ..

- Ủ, nó làm nhiều chỗ lắm, nhưng chủ yếu ở bar. Nói thẳng ra thì nó làm gái đó. Hồi đầu bị người ta dụ, nó chẳng chịu đâu, nhưng thấy tiền nó lại nhẫn nhục mà làm. Tụi anh khuyên rết mà nó chẳng nghe.

Duy trầm ngâm một nhịp, anh Minh lại tiếp lời.

- Khu này thì thể loại gì cũng có. Vốn dân chợ cá cả mà. Nhưng chung quy thì cũng tốt tính cả. Mày không đụng vào tụi nó, tụi nó chẳng bận tâm mày đâu.

Duy ậm ừ, đầu vẫn nghĩ về Lan. Cô nàng trái ngược hẳn với Như, điều đó làm cậu thấy may mắn. Ày, nhớ Như thật!

Duy móc điện thoại ra, quay số:

- Ê cún, quán mày còn cần người không?

Ở nhà ông Lâm, bữa cơm vẫn diễn ra như thường nhật. Hai vợ chồng già vẫn giữ thói quen buôn dưa lê về các vấn đề kinh tế chính trị. Chỉ riêng Như là ngồi im lặng. Cô thấy nhớ anh Duy không tả nổi.

Điện thoại reo. An gọi đến. Như nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại hồi lâu, nhưng cũng chẳng thêm bận tâm mấy. Nó cảm thấy có lỗi với anh An, nhưng nó không thể làm gì khác được. Bây giờ, nó không có tâm trạng để làm bất cứ chuyện gì cả.

Sáng hôm sau..

Hôm nay là ngày Như bắt đầu chương trình học thêm dày đặc của mình. Nghe tiếng mẹ gọi ngoài cửa, nó lật đật chạy xuống bàn ăn, vợ vội lát bánh mì rồi chạy vào đi. Ra đến cổng, nó mới ngẩn ngơ. Anh Duy đi rồi, ai sẽ chở nó đi học đây?

Đang suy nghĩ, chiếc xe máy cà tàng quen thuộc hiện ra ở đầu ngõ. Nó quay lại, đồng thời một giọng nói ồm ồm vang lên:

- Nhóc!

Dạo này tớ stress quá các cậu ạ:(chẳng có ý tưởng gì cả:(ngược quen rồi giờ muốn ngọt thấy khó quá:(

Ai đó động viên tớ tí đi:(huhu

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hết giận nhé ?!

Duy thắng xe cái kít, dừng ngay trước mặt Như. Anh thấy chiếc nón bảo hiểm vào người nó, hất mặt qua yên xe, ý bảo nó lên. Nó lưỡng lự hồi lâu rồi cũng yên vị trên đó.

Suốt quãng đường là một sự im lặng khó chịu. Bình thường, Như sẽ là người hỏi han, gọi chuyện trước. Bây giờ cô bé chỉ biết im thin thít, mắt lảo liên nhìn người phía trước.

- Máy giờ em về?

- Mười một giờ.

Như đáp cụt lùn, không quan tâm cách xưng hô của Duy có phần dịu dàng. Duy cười khỏ, rồi bắt đầu kể cho nó nghe chuyện về khu trọ thân thiện của anh. Anh kể nhiều lắm, vừa kể vừa cười. Đây có lẽ là lần đầu tiên Như thấy anh nói nhiều như vậy, có lẽ anh thích nơi đó rất nhiều. Như nghe mà cũng vui lây, khoe miệng đã nhếch lên từ lúc nào.

Đến trước cổng trường, nó gỡ nón bảo hiểm, đưa cho Duy. Anh lấy chai sữa bắp từ trong túi ra, đưa cho nó, rồi quay xe đi mất. Như nhìn theo bóng anh, trong lòng bỗng thấy ấm áp.

Đi được một quãng xa, Duy mới dừng xe lại, ngó về phía cổng trường. Sao mới gặp nó một lát mà tim cậu đã mất kiểm soát như này rồi nhỉ? Thứ tình cảm chết tiệt này!

Chạy đến quán cà phê nơi An làm việc, Duy dừng xe, để ngay trước cửa. “Leng keng! Leng keng!” Chiếc chuông gió reo khi cậu mở cửa bước vào. An thấy bạn, chạy đến vỗ vai:

- Đến sớm thế! Tao xin ông chủ rồi, mày làm chạy bàn kiêm pha chế với tao. Tao sẽ dạy mày làm mấy món đơn giản. Chiều thứ 2, 3, 4, 5, 6; sáng 7, CN. Mỗi ngày 4 tiếng, mỗi tháng 2 triệu rưỡi. Nghi xin phép trước 2 ngày, không phép trừ lương. Làm tốt cuối tháng có thưởng.

- Ủ, ngoan. Lát cho mày cục xương gặm

Duy nói rồi cười ha hả. An nghĩ một hồi mới biết mình bị chọc, liền đá cho Duy một phát rõ đau.

- Em chào anh, em là Hoàng Anh Duy.

Duy lễ phép chào người thanh niên đeo tạp dề trắng trước mặt. Ông chủ đã ngoài 30 tuổi, đeo mắt kính, trông thật hiền. Thấy Duy, ông ta dừng công việc đang làm dở, quay sang cười:

- Chào em. Anh là Lâm. Đồng phục ở trong tủ, em làm trong hôm nay luôn nha.

- Dạ.

Duy gạt đầu. Nhìn những chiếc bánh đẹp mắt trưng bày trong tủ kính, Duy cảm thấy thật ngưỡng mộ vị chủ quán. Một quán cà phê chỉ với 3 thằng con trai mà toàn đồ ăn thức uống đẹp.

Hôm đó quán đông lắm. Ba người làm quần quật cả ngày mà vẫn không kịp. Thứ bảy mà, hèn gì người ta ra ngoài đông thế.

Đến khi tan ca đã hơn 11h30. Duy vội vàng thay đồ, phóng nhanh ra cửa, mặc kệ cho An í ới gọi sau lưng.

Khi Duy đến nơi, cổng trường đã đóng kín. Chỉ còn lác đác vài học sinh ở lại muộn, trong đó có hình bóng bé nhỏ mà cậu thầm thương bao lâu. Như đứng đó, một mình, cô độc, nhưng vẫn toát ra vẻ ngọt ngào. Duy tự cắn lưỡi mình, cố thoát ra khỏi ham muốn ôm nó vào lòng.

- Anh xin lỗi, anh bận quá! Đợi lâu không?

- Anh hai còn nhớ là em đứng đợi ở đây đó hả? - Như lên giọng trách nặng - Về em méc mẹ.

Duy nghe vậy thoáng sững sờ. Vài giây sau đó mới buông giọng cười khúc khích. Như biết mình lỡ miệng, chỉ dám ngồi im tự trách.

- Thế là hết giận, nhé!

Duy hỏi nhỏ, vừa đủ cho nó nghe. Gò má nó ửng hồng, rồi gạt đầu nhe nhệ. Duy nhìn qua gương chiếu hậu, thấy vậy cũng tủm tỉm cười.

Duy về tới phòng, giật giật cánh cửa già nua kia. Giữa trưa rồi, người trong xóm đa số đã ngủ hết, có vài người thức nhưng cũng chẳng ai lên tiếng.

Chợt, Lan gõ gõ cửa phòng Duy. Cậu lật đật chạy đến, cúi đầu rồi nhỏ nhẹ hỏi:

- Có gì không chị?
- Mượn gói mì, tháng sau trả.
- Đây ạ. - Duy đưa gói mì cho Lan - Chị khỏi trả cũng được ạ. Lần sau em xin lại của chị là huề ấy mà.
- Ai cho mà xin? - Lan liếc Duy - Hôm nay có chuyện vui à?
- Dạ?
- Cười nãy giờ. Đang yêu?
- Dạ.. À, thật ra thì..

Duy ngáp ngừng hồi lâu rồi không biết tại sao lại kể hết cho Lan nghe. Cậu thấy ở cô có một sự chân thành được giấu kín. Với lại, dù gì Lan cũng không biết Như. Một lần tâm sự cùng người lạ, đâu phải ý kiến tồi phải không?

Nghe xong, Lan trầm tư một hồi rồi quay lưng bỏ đi, không nói một lời nào. Duy ngạc nhiên nhìn theo bóng cô đến khi cánh cửa phòng đối diện đóng sập lại. Thái độ đó là ý gì vậy?

Không nghĩ nhiều, Duy lắc đầu rồi vô mờ nồi cơm

- Duy ơi, qua ăn cơm cùng tụi anh này! - Anh Hưng gọi khẽ

Duy gạt đầu rồi cầm chén chạy vèo qua phòng ăn. Chỉ là những món đơn giản thôi, rau muống xào thịt bò và canh bí, nhưng sao vui đến lạ.

- Mày về trễ thế. May là anh tốt đấy, anh đợi mày. Chứ không là khỏi ăn thịt nha con. - Anh Minh quay sang quàng vai Duy
- Anh nói cứ như thể nguyên xóm này xấu bụng cả ấy! - Hưng bĩu môi - Dù gì cũng là thịt bò bác em cho. Không khen em thì thôi chứ! Mà con Lan không ăn nhờ?
- Ủ, con nhỏ khó bảo! Nó ngại đấy. Khô! Hàng xóm không mà mở miệng ra là ngại với ngán. Cứ mặt dày như thằng Duy có phải ngon không? Ngại đ*o gì không biết!

Minh nhăn mặt nói, làm Duy suýt chút sặc cơm. Cậu ho sặc sụa khiến Hưng cười lớn, Minh chớp mắt thối thác không biết mình đã làm gì.

Các cậu thật vô tình a ~ TT.TT không ai an ủi tớ một lời sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đeo nhẫn sao của gái?

Sáng hôm sau, sau khi chờ Như đến trường, Duy lái thẳng qua quán. An đã đến từ sớm, đồng phục chỉnh tề. Thấy Duy, cậu giơ tay chào:

- Đến trễ vậy mày?
- Tao chờ Như đi học nữa. Mới 6h45, trễ gì mày?!
- Hai anh em làm lành với nhau rồi à?
- Ủ. - Duy cười tươi - Tốt thật.
- Mà Duy này. - An ngập ngừng hỏi nhỏ - Mày biết mày không phải anh ruột của nó từ lâu rồi phải không? Vậy, tình cảm giữa mày và nó.. là gì?

Nghe An hỏi vậy, Duy khựng lại mấy giây. Tình cảm giữa cậu và nó à?

- Thì vẫn là anh em. Dù gì tao cũng sống với nó từ nhỏ mà.

Duy khoát tay rồi đi thẳng vào phòng thay đồ. An nhìn theo, trầm lặng.

- “Mura rồi!” - Như nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm. Trên bục giảng, vị thầy giáo già vẫn đang tiếp tục công việc của mình, nhồi nhét đồng văn bản vào đầu học sinh. Môn Văn đáng chán, nó làm Như rối hết cả não. Lúc này mà anh An đến đón nó thì tuyệt nhỉ? Rất lãng mạn!

Đối với Như, vị trí của An trong tim nó là người yêu, là anh bạn trai danh chính ngôn thuận. Chỉ cần nhắc đến chữ “người yêu” hoặc “bạn trai”, người nó nghĩ đầu tiên sẽ là anh. Nhưng nó không nhận ra rằng, đó chỉ là danh phận được lập trình trong não. Còn căn bản mỗi lần đứng trước anh, từ trước đến nay, tim nó vẫn không mấy may loạn nhịp.

- Một latte, một soda bạc hà và hai bông lan cheese.

Duy thông báo cho An và Lâm, rồi bung hai ly trà sữa ra ngoài. Có lẽ vì quán rất đẹp chẳng, mà khách khứa đông không tả nổi.

- Anh ơi anh tên gì vậy? - Một cô bé cấp hai, trông có vẻ ăn chơi, quay sang chu môi hỏi.

- Duy. - Cậu từ tốn đáp, tay dọn đồ uống ra bàn.

- Anh lạnh lùng thật đấy! Anh có người yêu chưa?

- Con trai lớp ba, con gái lớp lá. - Duy cười hiền

- Anh nói dối, anh không đeo nhẫn!

- Trong ba lô ấy. Đeo nhẫn sao cua gái được em?

Duy trưng ra bộ mặt nửa đùa nửa thật trả lời. Đột nhiên lúc này, hình ảnh Như lướt qua tâm trí cậu. Thoáng qua thôi, nhưng nó khiến cậu mất tập trung cả ngày.

- Mày đi đón Như hả?

An hỏi khi kết thúc buổi làm. Duy nhìn An, gật gật đầu. An nhe răng, nở nụ cười ranh mãnh:

- Để tao rước nó cho. Mày về đi.

An không ngần ngại leo lên xe phóng đi. Duy ngẩn tò te nhìn theo. Cái này cũng được tính là “mê gái bỏ bạn” phải không?

Nghĩ vậy, Duy trưng ra bộ mặt như mới ăn trứng thối. Cậu quay, hướng thẳng nhà trọ mà vịn tay ga.

Như đứng nép vào trong cổng trường, nơi đám dây leo xanh ngắt đang trổ bông. Một cô gái tóc dài, ngũ quan xinh xắn, lại đứng ở khung cảnh thơ mộng như vậy, thật khiến người ta muốn trêu ghẹo. Vài tên lưu manh đi ngang qua, mở miệng huýt sáo, đúng lúc An nhìn thấy. Cậu vội chạy đến nắm tay Như, gãi đầu:

- Xin lỗi em, anh tới trễ.

- Ồ. - Như thấy An thì ngạc nhiên - Anh Duy nhờ anh đến đón em ạ?

- Không, anh tự nguyện đấy. Anh muốn đến đón người yêu của anh.

An cười tươi rói, Như cũng bất giác nhoẻn miệng. Nó ngoan ngoãn ngồi lên yên xe của An, để cậu chở về.

- Hôm nay cho anh ăn ké cơm ba mẹ vợ nha.

Nó nghe An nói vậy thì nhéo hông anh một cái. Tự nhiên nó thấy hụt hẫng. Phải, nó đang mong chờ cái đáng cao cao của ai kia cơ mà.

Về đến nhà, bà Ý chạy ra niềm nở đón hai đứa. Cơm nước xong xuôi cả rồi, chỉ còn việc ăn thôi. An kéo ghế ra, ngồi phịch xuống, tự nhiên hơn cả ở nhà.

- Thằng con rể này, không thèm lấy lòng ba mẹ vợ luôn nhỉ?

Ông Lâm giờ giọng bông đùa. Như đỏ mặt. Ba mẹ nó từ khi biết chuyện đều luôn miệng gọi An là con rể. Đã thế anh còn nhiệt liệt hưởng ứng nữa chứ.

- Ôi con biết ba mẹ vợ thanh liêm chính trực, đâu có xem trọng việc nịnh nọt. Con nghĩ sống thật với chính mình mới là điều ba mẹ thích.

- Gớm, mồm miệng như thế mà bảo không nịnh nọt.

Bà Ý cười rồi gấp đồ ăn cho An. Bữa cơm đó, gia đình Như vui vẻ lắm. Họ nói rất nhiều chuyện, nhưng lọt vô tai Như chỉ là vài thông tin lặt vặt của anh Duy mà thôi. Từ khi anh chuyển đi, trong đầu Như lúc nào cũng thấy thiếu thốn một cái gì đó. Não nó chỉ hoạt động tốt khi nghe giọng anh Duy. Ngộ thật nhờ?

- Thằng Duy thật là, nó giấu không cho ai biết địa chỉ nhà trọ nó hết. - Ông Lâm trách mắng

- An, con thân với nó, ráng hỏi giùm cô chú nha. Nó cứ giấu vậy cô thấy lo cho nó quá.

- Dạ, con nhớ rồi.

- Đi làm vui không nhóc? Vô ăn cơm luôn này.

Anh Tùng gọi lớn khi thấy Duy cất xe. Nhà ăn hôm nay hơi bị đông đủ luôn. Mọi người xích lại, chừa chỗ cho Duy ngồi. Bác Tám, đầu bếp của bữa ăn hôm nay, nhắc nhở Duy:

- À thằng Duy muốn ăn trưa thì đóng tiền cho bác đi chợ nghe con. 200 ngàn một tháng.

- Dạ bác.

- 200 ngàn tiền cơm, 1 triệu 3 tiền nhà. Bác ơi con nghèo mất bác ơi! - anh Hùng rên rỉ

- Chú chỉ được cái than với thở. Chú thử vòng quanh cả thành phố này có tìm được khu trọ nào vừa đẹp vừa rẻ cơm lại ngon như đây không? - Anh Hưng bĩu môi

- Anh ấy đùa đấy, mọi người chấp làm gì! - chị Lê cười cười - Cái tính trẻ con không bao giờ bỏ được.

- VỢ Ạ! - Anh Hùng giả vờ những nhều

- Bay gói quá! Không ăn thì biến, để tao ăn! - Anh Minh xua tay

Duy bật cười. Có vẻ cậu đã quyết định đứng khi chuyển đến đây. Hi vọng mọi người sẽ giúp cậu quên đi thứ tình cảm không có kết quả kia. Cậu, đã mệt mỏi lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thổ lộ dưới mưa

Kì thi đại học mấy chốc cũng qua nhanh kinh khủng. Cả Duy và An đều nộp hồ sơ vào đại học Kinh tế. Hai gia đình đều muốn quý tử của mình phụ một tay trên thương trường mà.

Vì lịch học được nhà trường sắp xếp từ trước nên lịch làm việc cũng theo đó mà có chút thay đổi. Vì khá bận nên Duy và An chăm đi làm hơn, như một cách để xin lỗi anh chủ.

11h trưa, từng hạt mưa rơi tí tách trên mái hiên của một quán cà phê nọ...

- Mưa rồi! May thế, bù cho nguyên ngày nắng gắt. - Lâm cời đồng phục, than thở.

- Cái này là mưa đầu mùa nhỉ? - An quay sang thắc mắc - Tí nữa đợi hết mưa rồi về. Dính mưa đầu mùa dễ bệnh lắm.

Duy gật đầu. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cậu vợ chiếc nón bảo hiểm, nhảy lên xe phóng nhanh. Công trường vẫn mờ. Người con gái mặc áo phông trắng, tóc tết dẹt dang một bên vẫn đứng đó, dưới cơn mưa rào. Cậu dừng xe trước mặt Như, lên giọng trách mắng:

- Mày điên hả mà trời mưa không đi trú đi.

- Mưa có tí xíu ả. Vô kia trú sao em thấy anh hai được?

- Anh không biết chạy vô tìm mày ả? - Duy kéo tay Như - Mau mau vào kia mà trú. Nhanh lên.

Duy nói rồi rời xe chạy vào mái hiên của phòng bảo vệ. Như đứng nhìn anh, mắt lộ ý cười. Cùng nhau đứng dưới mưa như vậy thật lãng mạn, nhỉ?

Duy quay sang nhìn người đứng kế bên. Như đang đứng sát cậu, đôi mắt trong veo hướng ra ngoài màn mưa trắng xóa. Cậu nhìn Như không rời mắt, về ngót ngẻo ấy quyến rũ cậu đến từng cen ti. Quả thật, cậu không thể rút ra khỏi thứ cảm xúc đầu đời này.

- Khi nào em đến thăm nhà trọ anh hai được không? - Như quay sang đề nghị

- Nghĩ đi. - Duy gạt phắt đi - Động của anh, sao nhóc vào được.

Như nhìn Duy, phồng má giận dữ. Khuôn mặt đáng yêu không tả được. Ánh mắt dịu dàng, giọng nói ngọt như mía lùi kia từng bước từng bước thôi miên cậu. Đứng với Như, cậu có cảm giác như lạc vào vùng đất kẹo ngọt, phút giây nào trôi qua cũng thật gây nghiện mà. Tức cảnh sinh tình, Duy quay sang Như:

- Ê, Như.

- Dạ? - Như mở to đôi mắt long lanh

Duy nhìn chăm chăm vào mắt Như một hồi. Rồi như bị cuốn hút, cậu hít thở thật sâu, cười dịu dàng:

- Anh yêu em

- Anh hai!

- Đừng gọi anh hai nữa. Anh không phải anh của em, chúng ta không cùng chung huyết thống!

Duy gào lên. Lúc này đây, cậu đang thật sự mất bình tĩnh. Cậu không thể kiềm chế cảm xúc của mình nữa rồi. Cậu yêu Như, cậu chắc chắn vậy, và cậu muốn nói ra tâm trạng của mình. Đôi mắt cậu lộ rõ vẻ chân thành, nài nỉ. Đôi bàn tay nắm chặt, và lấy hết sức mình, cậu cúi đầu, chạm vào môi Như, rất lâu, rất lâu.

Đôi mắt Như mở to. Nó không thể tin vào mắt mình. Người nó mềm nhũn, lý trí không thể tiếp tục hoạt động. Mọi thứ xung quanh như ngừng lại. Và khoan nào, đó có phải tiếng mưa rơi, hay chẳng là một bản tình ca thật ngọt?

Một thời gian dài trôi qua, Duy quyến luyến rời xa đôi môi đỏ hồng nọ. Mưa đã ngớt từ khi nào. Má Như ửng hồng, lấp bắp không biết nói gì. Bỗng nhiên, Như thấy việc mình làm thật... ghê tởm?! Nó cảm thấy có lỗi với An.

- Ồ..Về thôi.

Duy ngượng ngùng đưa nón bảo hiểm cho Như, rồi chở nó về. Suốt quãng đường hôm đó, không ai nói với ai câu gì. Cho đến khi ai đã yên vị nhà nấy, tìm mỗi người vẫn không thể ngoan ngoãn lại được.

- Ô, em chào chị!

Duy cúi đầu khi thấy Lan bước ra cổng. Lan liếc nhìn Duy, môi mấp máy:

- Mới làm chuyện bậy bạ?

- Dạ? - Duy hốt hoảng - Không, không có đâu chị!

- Hôn?

- Dạ. A không, không có.

Duy vội vàng xua tay. Lan nhếch môi, quay đi. Cậu nhìn theo Lan thật lâu, chẳng lẽ lộ rõ thế sao?

- Hêy chú! - Anh Minh đặt tay lên vai Duy

- Ô dạ, em chào anh!

- Mà với Lan coi bộ cũng thân nhau hen!

- Dạ đâu.

- Nói nhiều vậy còn gì. Thôi đi vô ăn cơm, làm gì khuấy tất hay sao mà bộ dạng cứ lén lén lút lút thế hả?

Duy giặt náy mình, xua tay lắc đầu. Minh cười lớn khoác vai cậu vào nhà ăn.

Kết quả của cuộc tỏ tình lãng mạn là, hôm sau, cả hai đều sốt cao. Như thì nằm liệt giường với một đồng giấy ăn. Duy thì vừa làm vừa hắt xì, bụng nước lộn thành bánh, bỏ nhảm muối với đường, khiến An và anh Lâm phải giam kín vào xó bếp. Khổ chưa, ai bảo đòi lãng mạn?!

Suốt một tuần sau đó, Như tránh Duy kịch liệt. Ba mẹ gọi điện hỏi thăm Duy thì ngồi im lặng lắng nghe, học hành thì nhờ An chở đi, cũng không đến quán cà phê thường xuyên như trước nữa. Duy chỉ biết cười khổ, biết thế bữa đó ngoan ngoãn chở nó về cho rồi.

Mùa mưa, khắp nẻo đường đều trở nên lầy lội. Duy tan làm, xách chiếc xe ra cổng thì thấy cái bóng quen quen thấp thoáng ở đầu đường. Cậu đi đường vòng qua bên phía kia, thấy Như bịt khẩu trang kín mít, lấp ló quan sát xung quanh. Trời, chẳng lẽ trốn cậu mà phải xài chiêu này?

- Ê nhỏ!

Duy lên tiếng gọi. Như nghe thấy giặc bắn mình, quay đầu lại ngó nghiêng. Vừa thấy Duy thì vội vàng chạy ra xa. Duy lái xe máy theo, gọi với.

- Như, dừng lại nghe anh bảo đã nào!

Như khựng lại, nhìn anh mong đợi.

- Ổ thì, chuyện hôm bữa, anh xin lỗi. Mà nhóc đi thăm thằng An hử, nó trong quán kìa. Lên xe đèo đi cho nhanh.

Duy hất mặt về yên xe phía sau. Như chân chừ một lát rồi cũng im lặng nghe lời. Duy cười cười, trong lòng có chút xót xa.

- À mà này, từ nay anh sẽ chính thức theo đuổi nhóc!

Đây là chap quan trọng nhất trong bộ truyện, và chắc cũng có lẽ là chap tứ ung nhất ấy, đặc biệt là khúc tỏ tình. Các bạn thấy thế nào? Hy vọng các bạn cũng thích như tớ! ☆☆☆

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hai chàng hoàng tử

- Anh Lâm! Anh Lâm! Anh Lâm oiiiiiii!

An chạy vội vàng vào quán, gọi í ới. Lâm từ trong bếp lò đầu ra, mặt vẫn còn dính kem.

- Hử?

- Anh xem này, xem này. Xem báo trường của em này.

An đặt tờ báo xuống bàn. Dòng tiêu đề “Hai chàng hoàng tử và quán cà phê cổ tích” được in hoa làm nổi bật tờ báo. Lâm đọc lướt qua vài dòng, nội dung đại khái là ca ngợi hai cậu học sinh đẹp trai, khéo léo, làm thêm ở một quán cà phê đẹp. Lâm chép miệng:

- Hai đứa mua chuộc tay nhà báo này hử? Mới có một đoạn đầu mà anh đọc toàn có “tuyệt”, “thơ mộng”, “hotboy”, “lộng lẫy”,... Toàn ba cái từ hoa văn hoa mỹ, sến súa tởm lợm!

Duy nghe vậy cười khùng khục. Chả là dạo này Tờ báo chí trường cũ của cậu rảnh rang quá, lại bí đề tài. Cậu cung cấp thông tin để giúp họ, cũng một phần làm công tác PR cho quán. Một công đôi việc.

- Báo trường em nổi tiếng lắm đấy. - Duy tự tin nói - Tụi em PR giùm anh mà.

- Ủ rồi rồi hai ông tướng, vào phụ anh làm mẻ bánh cho hôm nay nè. Rồi tí đứa nào đi giao cho anh luôn nha. - Lâm vừa nói vừa vung tay lẫn mẻ bột trên thớt

- Ông nội này chăm dữ thần! - An tỏ vẻ với Duy - Mà vậy chắc bé Như nó cũng biết rồi ha. Chắc, tí phải rủ nó tới quán mình chơi mới được.

Duy cười thầm, rồi như nhớ ra điều gì đó, cậu kéo An lại, nghiêm túc nói:

- Tao biết tình cảm giữa tao với nó là gì rồi. Tao thích nó, là tình cảm nam nữ. Từ nay tao sẽ chính thức theo đuổi nó. Xin lỗi mày. Nếu mày không đồng ý thì thôi, tao rút.

- Cuối cùng mày cũng chịu nói rồi hen. - An đặt tay lên vai Duy - Tao biết từ lâu rồi. Tao đợi câu này của mày lâu lắm rồi đấy! Thế thi đấu công bằng vậy, dù gì, tao cũng nắm chắc phần thắng trong tay mà. Sòng phẳng, nhé?

Duy cười lấy lệ, nhẹ gạt tay An xuống. Cậu biết mình đã phản bội lại người bạn chí cốt này, cậu đúng là đồ bỏ đi. An cũng chẳng mấy vui vẻ, cậu biết vậy. Thằng này coi vậy chứ hai mặt lắm, nó buồn nó chẳng nói ra đâu. Nhưng, ít ra cậu vẫn thấy rõ về chân thành trong ánh mắt nó.

- Vô làm đi mấy đứa!

Nghe tiếng Lâm gọi, hai thằng vội vàng vàng chạy vào bếp.

4h chiều, quán bắt đầu đông khách dần. Thời tiết bây giờ mát mẻ, khiến ai cũng muốn ra ngoài dạo chơi. Có vẻ là do ảnh hưởng của bài báo quá lớn, khách khứa đến đa phần là học sinh cấp 3, người quen thì nhiều, người lạ cũng không ít. Tay chân họ phải hoạt động luôn hồi.

- A Như đến hả? - An tỉnh ý nhận ra Như trong đám nữ sinh mới vào.

- À, dạ. Quán đông khách quá anh ha. - Như cảm thán
- Xin hỏi quý khách dùng gì? - Duy cúi đầu, giả vờ lịch sự
- Cho tôi món đắt nhất trong quán. - Như không kém cạnh, tỏ ra quý phái
- Thưa quý cô, liệu tôi có vinh hạnh thanh toán cho cô bữa ăn này? - An nắm nhẹ tay Như.

Cả ba vừa đùa vừa cười khúc khích. Thấy hai chàng hoàng tử chỉ mãi để ý đến một cô gái nhỏ, đám khách vội lên tiếng kéo họ lại:

- Anh gì ơi cho em gọi thêm món.
- Anh phục vụ ơi cho em hỏi.
- Anh ơi!

-...

Vội chào Như một tiếng, cả hai lại bay ù vào bếp làm việc. Lâm cũng phải ra phục vụ vì nhu cầu của khách. Quán cà phê nhỏ vì chứa nhiều người đã sớm trở nên nóng nực. Mồ hôi của các nhân viên tuôn ra như suối.

Với vẻ ngoài đẹp trai của mình, An và Duy không tránh khỏi việc bị trêu ghẹo. Con gái bây giờ bạo quá mà. Mồm mép như An cũng khó tránh khỏi việc loading.

- Anh An có thích em không?
- Anh thích việc em hay đến quán anh hơn. - An vừa dọn đồ uống vừa cười nhạt
- Anh thích con trai hay con gái?
- Tất nhiên là con gái rồi. Anh chuẩn men 100% đấy.
- Mẫu người lý tưởng của anh là gì?
- À, chỉ cần là con gái, dễ nhìn, dịu dàng một tí.
- Em vừa vặn không phải con trai, ngoại hình cũng xinh xắn, tính tình ngoan ngoãn, lại còn thích anh trước. Điều kiện quá tốt rồi, sao anh không thích em đi?

-... - An cứng họng

- Em gái, điều kiện của em quá tốt, nhưng điều kiện của quán lại tốt hơn. Trong giờ hành chính không nói chuyện riêng tư, em thông cảm.

Duy đi ngang qua, không ngoái lại mà giải vây cứu An. An mừng thầm, chạy đến phụ bạn.

- Sao mày không nói quách là tao có bạn gái luôn cho nhanh?
- Nói vậy thì ai thèm đến quán nữa? Với cả, chắc gì ngày mai bạn gái mày còn?
- Tao oánh mày cái chứ mà không còn.

Duy bật cười ha hả. Ở góc quán, Như vẫn chăm chú vào cuốn vở bài tập Lý, hoàn toàn không bận tâm đến sự đời. Điều này làm An không khỏi buồn phiền.

- An tính tiền bàn 3, Duy bung đồ uống ra bàn 5 này.

Lâm lại gọi, khiến An vội vàng chạy ra làm việc. Suy nghĩ vẩn vơ trong đầu cũng vì thế mà không còn.

Hôm nay quán làm việc đến tận khuya. Có lẽ thời gian nghỉ hè này An và Duy phải tăng thêm thời gian làm việc thôi. Vào năm học cũng chẳng đến đây là mấy.

An chở Như về, gió khuya làm Như khẽ rùng mình. An ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi Như:

- Như, em không ghen hả?
- Ghen gì anh?

- Thì ở quán. Anh tiếp xúc với nhiều cô gái như vậy mà em không ghen hả?

- Hi, - Như phì cười - Anh trẻ con thế! Đó là công việc của anh mà. Với lại, em tin anh không rung động với mấy cô đó.

Nghe vậy, An bật cười, nhiệt độ trong lòng tăng đáng kể. Con bé cứ làm tim cậu nhảy tung tung thế này thì làm sao mà chịu được cơ chứ? Người yêu của cậu, ngọt ngào quá đi à!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Gia đình cấm đoán

Xin dành tặng chap này cho bạn thylinhPhan613 - là người vote thứ 200 ☆☆☆

Bên cạnh đó cũng cảm ơn các bạn khác đã luôn ủng hộ truyện của tớ nhé! ≡

Ở nhà An.

- Con đang quen con nhỏ nào hả?

Ba An ngồi chễm chệ trên chiếc sofa đắt tiền, nghiêm giọng hỏi.

- Vâng.

- Con còn nhỏ, lo mà học đi. Tụi bây yêu đương sớm quá.

- Con nghĩ có hôn ước mới đáng lo ngại, chứ có tình cảm không thì sợ cái gì?

- Hừ! - Nhận ra con trai đang nói móc mình, mặt ông Minh đen lại - Thì ra cũng vì con ranh này mà mày cãi cha cãi mẹ đây?

- Chắc vậy ạ. Vì con nhỏ đó mà con mới dám đứng lên bênh vực lẽ phải.

- Ý mày nói tao là gian tà lưu manh à? - Ông gầm gừ

- Ba hiểu sao thì chính là vậy đó.

- Mày! Cũng vì thứ đó mà mày hại bé Vy phải ra tòa đây hả?

- Nếu không làm sai thì mắc gì phải sợ ra tòa hả ba? Chính nghĩa luôn thắng, con tin vậy. Con mệt rồi, con lên phòng trước.

An nói rồi quay lưng bỏ đi. Mặt ông Minh dần đỏ lên vì giận dữ. Vợ ông vẫn chăm chú nhìn theo con trai, thờ dãi.

- An, ngủ chưa con?

Nghe tiếng mẹ gọi ngoài cửa, An vội vàng mở khóa.

- Dạ chưa mẹ.

- Có người yêu mà không báo mẹ một tiếng nhĩ?

- Hề hề - An cười - Tại mẹ không hỏi mà.

- Nó học lớp mấy? Hay bằng tuổi con?

- Năm nay sắp lên 11. Em của thằng Duy.

- Ủa, thích thì thích vậy thôi nha, cho em nó học nữa. Khi nào lên đại học rồi thì mẹ không cấm cản gì hết. Chứ giờ con bé còn nhỏ mà.

- Dạ, con biết rồi.

- Mà mẹ bảo, con ráng nhìn ba con một chút. Con cũng biết ba con nóng tính thế nào mà. Một điều nhìn chín điều lành, chứ hai ba con cãi nhau riết nhà mình không có một phút giây vui vẻ nữa.

An nhìn mẹ. Sự thay đổi trên khuôn mặt bà từ lâu cậu đã không còn để ý nữa rồi. Vết chân chim in đầy nơi khóe mắt, quầng thâm cũng xuất hiện ngày một nhiều. Cậu ậm ừ:

- Vâng, con biết rồi.

Mẹ An nhìn con trai cười hiền. An từ nhỏ đã ham chơi, lại đam mê nhạc cụ nên ông Minh không vừa ý. Niềm tin của ông dồn hết vào thằng con trai lớn, tức anh ruột của An. Bây giờ anh ấy đã sang Mỹ du học, căn nhà vì mâu thuẫn của cha con An mà lạnh lẽo kinh người.

“ - Thằng An không có tiền đồ, nên để nó cưới được một người vợ giàu có, ba mẹ vợ nó giúp được chúng ta trên thương trường. Tôi có mấy mối rồi, bà khuyên nó từ từ bỏ con nhỏ kia đi. Nghe nói anh em tụi kia sống một mình, ba mẹ phải làm việc ở xa. Thế loại đó tốt nhất đừng nên dính dáng nhiều.”

Nhớ lại lời chồng, khóe mắt bà ươn ướt. Con trai của bà, đứa con mà chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, tại sao nó không có quyền yêu và được yêu như những người khác? Bà thương con, muốn đứng lên chống đối, nhưng khổ nỗi bà lại là phận nữ nhi. Một giáo viên quen như bà lấy gì mà đối đầu với một ngài giám đốc quyền lực như ông Minh?

Nghĩ đoạn, bà im lặng bỏ ra ngoài.

- Hôm nay mày hẹn với Như hả?

Duy hỏi, tay vẫn day day khăn trải bàn.

- Không. Sao thế? Định rủ nó đi đâu hả? - An tò mò - Tao đi theo đó nha.

- Đâu nào. Tại nó bảo tan học có hẹn với một người quan trọng nên tao khỏi đón. Trưa nay ba mẹ ăn cơm một mình rồi.

- Người quan trọng? - An chau mày - Chẳng lẽ Như ngoại tình?

-” Cốc!” - Duy cốc thẳng vào đầu An - Bậy! Tuy tao muốn mày với nó chia tay thật, nhưng 100% là nó méo có gan ngoại tình đâu.

- Thế à?

- Anh ơi em gọi món!

Giọng nói oanh vàng vang lên khiến mọi suy nghĩ vẩn vơ của An tan nhanh như bọt biển.

Hết giờ làm, Duy long thong chạy về nhà trọ. An suy nghĩ một hồi, liền quyết định chạy đến trường Như xem sao.

Từ xa, cậu đã có thể dễ dàng nhận thấy bóng dáng bé nhỏ của ai kia. Đang chờ người à? An toan lại gần xem thì một chiếc xe ô tô đen chạy đến. Như chậm rãi bước lên xe, khuôn mặt lộ rõ nụ cười tươi tắn.

Chiếc xe dừng lại ở một quán cà phê nọ. Như bước ra cùng một người phụ nữ. Khoan nào, cái dáng đó quen quen thế nào ấy nhỉ? Là mẹ cậu cơ mà? An giật thót rồi mau chóng bám đuôi vào quán. Để an toàn, cậu đành chọn một chỗ cách khá xa Như.

- Vậy thì làm sao mà biết mẹ nói gì?.. À!

An vỗ tay rồi kéo một người phục vụ gần đó lại. Móc trong túi ra tờ 200k, cậu nói thầm vào tai người nọ vài điều.

Như yên vị trên chiếc ghế màu trắng. Trước mặt nó là mẹ của An. Nó hồi hộp đến độ có thể nghe rõ nhịp tim trong lồng ngực mình.

- Con là Ngọc Như à? Cô là Hồng, chắc con cũng biết.

Bà Hồng mở miệng trước. Đúng lúc này, phục vụ đi ngang qua, vô tình làm rớt menu. Chàng trai xin lỗi rồi rít, vội cúi xuống nhặt menu lên, tay kia nhanh nhẹn đặt chiếc điện thoại của mình xuống chiếc kệ phía dưới bàn. Con số trên điện thoại vẫn đang nhích từng giây, và chiếc khăn trải bàn thành công che giấu mọi việc.

- Con chào cô ạ. Cô tìm con có việc gì không ạ?

- À, cô nghe nói con trai cô đang có mối quan hệ đặc biệt với con, phải không?

- Dạ?... Vâng ạ.

- Con hiền thật đấy. Hôm nay cô tìm con để xem mắt nhìn người của con trai cô thế nào. Quả là rất tuyệt. Chỉ là, cô có một mong muốn nhỏ, không biết con có thể giúp cô được không?

- Dạ cô cứ nói đi ạ. Con sẽ giúp cô hết sức ạ.

- Ủ, cô cảm ơn con trước nha. Vậy.. con có thể chia tay con trai cô được không?

Nghe được câu đó, mắt An và Như mở to...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Anh sẽ không buông tay

- Vậy.. con có thể chia tay con trai cô được không?

- Dạ? Sao cơ ạ? - Như hỏi lại, giọng kinh ngạc

- Cô xin lỗi, cô biết việc này có hơi đường đột. Nhưng mà, tất cả cũng vì tốt cho thằng An thôi con ạ. Mọi quan hệ giữa cha con nó không được tốt. Từ nhỏ nó đã ương bướng, ngang ngạnh rồi. Bây giờ ba nó cũng đã lớn tuổi, sức khỏe không còn được như thời thanh xuân. Ông ấy chỉ có mong muốn con trai kết hôn với một gia đình môn đăng hộ đối. Thằng An nhất quyết không đồng tình vì con, bây giờ nhà cô như đang có chiến tranh lạnh vậy. Đó giờ nó chưa bao giờ cãi lại cô một lời, nhưng vì con, nó đã không còn coi trọng cô nữa rồi. Con thương nó, lẽ nào con muốn nó trở thành người con bất hiếu?

Bà Hồng nói liền một lèo. Bàn tay Như nắm chặt lại. Vì nó, nên anh cãi cha mẹ? Vì nó, anh trở thành người con bất hiếu?

- Cô không dám nói với nó, vì cô biết nó sẽ không đồng ý. Hôm nay cô đến gặp con, hy vọng con khuyên nhủ nó giùm cô. Cô sẽ mang ơn con suốt đời. Như ơi, giúp cô đi con, giúp gia đình cô đi con. Cô biết con là người tốt. Con thương thằng An. Đừng để nó trở thành kẻ hư hỏng trong mắt mọi người con ơi! Nó còn tương lai, còn sự nghiệp. Nếu con không thể nâng nó lên thì hãy buông tha cho nó đi con!

- “Rầm!”

Chiếc bàn ở phía xa bị ai đó đập mạnh. Mọi ánh mắt trong quán đều dồn về phía nó. An đứng đó, khuôn mặt đỏ ửng, bàn tay cuộn chặt nỗi giận xanh vì giận dữ. Bà Hồng thấy con trai, miệng lắp bắp không nói nên lời.

- Đủ rồi đó mẹ. - An bước đến, nắm chặt tay Như - Mẹ coi phim truyền hình rớt nên mẹ bị nhiễm rồi sao? Thế con nói mẹ nghe, thường thì trong phim ấy, nếu mẹ nói vậy, hai nhân vật chính sẽ tay trong tay cao chạy xa bay. Điều đó chẳng phải mẹ biết rõ sao? Trước giờ con tưởng mẹ ủng hộ con, nhưng hôm nay con mới rõ, mẹ cũng chỉ là con rối của ba mà thôi. Con đã mất một người cha tốt, giờ đến một người mẹ đứng nghĩa con cũng không thể có sao hả mẹ?

Mẹ cậu chỉ biết im lặng. Như đứng ở bên, mặt đã tím ngắt. Nó kéo kéo vạt áo cậu, ý bảo mau dừng lại. Nhưng An là ai nào? Một khi đã tức giận, có người có thể ngăn cậu lại sao?

- Bây giờ mục đích của mẹ thành công rồi đó. - An tiếp lời, vẫn nhỏ giọng - Mẹ đã thành công từ biệt con trai của mẹ. Mẹ đã dạy con phải sống chính trực, phải biết theo đuổi thứ mình thích, và giờ thì mẹ đang cố tách con ra khỏi người con yêu sao? Những thứ mẹ làm, đang đi ngược lại với đạo lý mà mẹ dạy con khi nhỏ đó mẹ à!

An thờ dài. Chưa bao giờ cậu nói nhiều như hôm nay. Nhưng cậu vẫn không có ý định dừng lại. Càng là người thân, cậu lại càng phải nói.

- Anh, mình về đi, em đói rồi.

Như lay lay tay An. Khuôn mặt bà Hồng đã lấm lem nước mắt rồi, nó không hề muốn thấy điều đó. An nhìn khuôn mặt sợt sệt như mèo nhỏ kia, liền mềm lòng. Cậu nắm chặt tay Như mà kéo đi, để mặc bà Hồng ngồi yên ở đó, ngẩn ngơ.

Như để mặc cho An chở đi suốt một chặng đường dài. Một tay An vẫn nắm tay nó, rất chặt, có lẽ vì giận dữ. Nó đau nhưng chỉ biết im lặng. Nó muốn anh giải tỏa hết cảm xúc của mình.

- Sao em không nói cho anh biết? - Sau một hồi im lặng, An lên tiếng.

- Em xin lỗi. Cô bảo.. không được nói với anh.

- Thế lỡ như hôm nay anh không đến, em định sẽ thế nào?

-... - Như cắn môi, trầm ngâm.

- Em nghe lời mẹ anh như vậy, chẳng lẽ em định đá anh thật sao?

-...

- Lần sau không được như thế nữa. Em phải nhớ, đối với anh em rất quan trọng. Anh sẽ không buông tay em, chừng nào em không muốn. Được chứ?

- Dạ. - Như cười hiền
- Cái gì? - Ở nhà trọ, mặt Duy đánh lại.
- Thì tao bỏ nhà đi rồi. Mà không ở nhà cô chú nữa, tao đâu có qua đó được. Cho tao tá túc ở phòng trọ mấy vài hôm đi. - Giọng An có chút đùa bên kia đầu dây điện thoại
- Mày bỏ nhà lần thứ 1001 đấy à? Sao nữa thế?
- Nói ra tốn tiền điện thoại lắm. Đến rước tao đi, tao đang ở quán này.
- Rước mày tao được cái gì?
- Tao thương mày biết bao nhiêu mà sao mày tính toán với tao thế hả? Mau mau đi, tao đang mày 1/5 tháng lương.
- 1/3, không trả giá.
- Đm. Rồi thì 1/3, nhanh lên.

Duy tắt điện thoại, dắt xe phóng vèo ra quán. An thấy Duy thì mừng như được mùa, vội vàng chạy ra ôm vai bá cổ bạn. Duy thờ dãi ngán ngẫm rồi lái xe dẫn đường vào nhà trọ.

Đến trước cửa phòng trọ, Duy đang chật vật mở khóa thì cửa phòng bên bật mở, Lan bước ra với chiếc quần jeans rách và áo hoodie. Duy lễ phép:

- Em chào chị. Chị đi làm à?

Lan nhẹ gật đầu rồi nhìn chằm chằm vào An. Duy đang định mở miệng giới thiệu thì cô nàng đã lên tiếng:

- Cũng đẹp trai đấy. Thảo nào...

An mở to mắt nhìn Lan thắc mắc. Duy bật cười thích thú sau vài giây suy nghĩ. Lan gơ tay chào rồi cũng cất bước ra cổng. “Chị ấy thông minh thật!” - Duy thầm cảm thán.

- Chị nào ế? Xinh thế? Mà chị ấy biết tao hử? - An tò mò
- Ừ, thầy bói đấy. - Duy đùa
- Thế à? Tí nữa gặp chắc tao xin một quẻ. Đạo này số nhẹ thế chứ!

“Cạch!” - chiếc cửa cứng đầu cuối cùng cũng mở ra. An thả phịch người xuống nệm, bắt đầu tham quan căn phòng. Anh Minh ngó qua gọi Duy đi ăn cơm, thấy An thì nhanh nhẹn làm quen.

- Bạn chung phòng à? - Minh hỏi Duy rồi quay sang An - Anh là Minh.
- Chào anh. Em là An. Tên anh giống tên ba em thế!
- Thế gọi anh là ba cũng được. - Anh cười lớn - Hai đứa vào ăn cơm đi. Nay Duy nhịn cơm cho bạn ăn cùng đấy nhá.

An cười, Duy cũng cười. Cả hai đứng phắt dậy, chạy nhanh sang phòng ăn. An tự giới thiệu mình với mọi người, rồi bắt đầu bữa cơm.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thi đấu công bằng

Ông Minh biết tin thì vô cùng tức giận. Ông gầm gừ nhìn vợ:

- Có chút chuyện còn con ấy mà bà cũng làm không xong là sao? Tại sao cái nhà này ai cũng vô dụng như thế?

Mẹ An cúi đầu, hai vai run run, có lẽ bà đã khóc. Ông Lâm nhìn vợ, có chút không đành lòng. Dù gì cũng là người phụ nữ ông yêu thương, chung sống với ông suốt bao năm, giờ nhìn bà đau lòng, ông cũng không vui vẻ gì. Ông mon men đến gần, vỗ vỗ lưng vợ, dỗ dành:

- Thôi, tôi xin lỗi. Bà đừng khóc nữa. Bốn mấy tuổi đầu mà cứ như trẻ con thế?

- Minh, đừng ép buộc con nữa. Hức. - Bà vừa nắc vừa nói- Nó là con mình mà... Minh...

- Bà cứ chiều nó riết rồi nó hư đi! Tôi làm vậy là vì ai? Không phải vì lo cho nó thì là vì thằng hàng xóm à?

- Cứ để nó sống hạnh phúc đi mình.. Ép buộc nó không phải cách hay đâu..

- Không dây dưa nữa! - Ba An gắt lên - Bà không làm được thì tôi làm. Ngày mai tôi sẽ đến nhà con bé đó một chuyến. Phải nói chuyện cho ra lẽ mới được.

Nói đoạn, ông quay lưng bỏ đi, để lại người vợ nước mắt giàn giụa sau lưng.

Sáng hôm sau, ở nhà Như..

- Ba mẹ đâu rồi nhóc?

Duy hỏi, thả người trên chiếc sofa màu xám tro.

- Qua Anh rồi. Nghe bảo công ty bên ấy đang tìm người điều hành. Ba mẹ qua đó xét tuyển vài ngày rồi về.

- Êo thế mà chẳng báo anh một tiếng. Thằng An đi mua đồ, định qua chơi với ba mẹ mà..

- Vậy anh hai về ỏ của anh hai đi. Xí, không thêm.

Nhìn bộ mặt giận dỗi của Như, Duy phì cười. Cậu đã nói chưa nh? Con nhóc này thật dễ chọc mà.

-”Kính koong! Kính koong!” - tiếng chuông cửa bất chợt vang lên. Duy phát tay bảo Như đi chuẩn bị bữa sáng, để mình đi mở cửa.

- Ồ.. - Duy khựng lại khi thấy ba An - Con chào bác.

- Cháu là Duy? Em cháu có ở nhà không? Bác muốn gặp nó.

- Dạ.. có. Mời bác vào nhà.

Như cầm hai ổ bánh mì đặt lên đĩa, buột miệng hỏi:

- Ai đến vậy..

Như quay lại, hình ảnh người đàn ông mặc vest đen khiến nó nuốt chữ “anh” vào trong lòng. Nó cúi đầu, lễ phép:

- Dạ, con chào bác. Bác tìm ai ạ?

- Tìm cháu.

Ông Minh chỉ trả lời vồn vện hai chữ rồi ngang nhiên ngồi xuống ghế sofa. Duy bảo Như đi lấy nước, rồi mon men đến gần vị khách quý, hỏi:

- Dạ, không biết bác tìm em con có việc gì ạ?

- Bác muốn nói chuyện với nó.

- Dạ, con mời bác uống nước. - Như đặt ly nước trên bàn - Bác là...?

- Bác là ba thằng An. Hôm nay bác muốn nói chuyện với cháu.

- Dạ, có gì bác cứ nói ạ.

Không gian căng thẳng hẳn lên. Như nghe rõ cả nhịp tim đang đập mạnh của mình. Duy im lặng, bàn tay nắm chặt tay Như dưới chiếc bàn kính, như muốn động viên cô bé.

- Chắc cháu đã gặp vợ bác rồi?

- Dạ? À dạ...

- Hừm. - Ông Minh đặt tấm séc lên bàn - Bác không nói nhiều. Hai đứa dừng lại đi.

- Tại sao ạ? - Duy chau mày hỏi

- Hai đứa có quyền hỏi bác sao? Hừ, cha mẹ không nuôi dạy các cháu đàng hoàng à? Suy nghĩ đi chứ. Cháu có giúp được gì cho tương lai thằng An

không? Cóc ghè thì đừng đi cùng với thiên nga. Hạng tâm thường như cháu nên tránh xa nó ra. Sau này nó sẽ điều hành công ty của bác, bác muốn nó lấy một người vợ môn đăng hộ đối.

- Con có thể.. - Duy lên tiếng

- Đừng nói gì nữa. Coi như tấm séc này là món quà bác đền bù cho cháu. Hai đứa còn nhỏ, lo mà học đi. Hy vọng da mặt cháu mỏng, đừng để bác phải nhắc lần hai.

- Nhưng thưa bác! - Duy lại gọi lớn lần nữa

- Hừm. - Ba An nhún mắt - Đúng là hạng vô học. Cha mẹ dạy các cháu quất vào mặt người lớn thế à? Hồ ly tinh, tránh xa con bác ra, một mình Yến Vy là đủ rồi.

- Rồi bác sẽ phải hối hận! - Duy kiên quyết

- Để xem các người làm được gì.

Nói xong, ông đứng dậy bước ra cổng. Như ngồi đó, nước mắt rơi từng giọt. Không phải vì buồn, mà là vì uất ức. Lòng tự trọng của nó đã sớm bị ông ta đập đổ rồi.

Duy bức tức nhưng không thể làm gì hơn. Cậu muốn Như và An chia tay thật, nhưng làm ơn đi, không phải theo cách này! Hồ ly tinh cái gì cơ chứ!? Thấy Như thút thít, đầu Duy như bị đốt nóng. Cậu gọi điện cho An:

- Alo? - Ở đầu dây bên kia, An vô tư chào hỏi

- Mẹ kiếp! Mày không bảo vệ được Như thì để tao làm. Bảo nhà mày tránh xa con bé ra.

- Chuyện gì vậy?

- Ba mày vừa đến đây và đưa tao 50 triệu. Cho mày 3 phút giải thích, hoặc tờ séc này sẽ trong hòng mày.

- Tao đến ngay.

An chỉ thông báo rồi cúp máy. Duy ngồi xuống sát Như, ôm cô bé vào lòng an ủi. Hôm qua mẹ An đến tìm Như, cậu chỉ nghe kể lại cũng đã thấy máu sôi sùng sục. Hôm nay gặp tận mặt ba An thế này, thiết nghĩ đầu cậu sắp tức đến nổ tung. Bữa ăn sáng, cậu cũng chẳng còn hứng mà thưởng thức nữa rồi.

An phóng xe ào vào sân nhà Như. Quăng chiếc mũ qua một bên, cậu vội vàng chạy vào nhà. Duy vẫn đang ấp ủ Như ở trong lòng.

- Ông ta đã làm gì?

- Mày còn hỏi? - Duy điềm điềm - Từ giờ, tao sẽ bảo vệ Như. Nó còn nhỏ, vậy mà trong 2 ngày đã chịu 2 sự đả kích như vậy. Mày xem, gia đình mày nghĩ nó là hạng người gì? Bán rẻ tình cảm chỉ với giá 50 triệu?

- Khốn kiếp! - An đá vào bàn - Vậy, coi như mày chăm sóc Như một thời gian giúp tao. Khi nào thu xếp xong chuyện gia đình, tao sẽ trả ơn mày.

- Không cần. - Duy mỉm cười - Tao sẽ chính thức giành nó lại. Thi đấu công bằng đi.

Duy nhìn An thách thức. An cũng nhìn chăm chăm vào mắt Duy, 100% sự thật. Duy không đùa. An bỗng thấy chột dạ, có lẽ cậu không tin tưởng vào tình cảm của Như chăng? Cậu thở dài, gật đầu:

- Ủ, vậy thi đấu công bằng.

Như ngồi im trên ghế, mắt mở to nhìn hai người con trai trước mặt.

“- Như, anh xin lỗi, anh không thể bảo vệ em. Lần này anh nhường em lại cho nó, nếu nó làm em tổn thương, nói với anh, anh sẽ tính sổ tận gốc. Hạnh phúc nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Anh trai - Em gái

Tổ dành tặng chap này cho bạn min0107 nhé ☆ ☆ cảm ơn vì lượt vote thứ 300 ☆ ☆

Dự định là truyện này sẽ dừng ở trước chap 50:)

Đêm đó, Duy ngủ ở nhà. Phải, chính là nhà, không phải xóm trọ. Giờ này có lẽ nhà An đang cãi nhau nãy lửa. Cậu trở mình. Việc này cũng không phải lỗi tại An. Lúc sáng cậu có hơi quá khích, chắc ít nhiều làm nó tổn thương rồi. Tự dưng, Duy thấy mình có lỗi.

Lăn qua lăn lại một hồi mà vẫn không ngủ được, Duy bật dậy đi uống nước. Liếc thấy vẫn có vài tia sáng nhỏ len lỏi qua cửa phòng Như, cậu đến gần, toan gõ cửa.

-” Cốc! Cốc! Cốc!”

- Sao hôm nay anh hai lịch sự vậy? Vào đi. - Như nói vọng ra

- Ngủ trễ vậy? 12h rồi!

- Vâng, chưa buồn ngủ thôi. Quen giấc rồi.

- Từ khi tao đi, ngày nào mày cũng ngủ muộn như vậy?

- À..không hẳn.

Thấy Như bối rối, cậu liền đoán ra sự việc. Cậu ngồi xuống góc giường:

- Lo cho thằng An hả?

- Vâng. Anh hai..

- Sao?

- Em xin lỗi. Nhưng mà...anh hai là người anh tốt nhất của em!

Đau lòng! Duy chỉ nghĩ được đến hai từ đó khi nghe Như nói. Từ chi bất động một hồi. Gắng gượng mãi, cậu mới dám nhoen miệng:

- Ủ, tất nhiên rồi.

- Em. - Như thở dài, khuôn mặt buồn phiền

- Ngoan, đi ngủ đi. - Cậu vòng tay ôm Như vào lòng - Có anh hai đây. Anh hai sẽ lo hết mọi chuyện. Anh hai..sẽ luôn bảo vệ em,... em gái!

Nói rồi cậu quay lưng bỏ đi, lòng nặng trĩu. Đây là lần đầu tiên cậu tự nhận mình là anh hai. Trước giờ, cậu chưa bao giờ ổn định việc xưng hô với Như cả, vì cậu biết, cậu không phải anh của Như. Cậu rất buồn vì điều đó. Nhưng hôm nay, cậu có thể đường hoàng xưng hai chữ “anh hai” thật oai trước mặt Như rồi, tại sao... cậu lại không thể vui nổi?!

Duy đi rồi, Như vẫn chưa định thần lại được. Từng cen ti trên khuôn mặt nó vẫn còn lưu luyến cái hơi thở ấm áp kia, đôi tai vẫn văng vẳng giọng nói dịu dàng kia, và các dây thần kinh vẫn căng ra vì mùi hương nam tính thoang thoảng. Tim Như đập nhanh, và rồi nảy lên một cái, như thể hiện sự tiếc nuối đang ngập tràn.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Như chỉ thấy một sự im lặng vô hồn. Anh Duy đi rồi. Không một lời tạm biệt. Trên bàn là bữa ăn sáng vẫn còn thoang thoảng hơi khói.

Duy lái con xe bon bon trên đường quốc lộ. Đầu cậu vẫn không thể thoát khỏi lời nói hôm qua của Như:

-” Anh hai là người anh tốt nhất của em!”

Chiếc xe luồn lách qua nhiều con ngõ nhỏ, dừng lại ở trước xóm trọ. Chiếc chìa khóa lạch cạch làm nhiệm vụ, cửa phòng kế bên đột nhiên mở ra.

- Lan?

- Em đây. Chào anh. - Duy đáp

- Ồ, ra là chú. Hôm qua mày đi đâu anh không thấy về? Cả bạn mày nữa? - Minh vo vo mái tóc màu nâu nhạt

- Có tí việc ấy mà. Anh tìm chị Lan ạ?

- Ủ. Cái con bé này đi từ hôm qua tới hôm nay chẳng thấy về. Điện thoại thì tắt. Ở trường thì bảo nghỉ phép. Thật chẳng biết đường nào mà lần!

- Anh thử đến chỗ chị ấy làm chưa?

- Biết nó làm chỗ nào đầu mà kiếm. Nó kĩ lắm, đi làm toàn giấu anh em không à.

Duy nhăn mặt. Cái kiểu thần thần bí bí này đúng style chị Lan rồi. Minh bỗng vỗ tay cái bốp, mặt hớn hờ:

- Có cách rồi!

Chưa kịp tiêu hóa lời anh Minh nói thì Duy đã thấy anh lôi trong học bàn ra cái ghim, bẻ thẳng. Anh chạy đến trước cửa phòng Lan, tra chiếc thanh sắt mảnh trong tay vào ổ khóa, ngoáy qua ngoáy lại. Duy tròn tròn mắt nhìn, không nói được lời nào.

- "Cạch!" - Tiếng cửa mở ra.

- Mày đứng đó làm gì? Vào tìm xem có manh mối gì không giùm tao coi.

Duy hoàn hồn chạy ù vào trong nhà. Chắc chắn phải có gì đó chứ. Minh kéo từ tủ này đến tủ nọ. Chợt Duy gọi lớn, trên tay là mảnh giấy trắng chỉ vón vện vài chữ:

- "XZ"

- XZ là cái quần gì? - Minh chau mày hỏi

- Trông quen lắm, hình như em thấy ở đâu rồi ấy. - Duy trầm tư - Nhớ rồi! Ở gần quán em làm có một quán bar XZ. Không biết phải chỗ đó không.

- Biết hay không kệ. Mau đi thôi.

Chiếc xe cà tàng nghỉ ngơi trước cửa một quán bar sang trọng. Bây giờ là buổi sáng, khách khứa vào bar cũng không nhiều. Duy và Minh dễ dàng len lỏi qua đám người đang phiêu ấy, đến trước quầy bar. Tay phục vụ trẻ thấy có người liền mở miệng:

- Quý khách dùng gì ạ?

- Có phải Quý Lan làm việc ở đây không? - Minh hỏi thẳng - Cao khoảng 1m6, da trắng, tóc đen dài, hơi ốm, sinh viên năm 2.

- Quý Lan? À, sáng hôm qua cô ta xin nghỉ.

Duy nhướn lông mày. Tay phục vụ có vẻ bối rối, mắt láo liến nhìn xung quanh. Duy lấy trong túi tờ 500k, nhếch môi:

- Nói thật nào. Tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của cậu.

- Ừm... Tôi vẫn nói thật mà. - Hắn lắp bắp

- Không nói thì tôi sẽ báo cảnh sát quán bar này hoạt động bất chính. Lúc đó không chỉ cậu mà ông chủ của cậu cũng sẽ tèo đời. - Duy tự tin

- Được, tôi nói. - Hắn thu tờ 500k vào túi - Hôm qua có người đặt hàng cô ta, tại nhà. Đến giờ chưa thấy về. Vị khách ấy yêu cầu chúng tôi không làm phiền nên cũng chẳng ai bận tâm đến.

- Cái đm! - Minh văng tục - Nhân viên của các người mà các người vô tâm vậy sao?

- Cho tôi địa chỉ. - Duy lạnh băng

- Chuyện đó.. Chuyện đó tôi không được phép.

- Dù gì cũng đã nhận tiền rồi, tiền trao cháo múc thôi. - Duy nhún vai - Không thì tôi tìm ông chủ cậu vậy. Cậu vừa tiết lộ tin mật cho tôi mà.

- Quý.. Quý khách!

Bartender gọi Duy lại, lấy dưới kệ ly một tờ giấy note, ghi ghi chép chép vài dòng rồi quay đi. Minh mắt sáng rỡ nhìn Duy khâm phục.

- Sao mày biết quán này hoạt động bất chính?

- Lúc trước anh có khoe công việc của chị Lan với em mà. Đi thôi kéo không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Giải cứu mỹ nhân

- Nhà số 3 ấy. Tìm nhà nào số 3 ấy.

Minh ngồi đằng sau chỉ đạo. Chiếc xe chạy hết từ ngõ này sang ngõ khác. Duy nhìn xung quanh, làm gì có nhà nào số 3 quái đầu nhi

- Kia rồi!

Duy cười lớn, chạy xe đến căn biệt thự to oạch ở đằng sau đám cây bạch đàn. Minh nhảy xuống xe, chạy đến nhấn chuông.

- Xin hỏi hai cậu tìm ai ạ?

Một người phụ nữ đã ngoài 40, trông ốm yếu, quê mùa mở cửa. Minh nhanh nhẩu:

- Chúng tôi đến tìm.

- Tụi con đến kiểm tra đường dây điện ạ! - Duy cất lời

- Đường dây điện? Nhà này có bị hư đường dây gì đâu?

- À, công ty vừa gia cố lại đường dây điện của khu phố này, bảo tụi con đến từng nhà kiểm tra an toàn ạ. Phải chỉnh lại thông số rồi nhập code mới nữa ạ. Bác cho tụi con vào đi, tụi con kiểm tra nhanh thôi. Cũng vì an toàn của mọi người ấy mà. - Duy cười tươi

- Ủa được rồi, hai cậu vào đi.

Người giúp việc mở cửa, để Duy và Minh dắt xe vào. Minh giơ ngón tay cái với Duy:

- Chú mày vip thật!

- Em biết cóc khô gì đâu - Duy nói thâm - Chém đấy.

- Ai vậy bà Tư?

Một giọng nói trầm vang lên từ cầu thang. Một người đàn ông cao lớn khoác chiếc áo ngủ đi xuống, khuôn mặt bặm trợn liếc nhìn hai cậu trai trẻ.

- Dạ hai cậu này tới kiểm tra dây điện đó ông chủ.

- Dây điện?

Người đàn ông nghi hoặc hỏi. Minh run tái mét mặt mày, Duy tự tin nói:

- Chào bác ạ. Tụi con là nhân viên tập sự của công ty đến đây kiểm tra dây điện ạ.

- Dây điện nhà tôi bị sao mà phải kiểm tra?

- Chà là công ty cháu mới gia cố lại hệ thống điện khu này ạ. Tụi cháu được lệnh phải đến từng nhà đổi code, chỉnh lại thông số rồi khởi động lại đường dây mới ạ.

- Tôi đang bận, khi nào hãy đến.

- Dạ bác ơi việc này không đợi được đâu ạ! - Duy liến thoắng - Đúng 12h trưa nay mạng điện mới sẽ được đưa vào sử dụng đấy ạ. Nếu không mau chóng kiểm tra lại e rằng đường dây nhà bác sẽ cháy mất ạ. Vì dây điện mới có công suất lớn hơn dây điện cũ ấy ạ, sợ các số chỉ không còn phù hợp...

- Thôi được rồi. Nhức cả đầu. Mau lên rồi cút đi.

Người đàn ông quát rồi lại bước lên cầu thang. Duy tìm đến ổ điện, giả vờ ngó qua ngó lại rồi tìm cách hỏi bà giúp việc:

- Bác ơi sao nhà này vắng quá vậy bác?

- Bà chủ với cậu hai đi Mỹ công tác từ tuần trước rồi. Còn mỗi ông chủ thôi.

- Ông ấy ở nhà một mình hả bác? Thế thì buồn quá bác nhỉ? - Minh tỏ vẻ ngây thơ

- Không có đâu. Tui kể hai cậu nghe hai cậu đừng nói ai nghe. Hôm qua có cô kia đẹp lắm, bảo là ông chủ gọi đến. Hai người đó ở trên phòng suốt, tui bị cấm lên nên tui không biết vụ gì nữa. Mà đúng là đàn ông, vợ vừa đi là lại...

- Dạ xong ở dưới đây rồi bác. Con phải lên tầng trên kiểm tra một lần nữa ạ. - Duy lại ngắt lời, vội vàng kéo Minh chạy lên cầu thang

Không gian ở tầng trên thấp thoáng mờ ám. Ở cuối hành lang là căn phòng khép hờ, nơi thoát ra từng tiếng kêu mòng mị. Mặt Duy đỏ ửng lên nhanh chóng. Cả hai rón rén bước đến trước cửa, ngó đầu vào. Lan đang nằm đó, hai tay bị trói chặt vào thành giường, miệng dán băng keo kín mít. Thân hình nhỏ nhắn đó đang thoát ần thoát hiện dưới lớp chăn mỏng kia. Tên đó con lúc này đang ngồi bên máy tính, trên người không còn một miếng vải, trên màn hình là những thước phim đen.

Máu trong người Minh sôi lên ừng ực. Cậu đang định lao vào thì Duy giữ lại. Duy dùng khẩu hình bảo cậu bình tĩnh, bây giờ không phải lúc mạnh động. Minh đang ngoan ngoãn nghe lời, dù trong lòng không hề muốn.

Người tính không bằng trời tính. Vào đúng lúc gay cấn, điện thoại của Duy reo lên. Bài nhạc chuông quen thuộc giờ nghe như bài hát tử thần vậy. Người đàn ông quay phắt lại, vội khoác chiếc áo ngủ, lớn tiếng quát:

- Thằng nào?

Không còn đường trốn, Duy đành lao thẳng vào phòng, giật lấy cây roi trên giường quát thẳng vào người hắn. Minh cũng chạy vào cời trói cho Lan, lấy chăn quấn kín người cô lại. Mắt Lan rung rung, rồi rúc vào lòng Minh mà khóc.

- Tụi bay...

- Hôm nay tôi quyết sống mái với ông. Tôi đã quay video lại rồi, nếu ông mà dám đụng đến bọn tôi, tôi sẽ đăng lên mạng. Còn bây giờ, tôi đưa người về, chúng ta coi như chưa từng gặp. - Duy lớn giọng

- Mày..

- Suy nghĩ đi. Công việc, danh dự, gia đình,... của ông quan trọng hay đánh bọn này quan trọng?

Tên kia suy nghĩ một hồi rồi phát tay đuổi họ đi. Minh không chần chừ vác Lan lên vai chạy ra ngoài. Bà giúp việc thấy cảnh đó cũng hết hoảng, nhưng bà cũng không nói nhiều. Có lẽ, vì bà thấy thương cô gái mất đồ hoe đang nằm trong chăn kia.

Minh vẫn ôm chặt chiếc chăn dày xụ trong lòng, ngồi ở yên sau đợi Duy phóng đi. Suốt quãng đường, không ai nói với ai câu nào.

Về đến phòng trọ, Minh ẵm Lan nằm trên nệm. Duy đi mua đồ ăn cho Lan, giờ căn phòng chỉ còn lại hai người. Minh nhìn Lan, đôi mắt hiện rõ vẻ xót xa. Lan hét khóc rồi, nhưng nỗi đau trong lòng vẫn đang bùng lên dữ dội.

- Em đi.. mà chẳng nói gì với anh cả. Bạn bè thế sao? - Minh trách mắng.

- Em xin lỗi. - Lan quay mặt đi chỗ khác - Giờ anh ra ngoài cho em thay đồ.

Minh giật mình nhận ra Lan vẫn đang nude. Cậu đỏ mặt, chạy ra khỏi phòng, không quên khóa cửa. Tim cậu đập thình thịch, người cũng có dấu hiệu nóng lên.

Trong phòng, nước mắt Lan từ từ trào ra...

Không liên quan cơ mà tớ vừa phát hiện truyện bị và đăng tải trên diễn đàn khác... Không nghĩ là truyện lèo tèo như vậy cũng bị đầu...

Tớ duy nhất chỉ đăng trên Wattpad thôi nhé. Những bài đăng ở yeu.com hay diễn đàn nào khác hoàn toàn là đạo nhái.

Nhắc lại, truyện chỉ đăng duy nhất trên W.a.t.t.p.a.d, không đăng trên bất kỳ diễn đàn nào khác. Truyện trên yeu.com là giả mạo.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tình song phương

Tớ tặng chap này cho min0107 nhé

~Cảm ơn tất cả các cậu vì đã ủng hộ tớ.

“ - Bò nghè!

Lan bực tức nói trong điện thoại. Sắp vào năm học rồi, thời gian không còn nhiều nữa. Cô đã tìm được một việc làm đường hoàng ở một quán phở gần trường, lại còn trông giúp tiệm sách, cái nghề dơ bẩn kia sẽ không cần thiết nữa.

- Anh biết, anh biết. Nhờ ông Công trưởng phòng chế biến thực phẩm lúc trước không? Ông ta tới trả tiền vụ lần trước, nhưng yêu cầu phải gặp em. Coi như em giúp anh lần này, ra mặt thôi rồi về. Em biết vợ anh đang cần tiền gấp mà.

- Đẹp!

- Làm ơn giúp anh một lần thôi Lan. Vợ anh sắp sinh rồi, đưa con trai đầu lòng của anh đó. Nhà anh nợ em một mạng.

Lan chau mày, lấy từ trong học bàn ra tờ giấy, giọng khó chịu:

- Ở đâu?

- Cảm ơn em! - Người đàn ông mừng rỡ - Ở XZ nhé

- XZ? - Lan nhìn chằm chằm vào tờ giấy - Em nghĩ việc ở đó rồi.

- Không sao. Ông chủ vẫn cho em về mà. Vậy hẹn em 6h sáng mai nha.

Chưa kịp để Lan phản ứng, đầu dây bên kia đã ngắt máy. Lan đặt cây bút xuống bàn, mắt chằm chằm nhìn vào hai chữ “XZ” trên tờ giấy trắng. Cô có nên đi không? Đây liệu có phải là điều tốt?

Ở đầu dây bên kia, người đàn ông tên Công nở nụ cười nham hiểm với tay quản lý. Bịch thuốc ngủ đựng đưa trên tay như khúc ca từ thần.”

Lan đang miên man nhớ lại thì tiếng gõ cửa làm cô chợt tỉnh. Minh đứng ngoài cửa, trên tay là tô cháo còn nóng hổi. Anh mỉm cười nhìn Lan:

- Ăn chút cháo đi cho khỏe.

Lan dịu dàng nhận lấy tô cháo. Minh ngồi xuống, giành lại, cười cười:

- Để anh đút cho.

- Anh Minh... - Lan gọi nhỏ - Sao anh tốt với em quá?

Minh không trả lời, nhẹ nhàng lắc đầu. Không biết có phải do nhìn nhầm không, mà Lan thấy mặt anh hồng hồng, còn cả nụ cười đáng yêu kia nữa.

- Ghê vậy hờ mày?

An ngó đầu vào trong phòng chị Lan, hỏi Duy. Duy ấn đầu An xuống, chun mũi:

- Ủ. Nếu không tại mày gọi ngay lúc quan trọng thì tao đã an toàn hơn rồi.

- Êo, tao có cố ý đâu. Mà tao ở đây thêm mấy ngày nhá. Ba tao cứng quá à.

- Ồ. Mà nãy gọi chi?

- Tính xin phép mà mày không nghe nên tao tự quyết rồi. Tí nữa Như tới đây chơi đó.

- Cái gì cơ? - Duy bật lại - Mày có bị điên không?

- Gì chứ? - An xoa đầu mình - Vẫn còn xài được mà.

- Bộ mày không thấy nó hơi kì hả? - Duy cố giải thích - Ít ra mày phải thấy khó xử chứ. Đây là phòng tao chứ không phải cái bãi tình trường đâu. Hẹn nhau thì ra ngoài mà hẹn.

- Trễ rồi babe~ Em kìa.

Duy nhìn theo hướng tay An. Đúng là Như rồi! Nó đang đứng ở cổng, quay qua quay lại tìm người quen. Thấy An vẫy tay, nó chạy vội về bên này.

- Anh hai! Anh An!

Minh và Lan nghe có tiếng động cũng ra hiên trước xem

- Ai đó? - Minh lên tiếng

- Bạn gái em/Em gái em - An và Duy đồng loạt lên tiếng

- Ồ. Là bạn gái thằng này và em gái thằng này. - Minh gật đầu - Thế mà anh tưởng hai đứa bay yêu nhau không chứ. Chào gái~

- Em chào anh, chào chị. - Như lễ phép

- Thôi vô phòng đi tao lấy sữa cho mà uống - Duy đẩy An với Như vào phòng - Nhanh nhanh cho người ta có không gian riêng.

Nghe Duy nói vậy, Minh giờ nắm đấm ra hù dọa. Duy cười tươi, vừa định vào phòng thì Lan gọi lại:

- Duy. Tình song phương.

- Dạ? - Duy dần hiểu ra - Cái đó em biết. Em kể chị rồi mà. Tui nó...

- Không. Là em đó. Không phải An.

Ngó thấy Lan gật đầu chắc nịch, Duy hơi nghi ngờ. Tiếng Như gọi nhanh chóng kéo Duy vào phòng.

- Vụ gì vậy? Hai đứa nói gì thế? Anh không hiểu! Cái gì vậy nói anh nghe với.

Minh hỏi liên tục. Lan húp thêm một thìa cháo, mặt không cảm xúc:

- Nhiều chuyện.

- Ủa. Tui nhiều chuyện. Tui vừa cứu cô một bàn đấm. - Minh hờn dỗi - Mà, em giỏi về chuyện người ta như vậy. Vậy em giúp anh đi. Tình cảm anh đang có hiện giờ..là đơn phương hay song phương?

Lan quay qua vừa vặn gắp đôi mắt trong veo kia. Minh đang nhìn cô, đôi mắt đen lay láy, sâu thẳm. Lan thấy bóng dáng mình trong đó, chà, thật đẹp.

Nhưng, không để mình bị hút hồn lâu hơn, Lan quay đi, nét bối rối thấy rõ. Tất cả cử chỉ đó đều không thoát khỏi mắt Minh. Anh cười khúc khích, làm mặt Lan thêm ửng hồng.

- Uống mau rồi giải tán đi.

Duy đặt hai ly sữa nóng đến trước mặt An và Như. Như bĩu môi:

- Không thèm nha. Em tới đây xem hang ổ của anh rồi về tình báo cho ba mẹ thôi.

- Mà đừng có nhìn tao như vậy! - An ôm người - Người ta đẹp người ta có quyền nha. Ahhihi~

- Hai đứa bay đẹp đôi ghê ha. Rồi em mang theo cái gì nữa kia?

Duy hỏi, mắt chăm chú nhìn cái bịch đen trên tay Như. Như cười, lấy trong bịch ra bao nhiêu là đồ. Thịt hộp này, trứng này, xúc xích này, rau này, dầu ăn, nước tương, nước mắm này,....

- Mạ ơi. Nhìn nhỏ xíu vậy mà xách được quá trời đồ ha. - An cảm thán - Em đi tiếp tế lương thực đây hả?

- Đúng mà. - Như cười

Duy chăm chú nhìn Như. Cái này là đang chăm sóc cậu sao? Đứa trẻ này, từ nhỏ đã vô tư, không hay lo chuyện người khác. Nay lại lo lắng, chăm sóc cho cậu đây sao? Cảm giác này, chính xác là cảm động đó.

Như dù chỉ có hai mắt nhưng vẫn thấy được anh Duy đang nhìn mình. Tim nó đập thành thịch. Chết tiệt! Nó là hoa đã có chủ, và anh ấy cũng đang ngồi ở trước mặt nó đây. Thế mà lại dám nghĩ lung tung về người mà tới qua nó còn gọi là anh hai. Nó thấy mình thật tệ. Rồi nghe theo trái tim mách bảo, nó chồm người lên ôm An. Nó cảm thấy mình nợ anh một lời xin lỗi.

An và Duy tròn mắt nhìn nó. Mặt An đỏ lựng, miệng lắp bắp không nói nên lời. Duy thì cười khỏ. Vậy là chị Lan đoán sai rồi. Song phương gì chứ? Rõ ràng vẫn là cậu đơn phương người ta.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Giết người diệt khẩu

NganHa150 Chap này tớ tặng cậu.

Các chap sau sẽ không có tem hay gì nữa các cậu nhé ^^ Truyện này tớ dành cho tất cả mọi người mà.

- Tao đưa Như về đây.

An đội nón bảo hiểm lên đầu, thông báo cho Duy một tiếng. Duy ậm ừ gật gù, nhìn theo hai người cho đến khi chiếc xe khuất xa.

Quay lại thấy Lan đang chăm chú nhìn mình, Duy giật bắn người. Lan chỉ ngồi im ở đó, không nói không rằng. Duy cười nhợt nhạt:

- Chị. Chị làm em sợ rồi đó. Có gì chị nói đi em nghe nè.

Lan vẫn im lặng, đầu nghiêng nghiêng như tò mò điều gì đó.

- Lần này chị đoán sai rồi. - Cậu cười khổ - Lúc này tụi nó còn ôm nhau trong phòng em.

- Tự dưng?

- Vâng. Chẳng biết lý do gì luôn.

-... - Lan cười mỉm - 100% chính xác.

- Hừ? Là sao?

Lan lắc đầu nhẹ. Duy chạy đến ngồi kế Lan, nắm tay cô rồi nài nỉ:

- Chị. Nể tình em cứu chị, chị nói em nghe đi.

- Con người, khi tự dưng ôm đối phương thì thường có ba lý do: bị kích động, thể hiện tình cảm hoặc mặc cảm tội lỗi.

Duy gật gù. Như không kích động, càng không phải kiểu người thích thể hiện tình cảm. Nhưng, tại sao cô bé lại cảm thấy tội lỗi?

- Khi vừa bước chào, cô bé đã chào em trước, chứng tỏ cô bé để ý em nhiều hơn. Trong lúc đối thoại với Minh, cô bé có ngượng khi em nhắc “em gái”. Lúc em đẩy hai đứa vào phòng, cô bé liếc em cười. Và từ đầu đến cuối, cô bé không hướng ánh mắt đến An, dù một lần. Thói quen phản ánh cảm xúc.

- Trời đất. Chị học khoa tâm lý hả? - Duy cảm thán - Nhưng những điều đó làm sao chắc chắn được?

- Nếu có bạn gái trước mặt mà em vẫn tơ tưởng đến một người con gái khác, em sẽ cảm thấy như nào?

-... Có lỗi? Vậy...

Lan mỉm cười, nhún vai:

- Và đôi khi, linh cảm của phụ nữ luôn chính xác.

Duy im lặng. Những điều Lan nói từ nãy đến giờ, cậu có chút mơ hồ. Nhưng thái độ tự tin của Lan phần nào khiến cậu tin tưởng. Cậu có nên vui vì điều này?

- Cảm ơn anh.

Như cười, đưa nón bảo hiểm cho An.

- Khi nào cô chú về vậy?

- Chắc khuya nay hay sáng mai gì đó, em cũng không biết nữa.

- Ở nhà một mình được không? Hay anh qua bảo vệ nhà.

- Không cần đâu. - Như cười - Em đâu có yếu đuối dữ vậy.

- Ừ. Thôi vào nhà đi, lát anh ra quán nữa. Tối nay quán có người đặt tiệc.

- Dạ, vậy bye anh.

An nổ ga, chạy đi. Như nhìn theo dáng anh mãi, trong lòng có chút cảm xúc hỗn độn vô danh.

Chạy khuất đi một quãng xa, An mới dám thở dài. Có phải do cậu nhạy cảm không nhỉ? Cái ôm lúc nãy của Như, nó làm cậu xao xuyến thật, nhưng thoang thoảng đâu đó vẫn có chút mờ ám. Linh cảm mách bảo cậu rằng đây không phải dấu hiệu tốt.

Nghĩ vậy, cậu rẽ xe sang hướng công viên. Cậu muốn đi dạo đâu đó.

Về đến trước khu trọ, An nghe thấy vài tiếng động lạ. Có lẽ có người đang đánh nhau ở trong, cậu không nên bước vào thì tốt hơn. Có điều, cậu không

ngờ ở đây lại có thể ngẫu nhiên giải quyết việc riêng như vậy. Dù gì cũng là nơi ở chung, phải tôn trọng nhau chứ.

An quay xe lại, đúng lúc trời bắt đầu đổ cơn mưa. Không còn cách nào, cậu vội dắt xe vào sát dãy phòng, cố gắng nhét mình vào khoảng trống giữa hai vách tường. Ở trong, tiếng động kia vẫn chưa dứt. Cậu tò mò, ngó đầu vào xem. Duy và 2, 3 anh trong xóm trọ đứng đó, giữa một đám cơn đỏ. Chị Lan nằm sõng soài ở trên mặt đất. An hoảng hồn, bật tiếng nhạc xe cảnh sát lên rồi thấy chiếc điện thoại vào trong. Đám tay to mặt lớn sợ quá liền cầm đầu chạy, không bận tâm tên nhóc đang nép mình vào tường.

- Mày có sao không?

An chạy đến đỡ Duy dậy. Giờ đây đến việc đứng lên cũng quá khó khăn với Duy rồi. Tùng, Hưng cũng thở hồng hộc, nhưng vẫn còn khỏe chán. Minh thở phào, nằm phịch xuống đất, mở miệng cười khê:

- An, gọi cấp cứu.

30 phút trước...

Duy và Lan vẫn đang buôn chuyện vui vẻ, chợt một tên đồ con bước vào. Hấn sẫm soi Lan một hồi rồi hất mặt hỏi:

- Mày là Lan ở XZ?

Lan không trả lời, khê nhưn chân mày. Một tên khác dẫn tốp đàn em bước đến, nhìn tám hình trên tay rồi chắc giọng:

- Đúng nó rồi đại ca.

- Tốt. Hôm nay mày chết chắc rồi con!

Vừa dứt lời, hấn cầm cây gậy lớn lao tới. Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Duy đã thấy một chiếc gậy chạy đến như tên bắn. Cậu vuron người che cho Lan, chiếc lưng rộng bị giáng một cú thật mạnh. Duy ngã sang một bên, đôi mắt như muốn giết người:

- Tụi bay là ai? Muốn gì?

- Giết người diệt khẩu.

Hấn chỉ đáp vồn vện vài chữ rồi ra hiệu cho đám đàn em xông lên. Duy lấy lại tinh thần, đứng dậy trước Lan. Cậu vơ vội cây chổi gần đó, đứng vào tư thế sẵn sàng. 3 người lao lên cùng lúc, cây chổi yếu ớt đỡ một lúc ba cây gậy sắt lớn. Một tên nhanh tay đâm thẳng vào bụng cậu, lòi cậu ra phía sau.

- Nếu mày muốn xen vào chuyện của tụi tao, thế thì theo ý mày.

Tên cầm đầu cười khẩy rồi một mình bước đến, đập thẳng vào bụng cậu. Thân thể cậu giờ đã đuối sức rồi, đồng võ thuật kia trở nên thật vô dụng. Lan chạy đến, nhưng mau chóng bị giữ lại. Một tên găm giữ:

- Chưa đến lượt mày!

Nói rồi hấn đẩy mạnh cô vào tường, đầu nhắm trúng cạnh cửa mà đập mạnh. Lan khụy xuống, mắt lim dim dần. Máu nhiều quá, ướt thấm lưng áo cô rồi. Cô gắng sức thều thào tên Duy, chỉ hy vọng cậu an toàn. Cô không muốn vì chuyện của mình mà cậu nhóc bị liên lụy. Trước khi đôi mắt nhắm nghiền, hình như cô thấy bóng dáng anh Minh. Lạy chúa, mong rằng anh ổn!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Em có thể làm được nhiều thứ lắm

An đứng trước cửa phòng cấp cứu, hai tay không ngừng xoa vào nhau. Rất may vì trời mưa nên bữa tiệc ở quán bị hủy, cậu và Duy có thể nghỉ. Tùng và Hưng bị thương ngoài da, sơ cứu xong là ổn. An khuyên họ về nhà nghỉ, mọi chuyện cậu lo là được.

- Mày lo được không?

- Được mà. Hai anh về nghỉ trước đi.

- Ủ. Có gì gọi tụi này. Tiền viện phí...

- Không sao, em trả được. Hai anh về đi kéo mưa lớn.

An cười động viên. Tuy rằng giờ phút này cậu rất lo, nhưng không thể làm gì hơn được. Đám người lúc này trông thật đáng sợ. Liệu có phải do tên đâm tặc mà Duy kể? Có phải trùng hợp không khi buổi sáng vừa cứu Lan khỏi tay hắn rồi bị đánh ngay vào buổi tối? Cậu không muốn cho qua chuyện này!

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Vị bác sĩ già bước ra. Thấy cậu, ông háng giọng:

- Cậu là người nhà của bệnh nhân Lan?

- À, vâng ạ. Chị ấy có sao không ạ?

- Chấn thương tạm thời thôi, nhưng mất nhiều máu quá. Chúng tôi đang tiến hành truyền thêm máu cho nạn nhân. Trước mắt không có gì nguy hiểm. Mời cậu đi làm thủ tục viện phí.

- Dạ. Còn hai người nữa thì sao ạ?

- Vẫn đang kiểm tra. Phiền cậu đợi một chút.

An thở phào, ngồi bệt xuống hàng ghế màu xanh. Lan không sao, cậu có thể yên tâm được phần nào.

Trở về từ phòng thu ngân, cánh cửa kia lại mở ra. Một chị y tá nhìn ngó xung quanh, An liền chạy đến.

- Cậu là người nhà của bệnh nhân?

- Vâng. Sao rồi hả chị?

- Bệnh nhân bị tổn thương nhiều chỗ. Một phần do kiệt sức, nay lại mất máu nhiều và bị đánh nên tạm thời bất tỉnh. Cổ tay trái bị trật khớp, các bộ phận còn lại bị ảnh hưởng nhẹ. Chúng tôi sẽ mau chóng đưa bệnh nhân đến phòng hồi sức. Yêu cầu người nhà cho bệnh nhân ăn uống và nghỉ ngơi đầy đủ.

- Chị cho em hỏi bệnh nhân tên gì ạ?

- Huh? - Y tá nhìn An vẻ kì lạ - Cậu không phải người nhà bệnh nhân sao?

- Dạ phải. Nhưng trong đó có 2 người đều là người nhà của em cả. Em không biết chị đang nói ai..

An ngưng ngưng nói, một tay vo vo mái tóc nâu hạt dẻ kia. Chị y tá nhìn dáng vẻ bối rối của cậu, không khỏi bật cười.

- Cao khoảng 1m75, tóc hun khói, mặc áo sơ mi xanh quần jeans. Lúc này vội quá tôi chưa xem thủ tục nhập viện, xin lỗi cậu.

- Dạ không sao ạ. Em cảm ơn.

- À còn nữa, người bệnh nhân còn lại trông có vẻ không ổn lắm. Các cậu nên cẩn thận hơn. - Cô gái nấn ná lại hỏi chuyện An - Trông cậu trẻ con quá. Cậu lớp mấy rồi?

- Dạ? À đại học năm nhất ạ.

- Năm nhất mà trẻ thật đấy. Cậu học trường nào?

An đang lo lắng cho bạn, nay lại bị làm phiền không thôi đâm ra khó chịu. Tính mạng bạn cậu còn chưa biết ra sao, thời gian đâu đi trả lời mấy câu hỏi tầm phào này chứ?

- Đại học Kinh Tế.

- Ủ. Trường đó em trai tôi cũng học. Hay là vậy, cậu cho tôi số điện thoại đi, khi nào có việc gì hỏi thì gọi tôi. Không thì đi uống cà phê cũng được.

- Dạ cũng được. Nhưng mà giờ điện thoại em vợ em giữ rồi, để khi nào về em gọi chị sau nhé.

- Sinh viên năm nhất mà có vợ rồi? Cậu đùa tôi à?

- Mới đính hôn thôi chị. Vợ em năm nay mới 12. Sang năm đủ tuổi tụi em cưới luôn.

- À ừ.. Vậy cậu ở đây đợi tin tức của bác sĩ đi nhé. Tôi đi trước.

Không để An trả lời, chị y tá đi thẳng. An nhún vai, nhìn qua lớp cửa kính trắng xóa kia. Họ đang ở trong đó, chắc lạnh lắm. Mà cũng vui thật! Đang yên đang lành lại vướng vào chuyện này.

Từng giây từng phút tích tắc trôi qua. Các bác sĩ hoạt động liên tục trong phòng cấp cứu...

Mắt Lan từ từ mở ra. Ánh nắng xuyên qua lớp màn mỏng, nhảy lăn tăn trên khuôn mặt trắng bệch của cô. Lan chồm dậy, đám dây rợ trên tay cũng vì vậy mà thêm rối ren. An đóng cuốn sách, lên tiếng:

- Chị dậy rồi à? Có đau chỗ nào không?

Lan nhè nhẹ lắc đầu. Cổ họng cô giờ đây cứng đờ, đôi môi khô nứt đến đau rát. Nhớ ra chuyện gì, Lan ngó nghiêng xung quanh, thều thào hỏi:

- Duy?

- Duy tạm thời đã qua cơn nguy hiểm, nhưng bị thương rất nặng. Chân bị trật khớp, nội tạng bị tổn thương, mất máu nhiều và đang hôn mê sâu. Anh Minh cũng chưa tỉnh, đang nằm phòng bên cạnh.

Thấy Lan nhú mày, An ngừng lại, nhìn sâu vào đôi mắt quẩn rừ kia.

- Người đàn ông đó, là ai?

-... - Lan cố né tránh, nhưng rồi cũng từ tốn trả lời - Chí Công, trưởng phòng marketing công ty Quảng Cáo Y Phong. Nhà số 3 đường XX.

- Để em đi mua cháo cho chị ăn. Chắc chị đói rồi.

Lan không đáp. Mắt cô nhắm nghiền, cổ họng không cho giọt nước nào lăn ra. Cầu xin trời, đừng để Duy và Minh làm sao. Cô đã hại họ quá nhiều rồi!

- Chị đừng lo nữa. Em sẽ giúp chị. Em sẽ không để yên cho hắn ta đâu. Em có thể làm được nhiều thứ hay ho lắm.

Lan nhìn An. Giọng điệu tự tin đó khiến cô vài phần tin tưởng. Thế nhưng, chỉ là một tên nhóc 18 tuổi thì có thể làm được trò trống gì?

Lan cười nhẹ. Cô lựa chọn tin tưởng cậu nhóc này một lần.

- Hy vọng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Em nhớ anh

Ở công ty quảng cáo Y Phong...

- Anh Công! Ở đại sảnh có ai tìm anh kia.

- Tìm anh? Ai vậy nhỉ?

Người đàn ông bụng béo phệ khó nhọc nhấc từng bước xuống cầu thang. Hắn đảo mắt, cố tìm cho ra một dáng người quen thuộc. Nhưng không có ai cả. Ở hàng sofa cao cấp kia, chỉ có một cậu nhóc mặt búng ra sữa.

- Em trai tìm anh à? - Hắn nghi hoặc hỏi

- Anh có phải anh Công không ạ?

- Ủ. Anh là Công. Em là...?

- Em nghe danh anh lâu lắm rồi giờ mới có dịp gặp mặt. Em đến nhờ anh chút việc ạ.

- Việc? Việc gì?

An mỉm cười, lôi trong túi áo khoác ra một phong bì dày cộp. Hắn mở ra, nhú mày không hiểu.

- Chà là em có một người quen làm giao dịch đen ạ. Anh ấy kể có người thuê anh ấy thanh toán bạn em với một số tiền lớn. Hiện tại thì ba người phải nhập viện, hai người bị xây xước nhẹ. Em có photo giấy chứng nhận của bác sĩ và máy ghi âm lời thú tội của anh ấy rồi đây ạ.

- Việc này thì liên quan gì đến tôi? - Công hỏi, mò hôi thấm ướt lưng áo.

- Còn có giấy tờ ghi chép việc anh ấy cấu kết với kẻ toán biên thủ công quỹ, nhận hối lộ của khách hàng và hoạt động trong các quán đèn mờ trái phép nữa ạ. Việc này không biết nếu kiện thì xử theo tội gì anh nhỉ?

- Cậu. Cậu này hay nhờ! - Hắn lấp bắp - Tôi có phải luật sư đâu mà lại hỏi tôi việc này!? Cậu nhầm người rồi.

- Vậy à? Thế em xin lỗi anh nhé. - An đứng dậy, lấy lại phong bì - Vậy em đi đây. Em nghĩ có nhiều người muốn biết chuyện này lắm. Em chào anh!

- Cậu muốn gì?

Vấn cò lật ngửa. Chỉ Công nhìn đắm đắm vào khuôn mặt thanh tú kia. Tên nhóc này là ai? Làm sao có thể biết hết mọi chuyện hắn làm? Ở công ty này, giám đốc rất lo là việc quản lý nhân viên. Hắn đã nhận hối lộ bao nhiêu năm rồi, chưa lần nào bị phát hiện. Nếu không phải cố tình vạch lá tìm sâu, còn lâu mới biết được. Tên nhóc này... là ai?

An khinh khỉnh cười. Con trai giám đốc ở đây là bạn thời cấp 2 của anh trai cậu. Phải nể tình anh cậu lắm người ta mới cho cậu xem một sổ giấy tờ sổ sách. Sau khi biết có sai phạm xảy ra, lại nghe thêm tội danh của hắn, giám đốc ở đây rất tức giận. Ông ta đồng ý giao cho cậu quyền xử lý việc này.

Chuyện người anh em làm giao dịch đen kia là thật. Sự đáng tin cậy của đám xã hội đen này quả thật rất cao. Nếu không phải vì cậu có quan hệ thâm tình với vài người trong giới, việc lấy bằng chứng này chắc khó thực hiện. Đây cũng là lý do vì sao trước kia, trong trường ít ai dám gây sự với cậu.

- Không gì cả. Gieo gió, thì gặt bão. Vợ con anh biết chuyện này rồi. Em cũng đã gửi đến Liên đoàn Lao động và ban điều hành công ty. Chúc anh may mắn!

Nói rồi An quay lưng bỏ đi. Đây chưa phải là kết thúc. Duy đã làm rất nhiều điều vì cậu, lần này cậu làm sao dễ dàng cho qua? Chưa chấp khi cậu bỏ nhà cũng là Duy, khích lệ khi cậu gục ngã cũng là Duy, kẻ vai sát cánh suốt bao năm cũng là Duy. Lần này, chỉ trách tên trưởng phòng kia đã chọn nhầm người mà gây sự.

An không phải thiên thần. Chỉ lỗi tội ác của hắn ra ánh sáng thì chẳng phải quá lương thiện sao? Nếu vậy thì quá tiếc cho mối quan hệ thâm tình với các anh em giang hồ quá. Tội nay, nếu được, hãy cùng gặp nhau ở bệnh viện nhé?!

Như suýt nữa thì khóc nức lên khi thấy Duy nằm trong phòng bệnh. Lan đã gọi cho nó. Không biết làm sao chị có số điện thoại, nhưng nó cũng không bận tâm việc đó quá nhiều. Điều quan trọng là, anh Duy đang nằm trong bệnh viện!

Căn phòng đầy rẫy mùi thuốc sát trùng. Các thiết bị y tế vẫn đang hoạt động đều đều. Duy nằm yên ở đó, đôi mắt khép hờ mặc cho các nắng gay gắt của ngày hè đang lấn lướt trên khuôn mặt thanh tú của cậu. Đôi môi trắng bệch kia làm nó run lên vì sợ.

An mở cửa, giật mình khi thấy còn một người ở trong phòng.

- Như? Sao em ở đây? Sao em... biết?

- Chuyện này là sao vậy anh? - Như nói, nước mắt chảy dài

- Người ta gây chuyện. Lần này nó không làm gì sai cả. Giờ nó qua con nguy hiểm rồi.

- Sao anh không nói cho em biết? Đã hai ngày rồi đấy. Anh định giấu em đến khi nào?

- Anh sợ làm em lo lắng. Dù gì giờ nó ổn rồi, chỉ đợi bình phục thôi. Cô chú biết không?

- Em không nói. - Giọng nó trầm lại - Em đã rất thất vọng khi hai ngày không liên lạc được với anh hai. Anh cứ bảo bận, nhưng anh ấy dù bận cũng sẽ nghe điện thoại của em mà. Nếu không phải chị Lan gọi, chắc em đã báo cảnh sát rồi. Anh biết anh làm vậy sẽ càng làm em lo hơn không?

- Chị Lan?

An nghi hoặc. Chị Lan biết số điện thoại của Như à? Không phải hôm trước là lần đầu gặp nhau của hai người sao? Mà quên, điện thoại của cậu đâu mất rồi?

- Anh xin lỗi. Em ăn gì chưa? Mình đi ăn nhé?

- Anh ăn trước đi, em không đói.

Như nói, đôi mắt vẫn chăm chú theo dõi khuôn mặt im lặng kia. Anh à, dậy đi! Em lo cho anh lắm! Đừng để em một mình! Em... nhớ anh!

Các cậu đã ai đi học chưa?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Anh xin lỗi

Tổ tặng chap này cho KiyokoYamaguchi nhé! Cảm ơn cậu vì lượt vote thứ 400 ☆

- Thăng Duy đâu hi?

Bà Ý lo lắng. Đã gần 4 ngày rồi bà không liên lạc với Duy. An có bảo đạo này nó bận việc trường lớp, nhưng bận cỡ nào cũng không thể quên gia đình như vậy chứ?

- Anh hai đi xếp lớp, rồi còn việc ở quán nữa mà mẹ.

- Bận thì bận nhưng cũng phải ngó xem nhà này thế nào nữa chứ? - Bà Ý trách móc - Chẳng biết nó sống ra sao nữa.

- Phòng trọ anh đẹp lắm! Con đến xem rồi, mẹ đừng lo nữa.

- Con đến rồi? Vậy còn không mau dẫn mẹ đến với! Hèn gì đạo này đi miết nha.

- Không được! Anh hai không cho phép!

Như cười, nháy mắt tinh nghịch. Đã 4 ngày rồi đó, anh hai à! Ngày nào nó cũng túc trực ở bệnh viện, chỉ có mặt ở nhà vào buổi sáng mà thôi. Nó lo cho anh quá! Nhưng còn cách nào ngoài việc chờ đợi bây giờ?

- Con nó đã nói vậy rồi thì chiều theo nó đi. - Ông Lâm lên tiếng đỡ dành - Như, hình như con có điện thoại hả? Ba nghe thấy tiếng reo kia.

- À dạ!

Như chạy vội vào phòng. Điện thoại nó reo thật. An gọi đến.

- Có gì không anh?

- Duy tỉnh rồi.

Chỉ chờ có thế, Như lao như bay xuống cầu thang. Vơ đại chiếc áo khoác và chào ba mẹ, nó vụt đi như con gió. Hai bậc phụ huynh chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau.

Ở bệnh viện...

Một thân ảnh nhỏ bé chạy ù đến trước cửa phòng bệnh. Duy đưa mắt ra cửa, trùi miến nhìn nó. Thấy anh, nước mắt nó chực trào ra. Thời gian như ngừng lại. Trong mắt nó giờ chỉ còn anh. Bao lâu rồi, sao giờ anh mới tỉnh lại?

- Anh Duy! Sao giờ anh mới tỉnh? Sao anh không dậy sớm hơn?

- Xin lỗi. Thì giờ tỉnh rồi nè.

Duy trả lời, tim có chút xao động. Là Như đang lo lắng cho cậu sao?

Như nhìn Duy xót xa. Rồi không biết từ lúc nào, hai tay của nó đã ôm chặt anh, như sợ điều gì đó sẽ mang anh đi lần nữa. Cảm giác này lạ lắm, cảm giác mà khi ở bên An, nó chưa có bao giờ. Tim nó đập nhanh, cảm giác thoải mái, hạnh phúc và bình yên đến lạ. Sự ngọt ngào dâng đầy trong tâm trí nó. Anh à, cảm giác này, anh gọi tên nó là gì?

An đứng ở góc tường chứng kiến tất cả. Cậu thấy khó chịu khi Như coi cậu là không khí. Cậu mở cửa, bước nhanh ra ngoài. Thật sự không muốn ở trong căn phòng này phút giây nào nữa.

An đi rồi, Duy mới dám mở miệng. Cậu đùa:

- Sao vậy? Nhớ anh hả?

Như không trả lời. Nó vẫn gục đầu vào lòng anh mà khóc. Duy dựa cằm vào đầu nó, ra sức hít hà cái mùi thơm thoang thoảng trên tóc kia. Anh cười dịu dàng:

- Anh nhớ em. Rất nhớ em.

Vòng tay ai đó siết chặt hơn nữa. Lấy hết can đảm, giọng nói bé tí kia mới lộ ra.

- Đừng như vậy nữa.

- Em lo cho anh lắm sao?

Như gật đầu. Tim Duy như bùng nổ. Cảm giác ấy hả, gọi là sướng-phát-diên luôn ấy! Từng cơn ron thần kinh như nhảy múa trên gương mặt cậu. Cậu ngồi thẳng dậy, ôm nó vào lòng, hôn lên trán nó.

- Anh xin lỗi. Anh yêu em. Dù ai có nói gì đi nữa, anh vẫn chắc chắn rằng anh yêu em. Em có thể không chấp nhận anh, nhưng làm ơn đừng xa lánh anh. Anh sẽ từng bước một tiến vào tim em. Anh sẽ không làm em sợ nữa. Anh đối với em, 100% là tình cảm nam nữ. Chúng ta, ngay từ đầu đã vốn không phải anh em ruột. Vậy em còn sợ điều gì? Cho anh một cơ hội, được không Như?

Duy thả Như ra, giữ khuôn mặt nó đối diện với mặt mình. Như nhìn anh, trái tim nhất quyết có nhưng lý trí lại kêu không. Trong việc này, anh An không có lỗi!

Thấy được sự né tránh trong ánh mắt Như, Duy thở dài thườn thượt. Cậu cười khổ:

- Thôi thôi ra ngoài đi, anh muốn ngủ một lát. Anh mệt quá! Lát vào mua cho anh tô hủ tiếu nhé.

Như cúi đầu rồi lững thững bước ra ngoài.

- Anh An.

Như gồi xuống ghế đá, khẽ gọi.

- Thăm bệnh xong rồi à? - An cười, có gì đó chua xót.

- Dạ. Anh Duy ngủ rồi.

- Như này. - An ngừng một lát - Đối với em, anh là gì?

- Ó... Là.. Là bạn trai...

- Mình quen nhau được 7 tháng rồi. Trong quãng thời gian đó, có khi nào em thực sự thích anh chưa?

Như im lặng nhìn anh.

- Anh có cảm giác giữa tụi mình có một khoảng cách dài lắm ấy. Anh đã cố kéo lại nhưng mà...sao khó ghê. - An thở dài - Lúc em chấp nhận anh, em đã nói gì em nhớ không? Em bảo là có thích anh chút xíu.. Hình như cái chút xíu đó chưa đủ để giữ vững tình cảm này em ạ.

Như vẫn im lặng.

- Thực lòng thì anh thích em cực luôn. Hơn 3 năm rồi và vẫn chưa hết nữa. Từ cái hồi anh mới lên cấp 3 ấy. Anh biết ba mẹ anh không tốt, họ đã làm khổ em nhiều rồi. Anh cũng biết anh chưa thực sự hiểu em, hay chơi bời lêu lổng và còn giấu em nhiều chuyện nữa. Anh xin lỗi.

- Anh...

- Em không cần khó xử, anh hiểu mà! Anh nghĩ 7 tháng là đủ cho mình rồi em ạ. Minh... chia tay nha Như?

Như khóc rồi. Nó cảm thấy thật tội lỗi. Người con trai đang đứng trước mặt nó đây, anh đã làm gì sai để phải chịu khổ vì nó nhiều như vậy? Nó cúi đầu lí nhí:

- Em xin lỗi.

- Xin gì mà xin cơ chứ. Em có lỗi đâu! - An cười - Chia tay rồi thì làm bạn. Anh có chạy luôn đâu mà sợ. Ờ thôi ở đây trông thẳng Duy đi, anh về nhà cái. Mấy ngày rồi chưa về nữa. Bye em

An chạy nhanh ra cổng. Cậu sợ nếu còn nán nã lại thêm vài phút, cậu sẽ không kìm lòng được mà ôm nó mất. Mớ bong bóng này tiến triển đến đây là đủ rồi, càng đi xa sẽ càng mệt. Quyết định này của cậu chắc chắn sẽ không sai đâu, phải không?

Như đứng đó hồi lâu. Ngày hôm nay, nó đã nhận được 2 lời xin lỗi rồi. Cảm giác này thật tệ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nhân vật phụ

Buổi sáng ở khu trọ vẫn đông đúc và ồn ào như ngày nào. Minh vì đau tay nên không đi làm được, mới 6h đã xách báo ra ngoài hiên ngân nga. Đọc được vài chữ, anh vội vội vàng vàng gõ cửa phòng Lan.

- Lan! Dậy! Dậy coi Lan! Dậy mau! Dậy dậy dậyyyyyy!!!

-” Cạch!” - Tiếng cửa của các phòng đồng loạt mở ra. Cả chục cái đầu ngái ngủ xuất hiện, lăm bằm chửi rủa.

- Anh giai ơi mới 6h thôi đừng lên con sớm vậy chứ!

- Ngâm mò ngay để thiên hạ còn ngủ! Mày với con Lan, phẩn ra ngoài mà tò te tí!

-....

Minh cười trừ xin lỗi mọi người. Anh hơi phấn khích thật. Anh lôi Lan ra khỏi phòng, chỉ vào tờ báo:

- Tên dân tộc vào tù rồi này!

Lan đang ngái ngủ nghe vậy cũng mở to mắt nhìn. Đúng là hấn rồi! Hấn đi tù vì tội hối lộ và trốn thuế. Chuyện này là do An làm sao!?

- Thằng hôm bữa đánh anh đấy hả? - Tùng tò mò hỏi

- Cho mày chết! Đúng gieo gió gặt bão mà. Loại người như nó không sớm thì muộn cũng tèo đời thôi. - Hưng cười ha hả.

- Chuyện gì thế? Tụi hôm bữa đánh mấy đứa bay vào tù hả? Chuyện vui nga!

- Rửa thì tốt rồi! Bữa mô phải đãi anh em một bữa nha anh giai ơi!

Cả xóm trọ bỗng chốc ồn ào. Lan nhìn Minh, Minh nhìn Lan, rồi cả hai cười rạng rỡ.

Hôm nay, Duy xuất viện.

Như có mặt từ sớm, lo toàn bộ thủ tục xuất viện cho anh. Khi An tới thì Duy đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Cậu nhìn Như, nở nụ cười rạng rỡ rồi đỡ Duy xuống cầu thang.

- Như, xuống mua cho anh ly sinh tố.

Duy hát mặt gọi Như. Nó gật gật rồi lon ton chạy đi. Lúc này Duy mới nhìn An hỏi:

- Mày với nó sao vậy?

- Chia tay rồi.

- Chia tay? Sao vậy?

- Có sao đâu. Hết thương thì bỏ, vậy thôi.

- Láo lếu. - Duy bữu môi - Mày đang nhường tao đấy hả?

- Ủ uôi chắc tao thêm! Tao không nhường mày. Tao chỉ là muốn Như có nhiều kỷ ức vui hơn thôi. Tao không đủ sức đảm bảo điều đó, thì tao rút lui vậy.

Duy nhìn An. Cậu thấy rõ đôi mắt An đục ngầu, nét phờ phạc hiếm thấy trên khuôn mặt kia. Nếu An đã quyết định như vậy, cậu chắc chắn sẽ không thể để bạn thất vọng được. Cơ hội lần này, cậu sẽ không bao giờ để vụt mất.

- Hoan hô anh hùng về làng!

Minh la to khi thấy An đỡ Duy khập khiễng về. Như khệ nệ xách đồ theo sau, mồ hôi đọng lại trên nụ cười tươi rói.

- Mọi người đâu hết rồi hả anh? - Duy nhìn xung quanh một lượt.

- Đi học, đi làm hết rồi. - Minh thờ dãi - Còn mỗi anh mày phế vật phải nằm vát vương như cô hồn ở đây này! À gái cũng đến hả?

- Chào anh. - Như cúi đầu

- Ủ chào gái. - Minh bất chước dáng điệu lễ phép - Thôi vào cất đồ đi. Nay mày không đi làm hả An?

- Chiều em mới đi. Sáng nay ca đũa khác. Lát ăn trưa xong em đeo thắt Duy đi luôn, để nó ngồi pha chế.

Anh cười cười, nhưng ánh mắt lại chú ý đến Như. Hình như không khí hôm nay có cái gì đó rất lạ..

An về nhà. Mọi góc ngách đều tỏa ra sự lãnh lẽo quen thuộc. Tiếng thời sự phát ra từ thư phòng, có lẽ ba và mẹ cậu đang ở đó. Nực cười thật! Ở cùng

Như, nói bao nhiêu cũng thật ít, đến khi về nhà, một tiếng động nhỏ đã là nhiều. Cậu toan bước lên phòng, nhưng mau chóng khựng lại, rẽ sang căn phòng ồn ào ấy. Cậu có chuyện muốn nói với họ.

- Ba. Mẹ. Con về rồi.

- Giờ mới chịu vắc xác về đây à? - Ông Minh hỏi - Có chuyện gì mà vào tận đây tìm ba mẹ thế?

- Con có chuyện muốn nói. - An đồng dục - Con muốn đi du học.

- Sao cơ? - Cả hai cùng đồng thanh.

- Con quyết định rồi ạ. Con sẽ đi sang học với anh hai. Sau này về chúng con sẽ thay nhau tiếp quản công ty của ba.

- Con nhỏ kia bỏ con rồi à? - Mẹ An tò mò

- Con thấy mình chưa đủ xứng đáng để quen em ấy. Nhưng, con có một điều kiện ạ. - Ngừng lại xem phản ứng ba mẹ một chút, An tiếp lời - Từ nay ba mẹ không được xen vào chuyện của gia đình họ nữa.

- Con chắc rồi chứ?

Ông Minh ngờ vực hỏi. Con trai của ông nay đã chịu khuất phục, quả là điều đáng mừng. Nếu chuyện này là thật, ông sẽ không phải lo lắng gì nữa. Cơ nghiệp mà ông dày công xây dựng bao nhiêu năm có thể yên tâm mà giao cho hai anh em nó.

- Con chắc. Vậy, con sẽ sắp xếp đi sớm nhất có thể. Con không muốn nhập học muộn.

- Được rồi. Con về phòng nghỉ đi. Ba sẽ lo chuyện đó.

Đợi An đi rồi, ông Minh mới quay sang nhìn vợ. Thấy bà tủm tỉm cười, ông cũng không kìm được mà nở hoa trên mặt.

Tắm rửa rồi, An mới lững thững dạo quanh công viên. Trời đã về khuya, mọi người cũng đã chần ảm nệm êm rồi. Công viên giờ đây trông thật cô độc.

Dạo vài vòng, cậu bèn rẽ vào một quán rượu bên đường. Gọi vài chai, cậu tu ừng ực. Cho đến khi số chai trên bàn đã vơi đi quá nửa, mặt cậu cũng chỉ mới hơi ửng hồng. Càng uống, cậu lại càng tỉnh, mà càng tỉnh, cậu lại càng đau. Hình ảnh Như cứ chập chờn trong tâm trí cậu.

Một bóng người nhanh nhẹn ngồi xuống trước mặt cậu. Là Hương. Cô giật chai rượu từ tay cậu ra, nắn:

- Anh sao thế? Sao lại thành ra như thế này? Anh thất tình à?

An không trả lời, tiếp tục uống.

- Anh xem, Như nó có xem anh ra gì không? Lúc nào anh cũng bên cạnh nó, tự hào về nó, cưng chiều nó, để rồi những lúc anh như thế này nó ở đâu?

- Em im lặng đi. Tôi biết việc tôi đang làm, không cần em quản.

- Anh An, suy nghĩ lại đi anh. Em luôn sẵn sàng ở bên anh mà. Nó chỉ quen anh qua đường thôi, sao anh cứ phải nâng niu nó như thế?

- Tôi biết rõ Như là người thế nào. Em nói thừa rồi.

- Phải rồi! - Hương bức tức - Em chỉ là nhân vật phụ trong chuyện tình của anh thôi! Nhân vật phụ thì làm sao sánh nổi với nhân vật chính cơ chứ!

- Đủ rồi! - An gầm gừ - Em là nhân vật phụ trong chuyện của tôi, nhưng sẽ là nhân vật chính trong câu chuyện của chính mình. Đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh, trong khi em không chịu chấp nhận và cố gắng tiến lên. Như không giống em, và đó là lý do vì sao tôi thích em ấy. Đừng cố tỏ ra em là người vô tội nữa.

Nói rồi An rút trong ví ra hai tờ 500k, để trên bàn rồi đi thẳng. Hương ngồi im ở đó, thần thờ...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Du học

Dành tặng chap này cho LukiOtonashi nhé ^^ Cảm ơn vì lượt vote thứ 500 của cậu

- Mày đi du học?

Duy bắt ngờ lên tiếng hỏi. Sắp tựu trường rồi, An đi như vậy có phải quá vội hay không?

- Ủ. Chiều tao đi liền, không là không kịp. Tao xin nghỉ ở quán rồi, nay tới chào mày luôn.

- Làm gì gấp vậy? Sao không đợi năm sau rồi đi? Sắp tựu trường rồi.

- Thời gian là vàng là bạc mà mày. Qua đó học chung với anh tao, mốt về tao làm giám đốc. Hà hà, lúc đó tao siêu oách luôn nhé.

An cười lớn. Duy nhìn bạn tiếc nuối. Quyết định này của An, có dính dáng gì đến Như trong đó không? Dù sao cũng là bạn ba năm rồi, giờ An đi, cậu không đành lòng chút nào.

- Ủ, thế đi đi. Tới nơi vẫn giữ liên lạc nha mày. Tao không ra sân bay tiễn mày đâu, mất công lôi mày về cũng vậy. Mày cứ đi, tới lúc về mà không làm được trò trống gì thì tao tặng cho vỡ mồm nhé.

- À rồi, mày thách tao chứ gì? Chồng mất lên mà xem nhé, mốt tao về tao bao trọn gói khu trọ này luôn. - An cười lớn - Nói chứ xa mày tao không nhớ ahuhu. Duy ơi giữ em lại đi, đừng rời xa em Duy ơi! Đừng mà Duy ơi ~

An đang giỡn thì nghe tiếng động lạ. Cậu với Duy quay lại, thấy Minh đứng ngơ ngẩn, miệng há hốc bất ngờ.

- Hai đứa... Hai đứa bay...

- Ấy ấy không có anh. Tội em đùa. - Duy cười cười kéo Minh vào - Đùa ấy mà.

- Không sao. Anh không kì thị LGBT. Anh ủng hộ hai đứa mà. - Minh cười méo xệch

- Khổ ghê. Đã bảo em đùa mà. - An cười lớn - Em sắp đi xa rồi, giỡn tí cho vui ~

- Đi đâu?

- Du học anh ơi. Qua đó có gì em ship về cho miếng đạn. Mỹ nhiều khủng bố lắm anh.

- Thế à? Khi nào mày đi? Khi nào về? Qua đó có gì ngon gửi về cho anh em nhé.

Cả căn phòng hôm đó tràn ngập tiếng cười.

2h chiều...

Anh Lâm giới thiệu một chàng trai mới, nghe bảo do An giới thiệu. Quán cà phê từ nay thiếu mất bóng An, nghĩ thôi đã buồn. 2h, An sắp lên máy bay rồi nhỉ? Ngẫm nghĩ một hồi, cậu lại lôi điện thoại ra:

- An, mày đi chưa?

- Đi rồi thì nghe điện thoại được à? - An cười chế nhạo

- Hay mày đừng đi nữa. Ở đây tao nuôi.

- Mày nuôi tao suốt đời được chắc? Với lại, tao có chân có tay, tao muốn tự lao động kiếm tiền. Tao đi rồi về, có chạy luôn đâu mày sợ ghê vậy. Ở nhà thì lo mà dưỡng thương đi. Vết thương của mày còn chưa khỏi hẳn mà.

- Nhất định phải đi sao?

- Vâng! Mà hôm nay lôi đầu ra ba cái trò suốt mướt ủy mị thế kia? Bớt đi nha. Tới nơi tao gọi webcame cho mà ngắm.

-.. Qua bên đó giữ gìn sức khỏe nha mày. Cấm có ăn chơi trụy lạc gì đó, không tao sang tận nơi tao thiến. Ráng mà học cho giỏi rồi về. Đừng có đợi tới khi quên mặt nhau mới lò dò đặt vé máy bay. Ở đó nhiều người lạ, làm gì cũng phải cẩn thận, coi chừng khủng bố hay cướp bóc. Đừng có gây sự rồi đánh nhau. Mày có một mình, không địch lại tụi nó đâu. Mày...

Ở đầu dây bên kia, An phì cười thành tiếng:

- Thôi, được rồi. Mẹ tao còn không lắm chuyện bằng mày. Có anh tao bên đó mà. Ở lại ráng của Như đi, khi nào hai bay cưới tao về. Tới giờ rồi, tao tắt máy đây. Bye nhóc.

Nói rồi An cúp máy cái rụp, ngả đầu ra sau ghế, thở dài. Nhìn điện thoại hồi lâu, cuối cùng cậu quyết định gửi tin nhắn cho Như:

“- Anh đi du học. Hãy sống thật tốt. Tạm biệt!”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đây đã đến thời gian nhập học. Như dậy từ sáng sớm, hít thở bầu không khí trong lành quen thuộc. Thứ không khí này hôm nay bỗng nhiên mang đến cho nó sự hứng khởi kì lạ. Chà, thật nôn nao quá!

Ngắm mình lần nữa trong gương, Như tự khen mình thật dễ thương. Nó soạn đồ đầy đủ rồi xách cặp bước xuống cầu thang. Bữa sáng đã sáng cùng với sự hiện diện của Duy. Anh thấy nó, nở nụ cười đầy nắng:

- Nhanh lên nhóc. Anh chờ đi học.

Thấy ba mẹ không giấu nổi sự vui vẻ, nó cũng bất giác mỉm cười. Đây chính là gia đình nó mong muốn, một gia đình trong mơ! Nó nhảy chân sáo đến bàn ăn rồi nhanh chóng chén đĩa trứng trên bàn.

Ăn xong, Duy đeo nó đến trường. Cổng trường hôm nay đông đúc quá! Dù đã học một năm rồi nhưng giờ nhìn lại vẫn có cảm giác như ngày đầu vào lớp 1 ấy.

- Đi học vui vẻ. Cần thận, không có anh thì ráng mà tìm cho đúng lớp. Có chuyện gì đi hỏi giáo viên, đừng có sợ gì nha. Đứa nào bắt nạt thì nháy máy, anh đến liền. Có tiền ăn vặt chưa anh cho này?

- Hi. - Như phì cười - Em có ăn gì đâu. Anh cần nhằn như mẹ ấy.

- Mách mẹ giờ. - Duy mở ví, lấy tờ 50k đưa cho Như - Giữ đề phòng. Học chăm chỉ nha, đến trưa anh lại đến đón.

- Vâng. Chào anh.

Duy nhìn Như cười, rồi hôn phớt lên tóc mái Như. Mặt Như dần đỏ ửng. Nó vội vàng chạy vào trường trước khuôn mặt lưu luyến của anh. Da mặt Duy có vẻ đã dày hơn trước nhiều. Dám hôn nó giữa thanh thiên bạch nhật mà lại chẳng mấy may xấu hổ. Nói cách khác thì, người ta hay bảo là “Tăng level” ấy.

Ở góc cổng, Hương đã thấy tất cả. Cô nàng trầm ngâm nhìn Như một hồi, rồi chau mày bước vào lớp. Chuyện này, có thể giải thích như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mẹ. Con thích Như

Duy dừng xe ở trước cửa quán cà phê. Kiên - cậu bạn đồng nghiệp mới - hôm nay xin nghỉ, tức là công việc hôm nay của cậu sẽ khá bận rộn đấy.

- Đến rồi hả? Vào nướng giúp anh mẻ bánh với. Anh đi lau dọn quán đã. - Lâm gọi

- Vâng. Mà anh này, quán mình ấy, một tháng lời được bao nhiêu ạ? Sao anh không tìm thêm nhân viên?

- Tìm thêm cũng được, nhưng lúc đó sợ không đủ ngân sách. Một tháng anh lời có 1, 2 triệu à. Ngoài trả lương cho tụi em còn nhiều khoản chi khác nữa mà, tiền điện nước này, tiền nguyên liệu xịn này, tiền tu sửa quán này, tiền thuê mặt bằng này,....

- Thật á? Nhiều đó sao anh đủ sống?

- À thực ra thì nhà anh cũng không đến nỗi thiếu thốn gì. Em biết chi nhánh công ty điện tử AL ở gần công viên không? Ba anh làm giám đốc ở đó. Anh mở quán vì sở thích thôi, chứ chơi cỏ phiếu cũng đủ xài mà.

- Thật á? - Duy mở to mắt nhìn Lâm. Cậu không thể tin anh chàng khờ khờ suốt ngày rúc trong xó bếp này lại có gia thế lớn như vậy. - Thế thì anh tăng lương đi.

- Đẹp đi. - Lâm cười lớn - Lo làm đi, sắp tới giờ thiêng rồi.

Buổi tựu trường diễn ra trong hạnh phúc với sự đoàn tụ của các lớp học sinh. Có vẻ chỉ riêng mình Như là cô đơn, bởi suốt năm học lớp 10, nó chưa có ai để thực sự gọi là “bạn” cả.

- Như, lâu rồi không gặp.

Hương vỗ vai bạn, tự nhiên ngồi xuống ghé trông gần đó.

- Ủ, lâu rồi không gặp.

- Thấy Như ngồi một mình buồn quá. Tở ngồi chung nhé.

Như nhún vai. “Tớ không cho thì cậu cũng đã ngồi rồi.” - Như trầm nghĩ.

- Sáng nay tớ không thấy anh An chở Như đi học. Hai người có chuyện gì hả?

- Anh An với tớ.. chia tay rồi.

Như cười buồn, thấy rõ sự gượng gạo trên khuôn mặt. Hương ra vẻ bất ngờ:

- Sao vậy? Anh An là người tốt mà. Sao lại chia tay?

- Hương nói anh là người xấu mà. Sao giờ lại nói vậy?

- Ồ.. - Hương cứng lưỡi - Ý tớ là hai người có chuyện gì?

- Nói ra Hương cũng không hiểu đâu.

Nó nói rồi quay mặt đi chỗ khác.

- Thực ra chuyện lần trước, tớ biết tớ sai rồi. Có lẽ tớ đã hơi ích kỉ với cậu. Nhưng từ hôm nay sẽ khác, tớ sẽ trở thành một người bạn của cậu.

Như nhìn Hương. Cô bạn đang cười, một nụ cười thật đẹp. Khóe miệng nó bắt góc nhếch lên.

Trưa..

- Như về chung không tớ chở?

Hương dắt xe đạp điện ra trước mặt Như hỏi. Nó từ chối:

- Không cần. Anh Duy đến chở tớ rồi.

Như vừa dứt lời, tiếng gọi của Duy đã í ới đằng xa. Như lách bạch chạy đến bên xe, cười tươi chào anh. Duy cũng cười đáp lại, nhéo má nó rồi bảo nó lên xe. Chiếc xe cà tàng nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc.

Hương nhìn theo, trầm ngâm.

Về đến nhà, bữa cơm đã được bà Ý chuẩn bị sẵn sàng. Bà kéo hai con vào bàn, xới lời:

- Hai đứa vào ăn đi. Hôm nay ba có việc không ăn trưa ở nhà. Sao rồi Như? Bữa học đầu tiên thế nào?

- Cũng được mẹ. Vẫn y chang năm ngoái à.

- Có ngắm được anh nào đẹp trai không? - Bà Ý hí hửng

- Mẹ. - mặt Duy đen lại - Nó còn nhỏ mà. Mẹ để im cho nó học đi.

- Ồ hay. Học riết rồi bị điên đấy. Yêu thích cái đẹp thì có gì sai, Như nhỉ?

Như vừa ăn vừa tùm tùm cười nhìn mẹ. Ăn cơm xong xuôi, Như mang chén bát vào bồn rửa. Duy kéo mẹ ra sofa, trang trọng thông báo:

- Mẹ. Con nói cái này mẹ đừng sốc nhé. Con thích Như.

- Ừ.

Bà Ý thản nhiên trả lời, mắt giương lên chờ đợi câu nói tiếp theo. Duy bất ngờ tốt độ. Mẹ cậu thực biết chuyện này sao?

- Thì sao? - Bà Ý mở miệng, có vẻ mất kiên nhẫn - Có gì nói mau lên nào.

- Ồ... Hết rồi ạ.

- Gì cơ. Thế thì có gì mà sốc?

- Mẹ biết con thích Như hả?

- Gà tui nuôi sao tui không biết. - Bà cười cười - Dù sao nó cũng chia tay An rồi. Quen con thì ba mẹ yên tâm hơn. Có điều, Như nó cổ hủ lắm, sợ nó không chấp nhận chuyện này ngay được.

- Cái đó mẹ yên tâm! Con sẽ làm được!

- Hai người nói chuyện gì á?

Như bung đĩa trái cây ra, ngồi xuống kế bên mẹ. Bà Ý tủm tỉm cười, cắn một miếng dưa hấu bỏ vào miệng. Duy ngó lơ, cười cười:

- Như, chiều nay nhóc nghỉ. Mình đi chơi nha.

2h chiều...

Như kéo kéo miếng đệm giày, thành công mang đôi Converse đỏ vào chân. Nó đứng dậy phui quần, đội chiếc mũ lưỡi trai rồi quay sang Duy:

- Anh hai, đi thôi!

- Ủ, ra liền đây. Làm gì mà gấp thế không biết.

Duy bước xuống, lúi chiếc xe đạp vừa được lau bóng loáng ra. Như mỉm cười ngồi lên yên sau. Lúc này nó mới để ý style của Duy hôm nay thật quen mắt. Converse đỏ, áo thun trắng cùng quần jeans rách. Ai nhìn cũng nghĩ họ là một cặp. Nó thắc mắc định hỏi, nhưng rồi quyết định im lặng. Nó không muốn lần đi chơi này diễn ra trong khó xử.

Duy ngồi đằng trước cười thầm. Giày thì khỏi nói, toàn giày cậu mua cho nó không thì giống nhau phải rồi. Cậu cũng vốn biết nó thích màu trắng nên đã sớm sắm vài cái áo trắng phòng hờ rồi. Mặc như vậy đi chơi thì coi như đánh dấu chủ quyền nhé.

Trời về chiều nắng gắt. Duy chở nó đến một rạp phim gần nhà. Trước hết là xem phim đã, đi chơi gì đó tính sau.

- Ngồi đây đợi, anh đi mua vé. Ăn bắp không?

- Ăn. Đi nhanh nhanh nhá.

Duy gật gật đầu rồi nhún nhảy bước đi. Như nhìn theo cười. Đã lâu lắm rồi hai anh em nó chưa đi xem phim. Chợt điện thoại rung. Hương gọi đến.

- Alo Như à? Chiều nay Như rảnh không? Tớ đến nhà Như chơi nhé?

- À, chiều nay tớ bận rồi. Xin lỗi.

- Bận? Như bận gì thế? Trường mình chiều nay nghỉ mà.

- Tớ đi ra ngoài chơi thôi.

- Chơi hả? Với người yêu phải hông? Ghê nha~

- Không, tớ đi với anh Duy.

- Nhóc, tới giờ chiếu phim rồi đi thôi. Xem xong lát qua kia chơi luôn nhá. Mau. - Duy cầm hai ly bắp rang bơ bước đến gọi.

- Vâng, em vào đây. - Như nói với Hương - Tớ tắt máy đây. Bye cậu.

Nói rồi Như đóng điện thoại, bỏ vào túi, theo chân Duy vào phòng chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Socola hay dâu?

Đến giờ chiếu, rạp chiếu phim tắt hết đèn. Duy dắt Như đến ngồi ở hàng ghế đầu, tay cầm hai hộp bóng ngô nóng hổi. Trên màn hình bắt đầu xuất hiện những thước phim tình cảm lãng mạn. Duy mỉm cười nhìn Như. Nó đang chăm chú nhìn màn chiếu, đôi mắt long lanh sáng rỡ. Cậu chỉ ước, giây phút này dừng lại mãi mãi. Được ở cùng nhau như thế này quả thực là bình yên lắm rồi.

Xem được chừng nửa tiếng, Duy và Như giật mình vì những âm thanh xung quanh. Khoan nào. Phim này đâu có cấm trẻ em dưới 18 tuổi. Mấy cảnh này...có phải hơi quá không? Như đỏ mặt nhìn đôi nam thanh nữ tú đang ôm hôn nhau sau lưng. Duy cũng ngượng hết cả người. Cậu ấn đầu nó quay về phía trước, lấy hai tay bịt chặt tai nó lại.

- Anh! Bịt vậy sao em xem phim được?

- Mà xem bằng tai à?

- Xem bằng mắt nhưng nghe bằng tai. Anh thấy ai xem phim mà không nghe chưa? Bật vậy sao biết mấy ông nói gì?

- Khỏi biết. Tí nữa ra ngoài anh kể lại cho nghe.

Nó nghe vậy dùng tay đẩy anh ra xa.

- Ai thèm!

Duy bắt lực, đành bỏ tay ra. Được một lát, cậu chịu không nổi bèn kéo nó đứng dậy:

- Ra chỗ khác ngồi, mau!

Hai người kéo nhau ra hàng ghế phía sau. Ngồi phịch xuống, Duy thở phào. Chỗ này vắng người, chắc sẽ không còn mấy thành phần làm phiền kia đâu.

Duy nhìn hộp bóng ngô của Như, rồi nhìn sang của mình. Ngốc thế chứ ỉ! Biết vậy lúc này cậu chỉ mua một hộp thôi, cho nó tình cảm. Nghĩ vậy, cậu giấu một bóng ngô ra ghế khác, rồi ngang nhiên thò tay vào hộp bóng ngô của Như. Tưởng tượng đến cảnh tay hai người vô ý chạm nhau, liếc mắt đưa tình, Duy khoái chí cười khùng khục.

“Bốp!” - Như đập tay Duy - Gì đây? Của anh đâu?

- Anh xoi hết rồi. Cho ké miếng đi mà.

Nói rồi Duy lại lấy vài miếng trong hộp. Như đập tay cậu lần nữa.

- Không cho. Hết rồi thì nhịn đi. Ai bảo anh ăn nhanh quá chi.

Đến lúc này thì mặt Duy tối sầm lại. Gì chứ? Mấy cái phim truyền hình thực là hư cấu quá đi. Xem cậu này. Đến tình cảnh này rồi mà vẫn chẳng có xú lẫn mạn nào cả. Duy nhăn mặt, bĩu môi yên lặng xem phim.

Như liếc qua thấy mặt anh bí xị liền mỉm cười. Nó lấy vài miếng bắp, ngáp ngừng bỏ vào miệng anh. Duy mở to mắt bất ngờ, vị thơm béo hòa tan dần trong miệng. Anh quay sang nhìn Như, thấy má nó đỏ ửng liền bật cười.

“- Tách!” - Ở gần đó, tiếng điện thoại khê vang lên.

Hết phim, nó vurun vai đứng dậy. Hai người đi ra ngoài thì nó bắt gặp một đáng người rất quen. Đang định đến hỏi thì Duy gọi lại:

- Gì vậy?

- Anh có thấy chị kia quen quen không?

- Hừm? - Duy nhìn dáo dác một hồi - Không quen ai hết. Đừng tưởng tượng nữa, đi thôi.

Như nghe Duy nói cũng an tâm mà bước theo anh. Khu vui chơi ở ngay đối diện. Đã 4h rồi nên khá nhiều người đến đây. Cậu kéo Như đi hết từ khu này đến gian nọ. Hai anh em chơi với nhau nhiều năm rồi, nhưng hôm nay, cái cảm giác mà hai tay lỡ chạm vào nhau khiến cả Duy và Như tím đập thành thịch. Duy thích thú nhìn nó chơi đùa. Về tuổi tăn rạn rờ này như tiếp thêm cho cậu sức mạnh vậy. Cậu muốn nó mãi như vậy, vô tư, thoải mái và luôn cười thật tươi.

- Như, ăn kem nhé?

Như nghe anh hỏi thì mau chóng gật đầu. Đến khi quay lại, trên tay Duy là hai cây kem ốc quế: socola và dâu.

- Như. Anh muốn nói với em cái này... Hôm nay, ở đây, có cái đu quay to đùng này chứng kiến, anh chỉ muốn em biết: Anh yêu em. Em chấp nhận thì chọn vị dâu, không thì chọn vị socola nhé. Rồi đây, em chọn đi.

Như ngạc nhiên tột độ. Ở đâu ra trò này vậy chứ? Duy thừa biết nó thích ăn vị socola nhất mà. Là anh đang thử thách nó phải không?

Như lưỡng lự một hồi, tay chậm chạp đón lấy cây kem socola. Duy nhìn nó, ánh mắt phức tạp. Nhận rõ cảm giác của anh, Như nháy mắt tinh nghịch rồi cắn một miếng kem dâu. Đến lúc này thì Duy bật cười thành tiếng.

- Nhóc. Em như vậy là có ý gì đây?

Như nhún vai, miệng ngon lành thưởng thức vị socola ngọt đắng dần lan tỏa trong miệng. Duy nhìn nó, dịu dàng cúi xuống xâm chiếm bờ môi nhỏ nhắn kia. Nó vì bất ngờ mà mở to mắt nhìn anh, nhất thời không suy nghĩ được gì. Duy tiếc nuối tạm dừng nụ hôn, liếm môi mình:

- Chà. Kem socola ngon thật nhì!

Nói rồi anh quay lưng đi thẳng. Như vẫn thẫn thờ nhìn theo bóng lưng anh, tim đập thình thịch. Nó đã yêu anh rồi?

Ở đằng xa, chiếc điện thoại cuối cùng cũng hạ xuống.

Sáng hôm sau...

- Kiên. Sao sáng qua mày nghỉ vậy?

Duy vừa pha chế vừa hỏi cậu đồng nghiệp.

- Em đi học. Hôm qua em nhập học mà.

- Nhập học? Mày học trường XX à?

- Vâng, em tưởng anh biết rồi. Em học 11a4 trường XX.

- Thật á? Vậy mày học chung khối với em anh rồi.

- Vâng, Ngọc Như. Em biết từ năm ngoái cơ. Mà Như xinh thật đấy anh nhờ.

Kiên lấy khăn lau bàn, thích thú cười.

- Ủ. Có gì quan tâm nó xúu giùm anh nha. Đứa nào bắt nạt nó thì báo anh một tiếng, anh không cần mày xen vào đâu mà lo.

- Tuân lệnh!

Hôm nay tớ đi học rồi các cậu ạ T^T

À, các cậu đọc xong phần cmt ở phía dưới giúp tớ nhé, dù là dấu chấm cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Scandal mới

Chap này tặng hoaichung0403 nhé ^^ lượt vote thứ 600 ☆☆☆

~

“Như còn thích anh An không?”

Điện thoại thông báo có tin nhắn mới. Như bần thần một hồi. Còn thích không ư?

“Giữ chúng tớ bây giờ là tình anh em.”

“Như thích người khác rồi sao?” - Tin nhắn nhanh chóng được hồi đáp.

“Có lẽ vậy.”

Như ngáp ngừng bấm nút “Gửi”. Khi viết những dòng này, hình ảnh Duy xuất hiện trong đầu nó. Ngọt ngào. Sâu lắng.

Tin nhắn không đến nữa, Như cảm thấy hơi tiếc nuối. Nó muốn được trả lời thêm, để phần nào xác định rõ được tình cảm của mình. Hãy chỉ để nó lãng phí một lần này thôi, vì Duy.

Chiều hôm đó Như có tiết ở trường. Từ khi đến cổng, nó đã thấy xung quanh rất lạ rồi. Đến khi Duy quay xe đi hẳn, tiếng xì xào mới bắt đầu lộ rõ. Mọi người nhìn nó xi xầm bàn tán. Nó chau mày khó chịu. Chuyện gì đã xảy ra trong ngày qua vậy?

- Như!

Kiên chạy hồng hộc đến, khuôn mặt đỏ ửng vì nắng.

- Cậu là?

- Tổ là Kiên. Tổ làm chung quán với anh Duy. - Kiên giờ điện thoại ra - Cậu có chuyện rồi. Cậu xem đi.

Như lo lắng nhìn vào điện thoại. Forum trường đang náo loạn vì nó. Ảnh nó xem phim cùng Duy, ảnh nó đút Duy ăn bắp, ảnh hai người đi chơi, còn cả video lúc Duy tỏ tình nó nữa. Quan trọng hơn là ảnh chụp tin nhắn và dòng miêu tả ở đầu bài:

“Hoàng Ngọc Như lớp 11a3 - người mà chúng ta vốn biết đến là người yêu của hoàng tử Trần Huỳnh An thực sự như thế nào? Dù chỉ mới quen nhau chưa đầy một năm nhưng cô ta đã chủ động chia tay anh An và quyến rũ chính anh trai mình. Họ đã công khai mối quan hệ loạn luân này khi cùng hẹn hò với nhau. Trong khi đó, vì quá buồn và sốc, anh An đã phải đi du học để quên đi người mình yêu.”

Nó há hốc mồm kinh ngạc. Tuy chỉ mới đăng vài giờ trước nhưng lượt xem và bình luận đã lên cao đáng kể. Rất nhiều comment để lại đã tỏ thái độ tức giận với nó.

“Scandal một lần chưa đủ sao cô gái?”

“Này, nhân cách của em bị chó tha rồi à?”

“Bay bướm vừa thôi chị à! Em nhỏ hơn chị một tuổi nhưng đạo đức chắc chắn hơn chị đó.”

“Thật thương anh An của chúng ta. Hotboy piano của lòng tôi. T.T”

- Cái này là gì? - Như ngập ngừng hỏi Kiên

- Chuyện này là thật sao? - Kiên hỏi há hốc lại

- Ái chà chà, Ngọc Như, mày định cưa thêm anh mới đấy à?

Ly cùng đám nữ sinh kéo đến. Cả trường dồn toàn bộ chú ý về phía khối 11. Kiên thấy không ổn, tiến đến đứng trước mặt Như, gằn giọng:

- Các cậu muốn gì?

- Lúc nào cũng có bạch mã hoàng tử bảo vệ, mày thật may mắn quá!

Một bạn nữ nhếch môi móc khóa. Hai ba cô gái tiến đến, lôi Kiên ra, khiến cậu ngã vào đồng bàn ghế ở căn tin. Họ nhìn cậu khinh bỉ:

- Chuột nhắt như cậu mà đòi lên mặt với chúng tôi sao? Kiên, cậu bị cậu ta lợi dụng rồi.

- Để cậu ấy yên. Tôi không liên quan đến cậu ấy. - Như nói, giọng bình tĩnh

- Cao thượng quá nhỉ? - Ly đẩy vai nó - Anh An đi rồi, cả ông anh yêu quý của mày nữa, để tao xem mày làm được gì.

Như im lặng, ngược mắt nhìn Ly. Những lúc như thế này, Như lại trở nên gan dạ lạ thường.

Kiên gắng đứng dậy nhưng không thể. Lưng cậu đập vào bàn ghế vẫn đau quá. Cậu vội lấy điện thoại ra, soạn nhanh cho Duy tin nhắn.

“Như có chuyện rồi. Anh đến ngay đi.”

Hôm nay là ngày đầu Duy đến trường. Cậu cẩn thận đi tham quan từng nơi một, cố gắng ghi nhớ những góc ngách nơi đây. Điện thoại reo, tin nhắn tới. Duy đọc xong liền tức tốc chạy đi.

Duy lao nhanh vào trường Như. Thấy đám đồng bu lại xung quanh hành lang khối 11, cậu vội vàng tiến đến.

- Mày còn cứng đầu à?

Cánh tay Ly giơ lên cao, vừa định đập xuống thì Như gồng mình giữ lại.

- Để tôi yên.

- Hơ, loài cầm thú! Thử loạn luân như mày thật làm khổ ba mẹ mày quá. Tưởng mày thanh cao thế nào, thì ra cùng lúc của hai anh bạn thân. Đến anh trai ruột của mình cũng không chừa thì hiểu rồi nha. Tội nghiệp anh An, vì mày mà không thể ở nơi này được nữa.

Ly lớn tiếng đáp trả. Duy chen lẫn, xô đẩy mãi mới vào được bên trong, nhanh tay kéo nó nép sau lưng mình.

- Cô bé, em định làm gì vậy?

Mặt Ly và đám bạn thoáng biến chất. Tiếng cổ vũ ủng hộ cũng tắt lịm. Kiên thấy Duy, vui mừng gắng đứng lên, chạy đến bên anh.

- Anh và nó yêu nhau sao? - Sau một hồi sợ sệt, Ly lên tiếng

- Ủ. Anh và Như, không phải anh em ruột. Anh đang theo đuổi Như đấy, thì sao?

Đám đông lại rộ lên lần nữa. Không phải anh em ruột sao?

- Đừng có biện hộ cho hành vi xấu xa của mình.

Từ đằng sau, Hương tiến lên. Duy nhìn Hương, đôi mắt pha lẫn vẻ giễu cợt. Hương nhìn thẳng vào mắt Như, một đôi mắt bình thản vô cùng.

- Có vẻ các em quên hết phép tắc ở trường này rồi nhỉ? - Duy tự tin - Em gái, đừng lên tiếng khi sự thật em chẳng biết cái quái gì cả, nhé.

Duy lấy điện thoại ra, bấm một hàng số quen thuộc. Không lâu sau, giọng nói An vang lên.

- Gì vậy nhóc?

Đám đông ồ lên. Nhân tố quan trọng xuất hiện rồi đây.

- Xem ra mày có nhiều fan cuồng quá. À mà tao mới nghe một tin hay lắm, mày đi du học vì không chịu nổi cú sốc thất tình.

- Douna! - An bắt mẫn la lên trong điện thoại - Không phải sao? Vì mày không thương tao nữa nên tao mới phải chạy trốn tình yêu còn gì.

Tiếng cười rộ lên thích thú. Mặt Hương nhăn lại khó hiểu. Họ đang kể chuyện cười sao?

- À, tao với Như không phải anh em ruột đâu.

- Ồ ghê vậy hả? Làm như tao không biết ấy. Mà hai đứa bay tiến triển tới đâu rồi? Hun chưa?

Nghe An hỏi, mặt Như và Duy đỏ ửng. Duy hắng giọng vài cái, nói:

- Ồ thế thôi, bye mày.

- Khoan. - An đột nhiên nghiêm giọng - Đứa nào dám bắt nạt Như thì cẩn thận anh nhé. Anh về anh vật lỏng từng đứa một đấy chứ méo đùa đâu.

Nói rồi An tắt máy. Duy nhìn điện thoại xót xa. Gọi quốc tế nên mất nhiều tiền quá. Học sinh cả trường cũng bắt đầu tán dãn. Mặt Hương tối sầm, trong chuyện này là do cô sai ư? Cô chỉ muốn báo thù cho anh, thật sự là cô sai ư?

- Oki, Hương. Thật ủng hộ công Như xem em là bạn. Từ giờ mong các em giúp đỡ Như nhiều hơn nhé, anh sẽ còn đến thăm trường dài dài.

Duy thích thú, xoa đầu Như một cái rồi quay đi. Hương đứng đằng sau, lòng chùng lại. Hình như cô sai thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tổ tình kép

Trưa hôm đó ở xóm trọ...

- Như, vào phòng anh hỏi cái này.

Mình lôi kéo Duy khi cậu vừa về đến cửa. Duy ngơ ngác nhìn anh.

- Sao thế anh?

- Ủ, hôm nay sinh nhật Lan đấy.

- Thật ă? - Duy ngạc nhiên - Sao anh không nói sớm để em đi mua quà? Mà xóm định tổ chức sinh nhật cho chị ấy ă?

- Không. - Minh khoát tay - Chả là.. anh muốn tỏ tình với nó ngay tối nay luôn.

- Sao cơ?

Mắt Duy tròn tròn. Anh Minh thích chị Lan sao?

- Suyt! Mày làm gì la to dữ vậy. Cái này là bí mật quân sự, rõ chưa?

- V..Vâng. Nhưng sao anh nói vụ này với em? Anh hỏi anh Tùng hay anh Hưng ấy.
- Anh không tin mồm miệng tại nó được, bép xa bép xép. Giờ chú có giúp anh không?
- Giúp chứ. - Duy cười miễn cưỡng - Thế anh muốn em giúp cái gì?
- Tối nay mày lên ra ngoài công viên ấy, xếp một hình trái tim bằng nến cho anh. Rải nhiều hoa hồng vào. Vậy là được.
- Eo, anh sến thế!

“- Cốc!”- Minh cốc vào đầu Duy - Chú mày chẳng hiểu gì cả. Cái đó người ta gọi là lãng mạn, hiểu chưa?

- Vâng, thì lãng mạn. Mà em bảo, trò này cũ rích rồi. Sợ chị Lan không thêm thời.
- Cái đó là chuyện của anh, chú để ý lắm làm gì? Cứ thế nhé!

Minh nói rồi bỏ vào phòng ăn, tươi cười như chưa có gì cả. Duy nhăn mặt xoa đầu. Nến sao? Nóng chết! Đúng là không hiểu nổi mấy người lãng mạn mà.

6h30 tối...

Duy hí hục cắm từng cây nến xuống mặt đất. Trò này nguy hiểm kinh ấy! Mấy ông đồ thị mà tuần tra giờ này là cậu chi có nước vào đồn thôi. Duy cặm cùi đốt từng cây, hơi nóng phả vào mặt khiến mồ hôi cậu rơi như suối.

“- Reng! Reng!” - điện thoại đổ chuông, Duy bắt máy - À lô?

- Bọn anh đến giờ đây.

Vừa nghe, Duy lập tức lấy một nắm cánh hoa hồng đã chuẩn bị sẵn, rải đầy xung quanh rồi nhanh chân chạy trốn vào thân cây cổ thụ gần đó.

Vài phút sau, Minh bật mắt Lan đi tới. Chị trông thật đáng yêu với chiếc váy đen tuyền. Tuy trời đã tối, Duy vẫn có thể thấy nét hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt của Lan.

Minh dẫn Lan vào trong trái tim bằng nến rồi bỏ tay ra. Đôi mắt Lan nhanh chóng biểu lộ nhiều sắc thái: tò mò, ngạc nhiên, mừng rỡ, hạnh phúc. Lan nhoèn cười, để lộ lúm đồng tiền sâu hút ở hai bên má. Minh đột ngột quỳ xuống, giọng chặc chặc lên trước mặt cô:

- Ừm, Lan này. Anh biết anh chưa phải một chàng trai hoàn hảo. Anh xấu trai, nghèo và còn vô dụng nữa. Nhưng anh thật lòng thích em. Anh hứa với em, chỉ cần anh còn sống và còn thở, anh sẽ nuôi em cả đời. Anh sẽ luôn ở bên em khi em cần, anh sẽ là hậu phương vững chắc chắn chắn cánh cho những mơ ước của em. Lan, em làm bạn gái anh nhé?

Duy há hốc. Đến cậu nghe những lời đó còn cảm động chứ nói ai.

Đúng với suy đoán của Duy, Lan nhanh chóng nở một nụ cười hạnh phúc. Cô đã sống nửa quãng đời trong đau khổ và tủi cực. Nhưng từ khi gặp Minh thì khác. Anh như ngọn đèn hải đăng soi sáng cho cô, là nguồn động lực to lớn mà cô cần. Lan khóc. Những giọt nước mắt vui sướng từ từ lăn xuống. Cô ôm chặt anh vào lòng mà nức nở, miệng chậm chậm thốt ra câu nói quan trọng:

- Em yêu anh.

- Anh yêu em.

Dứt lời, Minh mở chiếc hộp ra, lấy một sợi dây chuyền hình trái tim đeo vào cho Lan. Anh ôm cô vào lòng, cười mãn nguyện.

Đội Lan và Minh tay trong tay về phòng an toàn, Duy mới lúi điện thoại ra:

- Alo Như hả? Rảnh không ra ngoài với anh chút.

Như vội vàng chạy đến công viên. Thấy ánh sáng lấp lóe tạo thành một hình trái tim tuyệt đẹp, mắt nó trở lên long lanh.

Duy đứng quay lưng về phía Như. Nghe tiếng bước chân, cậu từ từ xoay người lại, trên tay là nhánh hoa hồng đỏ chót vừa mua. Nó nghe cả tiếng nhịp tim mình biểu tình trong lồng ngực. Nó từ từ bước vào giữa những cây nến. Duy quỳ xuống chân nó, giọng nói trầm ấm dịu dàng thoát ra:

- Ừm, Như này. Anh biết anh chưa phải một chàng trai hoàn hảo. Anh xấu trai và còn vô dụng nữa. Nhưng anh thật lòng thích em. Anh hứa với em, chỉ cần anh còn sống và còn thở, anh sẽ nuôi em cả đời. Anh sẽ luôn ở bên em khi em cần, anh sẽ là hậu phương vững chắc chắn chắn cánh cho những mơ ước của em. L.. à Như, em làm bạn gái anh nhé?

Như nhoèn miệng cười hạnh phúc. Nó mở miệng, toan định nói thì một tiếng động vang trời:

“Tuýt! Tuýt!” Cô cậu kia, đang làm cái gì thế hả?

Duy thầm chửi rửa trong lòng. Đến lúc nào không đến lại đến ngay lúc này! Cậu liền mình nắm chặt tay Như bỏ chạy. Hai người tức tốc quay nhanh guồng chân. Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng người mặc áo xanh đằng xa nữa, Duy mới giảm tốc độ lại. Như thở dốc, mặt đỏ bừng vì mệt. Duy quay qua gãi đầu. Nó thấy khuôn mặt hồi lỗi của anh thì bật cười thích thú.

- À ừm,.. Anh vẫn thực lòng thích em đấy. À không, anh yêu em. Làm người yêu anh nhé?

Duy ghé vào tai Như thủ thủ. Đến lúc này thì đến cả mạng tai của nó cũng đỏ ửng luôn rồi. Nhịp tim nó ngày càng tăng rõ rệt. Nó hướng mắt về phía anh, nhẹ gật đầu. Nó thấy rõ sự đợi chờ và cả tình yêu đang bùng cháy trong mắt anh.

Duy cười nhẹ, như đã biết trước câu trả lời. Cậu tiến gần về phía Như thêm một bước, cúi xuống, thu phục hai cánh môi mỏng manh kia. Nụ hôn kéo dài rất lâu, rất lâu. Đêm hôm đó, có hai cặp đôi được gắn kết lại cùng nhau. Mặt trăng trên cao khuyết một nửa tựa như nụ cười tươi sáng giữa đêm khuya tĩnh mịch.

“ Anh yêu em!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngày trở về

7 năm sau...

Ở sân bay, một bóng người mặc vest đen lịch lãm kéo vali bước ra. Anh kéo kính râm xuống, để lộ đôi mắt tinh anh. Khuôn mặt chữ điền góc cạnh toát ra vẻ nam tính khó cưỡng. Theo sau là một chàng trai cao lớn không kém. Khí chất toát ra từ người anh lấn át tất cả sự ồn ào của đám đông.

- Các con!

Bà Hồng chạy đến ôm hai chàng trai. Ông Minh mỉm cười tự hào, ra lệnh cho trợ lý xách vali của họ.

An tách khỏi gia đình, đi riêng trên chiếc taxi màu xanh lá. Con đường quen thuộc mở ra trước mắt. An thầm cảm thán. Nơi đây đã khác so với lúc cậu đi rất nhiều.

Căn nhà rộng lớn hiện hữu. An trả tiền taxi, bước xuống công, nhấn chuông.

- Ủa, An con!

Bà Ý thấy An mừng ra mặt, vội mở cửa mời An vào nhà. Bây giờ đang là bữa tối.

Duy vừa thấy bạn, lập tức đứng lên ôm vai bá cổ. Bao nhiêu lâu không gặp, Duy chỉ có ngày một trưởng thành. Khuôn mặt thanh tú tỏa ra sức trẻ của chàng thanh niên đích thực. Như ngồi im nhìn anh cười tươi. Nay đã ra dáng một người phụ nữ rồi. Tuy vậy, nét hồn nhiên và tính nghịch vẫn không bị giảm đi phần nào.

- Về không nói để tao ra đón? - Duy trách bạn

- Phiền phức lắm - An khoát tay - Cho con ăn chung với. Con đói quá.

- Đây.

Như mang một bộ chén đĩa ra mời An. Bữa cơm hôm đó mọi người thi nhau hỏi han về An đủ chuyện. Tuy thường xuyên gọi điện thoại nhưng đến khi gặp mặt vẫn không hết chuyện để nói.

Ăn cơm xong, An lên phòng Duy lấy đồ tắm. Đi đã gần 10 năm rồi, nội thất trong nhà cũng đã qua nhiều lần thay đổi, nhưng đồ của cậu vẫn yên vị nơi này. Lần này cậu dự định sẽ về Việt Nam luôn. Công ty ba cậu đang gặp khó khăn. Cậu cùng anh trai phải về giải quyết. Vừa hay lại đứng dịp có tin vui.

- Khi nào thì cưới? - An hỏi

- Dự định tháng sau. Lúc đầu định chuẩn bị xong mới nói mày cơ. Nhưng nghĩ lại thì tao vẫn muốn mày biết đầu tiên nên gọi. Ai ngờ vừa nói hôm qua hôm nay mày về đây.

- Hà hà, phải về gấp chứ. - An cười lớn - Tao chờ vụ này lâu lắm rồi đấy. Xem nào.. cũng gần 7 năm rồi còn gì.

- Ồ. Qua bên vui không? Có cua được em nào chưa?
- Vui thì cũng vui. Có quen được một cô bạn. Bạn thôi đấy nhé. Tao có mời cô ấy đến dự đám cưới mày luôn.
- Giời, tốt quá. Nay người ta về với mày luôn hả?
- Không. Khi nào mày cưới tao nhắn cho người ta thì người ta về trước một ngày. - An từ tốn - Dù gì ở đây cô ấy không có người quen, đi lâu làm gì.
- Ồm. Thôi đi tắm đi. Bỏ cái bộ vest này qua một bên giùm tao cái. Nóng nực quá đi mất!

Duy đẩy bạn vào phòng tắm, còn mình ngồi trên giường xem ti vi. Cảm giác bây giờ thật là tuyệt vời. Gặp lại người bằng hữu sau 7 năm xa cách, tâm trạng không còn gì tuyệt hơn. Cảm giác cứ như được trở về tuổi thơ vậy. Bây giờ, cả cậu, An và Như đều đã trưởng thành hơn rất nhiều. Cậu đã tự tay gây dựng một công ty mới, tuy chỉ mới 3 năm nhưng đã tương đối lớn mạnh nhờ liên kết với công ty ông Lâm. Dù gì sau này cậu cũng là con rể nhà này, cứ sống ăn bám thật không phải đạo. Như là người tiếp nối công ty của ông Lâm. Đây mới chỉ là thời gian thực tập thôi, nhưng cậu chắc nó sẽ thành công trong tương lai.

“- Cạch!” - cửa phòng tắm mở ra. An bước ra cùng chiếc áo phông nhỏ bé. Đã 7 năm rồi, thân hình An cũng mạnh mẽ hơn trước, nhìn cậu trong bộ đồ thể này thật buồn cười.

- Ai cho mày cười?- An vơ đại chiếc gối vào mặt Duy. - Mà, về chuyện của ba tao..

- Ba mày? Ba mày làm sao?

- Tao biết thừa mọi việc do mày làm cả.

-.. - Duy trầm ngâm một hồi - Tao xin lỗi.

- Xin cái gì. Kì thực là tao cũng muốn như vậy. - An thờ dãi - Tao muốn ba phải trả giá vì đã coi thường bé Như. Cảm thấy thật bất hiểu, nhưng tao thật sự là muốn vậy.

Chuyện công ty của ba gần đây gặp nhiều trục trặc lớn khiến An thắc mắc khá nhiều. Các nhà đầu tư sẽ không tự nhiên mà gây khó dễ, trừ khi chịu tác động bên ngoài. Mỗi một thời gian dài điều tra, cậu mới cảm thấy cách xử lý này có chút quen thuộc.

- Mày không cần phải suy nghĩ. Tao sẽ không diệt cỏ tận gốc đâu. Cùng lắm thì qua nhà, tao nuôi. - Duy vỗ ngực

- Gớm chưa! - An cười ha ha - Tao muốn tham gia cùng mày lần này. Tao sẽ chứng minh cho ba thấy không phải mọi chuyện ba luôn đúng.

- Được rồi. Mày nói chuyện giống ông già quá. - Duy tự ôm người mình - Huhu, nhà ngươi là ai? Nhà ngươi không phải Huỳnh An mà ta biết. Đồ Chris giả mạo!

- Chris Trần! Hoàng Anh Duy! Em có thể vào được không?

Giọng Như nhỏ nhẹ ngoài cửa, rồi tự nhiên bước vào, trên tay là đĩa táo. An bĩu môi:

- Chris với chả Trần. Nhóc quên tên anh rồi hay sao vậy?

- Không có. Người ta là Việt Kiều mà, gọi như vậy mới sang chứ.

Duy bật cười khúc khích, tiện tay bỏ một tiếng táo vào miệng mình. Mặt An đen xì. Hai người này, càng ngày cấp độ chọc tức cậu càng lên cao. Cậu lại chọc:

- Tối nay anh ngủ đây đây. Hai người làm gì thì nhớ tránh mặt anh ra nha.

- Không thêm nè. Thôi em về phòng đây, hai người nói chuyện đi nhé. Ngủ ngon.

Như giờ tay chào rồi lên về phòng. An nhảy lên giường, chiếm một phần diện tích đáng kể. Duy giờ chân đạp cậu sang một bên. An không chịu thua, cắn một miếng táo rồi dùng tay ôm chặt hai chân Duy lại. Hôm đó hai người chơi rất vui. Lần đầu tiên trong nhiều năm rồi, An mới được cười vui như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Kế hoạch

Vì có chút sai sót nên Chap 43 có up nhầm. Các cậu ai chưa đọc được quay lại đọc giùm tớ nhé. Thành thật xin lỗi!

Sáng hôm sau...

An mặc bộ vest của bạn, toàn cơ thể toát ra vẻ trưởng thành quyến rũ. Duy lại trông trẻ trung nhưng không kém phần nam tính. Cả hai cùng sánh bước vào công ty trước sự ngưỡng mộ của hàng trăm nhân viên nam nữ.

- Nhìn kia nhìn kia, anh chàng đi chung với tổng giám đốc thật soái quá đi.
- Nghe nói là bạn thân của tổng tài đây. Chà, một cặp trời sinh đó nha.
- Tôi mù mắt. Các chị, mau nói với tôi hai người đàn ông kia là tiên giáng thế đi.
- ...

An nghe rõ mồn một những lời bàn tán xung quanh mình. Cậu nhếch khóe môi:

- Chà, Tổng giám đốc Hoàng Anh Duy của chúng ta thật nổi tiếng nha.
- Cậu cũng không kém đâu, Chris Trần.
- Đây.. - An khựng lại vài giây - Sao tụi mình nói chuyện sến thế? Tao nổi cả da gà rồi.

Duy nghe vậy bật cười, khoác vai bạn vào phòng làm việc chính. An ngồi xuống chiếc sofa to oạch, mở chiếc MacBook ra.

- Được rồi, tao có ý kiến này. Mày rút hết cổ phần của công ty tao đi, rồi kêu gọi các nhà đầu tư chuyển về dự án lần này của mày. Công trình lần này tính khả thi cao, lại có nhiều lợi nhuận, tao nghĩ họ sẽ đồng ý thôi.
- Nếu vậy thì công ty bác Minh sẽ phá sản mất. Giá cổ phiếu đang tụt đến mức thấp nhất rồi.
- Tao cần điều đó mà. Tao biết tao đang làm gì chứ! Hồi ở Mỹ, tao đã lên thành lập một vài công ty ma. Qua đó, tao rút vốn từ công ty ba tao, tức Hoàng An. Hoàng An bị tiêu hụt ngân sách bao năm qua nhưng vẫn chưa biết lý do đấy thôi.
- Duy gật gù. Nền giáo dục của Mỹ quả là đáng khâm phục. Trong vòng 7 năm đã đào tạo một thằng con trai chỉ biết đánh đàn trở thành một CEO tài ba thế này.
- Được rồi. Tao sẽ bảo anh Lâm phụ mình một tay. Anh ấy cũng có một ít cổ phần ở Hoàng An.
- Lâm..? - An lục trí nhớ mình - Đây, chẳng lẽ?
- Ủ, là anh Lâm ở quán cà phê. Không tin được đúng không? Chuyện dài lắm, kể sau. Mày thử đột nhập hệ thống IT của công ty ba mày đi, ráng xóa sạch hết dữ liệu càng tốt. Mày có pass mà phải không?
- Nope. - An tỉnh bơ đáp - Ngoài ba tao và trợ lý của ông, chẳng ai biết cả. Có điều, hồi ở nhà tao đã thành công phá tường lửa rồi. Cũng vừa điều tra được vài thông tin, để thử đã.
- Ủ, lo làm đi.

Duy nói rồi lấy điện thoại ra. Cậu quay nhanh số Lâm, bàn bạc một hồi lâu. Quán cà phê vẫn mở, chỉ có điều anh đã chịu dành thêm thời gian tiếp quản cơ ngơi của gia đình. "Love story of..." hiện là một trong những quán cà phê cổ đất khách ở nơi này.

Ở Hoàng An...

- Tổng giám đốc, hệ thống máy tính của công ty chúng ta đồng loạt bị sập nguồn rồi.

Một vài nhân viên phụ trách phần máy tính vội vàng cấp báo. Ông Minh nắm chặt tay, nhúu mày. Là ai? Là ai mà muốn triệt để đưa ông vào con đường chết như thế này?

- Mau tìm cách khắc phục cho tôi, ngay lập tức.

Ông đập bàn, quát lớn. Đã 1 tháng rồi. Suốt một tháng bị hoành hành bởi tên tin tặc vô danh kia, ông đã mất hết kiên nhẫn. Hai đứa quý tử của ông, hy vọng chúng làm nên việc.

- Gọi tân phó tổng giám đốc Hoàng đến đây cho tôi.

Ông Minh nói qua điện thoại. Nghe tiếng văng dạ rồi rít ở đầu dây bên kia, hẳn là họ đang sợ lắm. Vài phút sau, con trai trưởng của ông - Minh Hoàng tiến vào.

- Con chào ba.

- Con biết việc dữ liệu của chúng ta bị đánh cắp gần đây rồi chứ? - Ông nhướn mày - Con đã từng rất giỏi môn tin học mà, thử điều tra gì đó xem sao.

- Con thử rồi, nhưng vô ích. Kỹ thuật của đối phương hẳn là rất cao.

- Vô dụng! Ra ngoài hết đi.

Ông Minh hét lên to tướng. Minh Hoàng cúi đầu, nhanh chóng lui ra. Anh là con trai tướng, là người mà ba tin tưởng nhất. Có lẽ cũng vì thế nên áp lực gia đình đè nặng trên vai anh quá lớn. Từ nhỏ đến giờ, anh luôn phải sống trong khuôn khổ được lập ra sẵn. Huỳnh Minh Hoàng, anh đã quá mệt mỏi rồi.

- Cuộc họp lần này mở ra, tôi có ý định mong quý vị, những nhà đầu tư sáng suốt, hãy xem qua kế hoạch sắp đến của tôi. Đối với công ty Hoàng An, hẳn các vị đã nghe qua những công trình gần đây đang sụt giảm nghiêm trọng. Khách hàng đã lần lượt phản ứng trên các mặt báo, cũng như phương tiện truyền thông đại chúng. Mặt khác, công ty tôi vừa nhận được phản hồi tốt từ các khách hàng ở Việt Nam cũng như quốc tế, đang trở nên là một công ty tiềm năng. Kế hoạch hlaanf này, chúng tôi chọn ra những nhà thiết kế giỏi từ khắp cả nước, qua công cuộc rèn luyện khắc khe, kết hợp với các doanh nhân nổi tiếng ở các nước phát triển, chắc chắn sẽ trở nên thành công hơn bao giờ hết. Vậy, những nhà đầu tư của tôi, các vị suy nghĩ thế nào?

Người thanh niên trẻ tuổi với bộ vest đen chững chạc nở nụ cười tự tin. Các cổ đông nhìn nhau, bắt đầu rộ lên tiếng xì xầm bàn tán. Duy nhếch mép, nhìn An đang đứng sau lớp cửa kính, thấy bạn cũng đang mỉm cười nhìn mình.

Ở quán cà phê nọ..

Hai bàn tay rắn rỏi nắm chặt vào nhau, trông chờ cho cuộc họp tác thành công sắp đến.

- Cảm ơn anh. - Duy chắc nịch - Hẹn gặp anh vào ngày được vinh quang.

- Tốt lắm, chàng trai trẻ!

Người khách dành tặng lời khen cho doanh nhân trước mặt, hài lòng gật đầu, quay lưng bước ra cửa. Chợt một cuộc gọi báo đến.

- Ông Danh, tại sao ông lại làm thế? - Đầu dây bên kia hốt hoảng

- Xin lỗi, nhưng tôi chỉ đang làm những gì tôi cho là đúng.

Một tuần sau...

“Theo thông tin mới nhất mà chúng tôi vừa cập nhật, công ty trách nhiệm hữu hạn Hoàng An đã chính thức phá sản. Nguồn tin đáng tin cậy cho biết, các cổ đông lớn đã đồng loạt rút tất cả cổ phần mà mình có trong tay...”

- Mệt quá ~

Duy vờn vai, nằm dài trên giường. An vừa từ công ty ba cậu về, trên người vẫn còn mặc bộ đồ công sở gò bó. Ông đã rất sốc và tức giận. Mẹ cậu đã khóc rất nhiều. Số tiền mà bà xoay xở lo cho chồng bao lâu nay giờ đã đổ sông đổ biển, số nợ thì cao như núi. Riêng anh Hoàng thì vẫn duy trì giọng điệu bình tĩnh. Anh bảo cậu ở nhà Duy, anh sẽ tìm chỗ ở riêng cho ba mẹ.

- Nhà mày ổn chứ? - Duy quan tâm

- Chưa chết. Mà sao trông mày thiếu sức sống vậy?

- Tao vừa đi chụp ảnh cưới về xong. Tao vậy là còn khỏe đấy. Như nó lăn ra ngủ từ tám đời rồi.

- Thế hử? Có ảnh chưa? Tao xem với.

- Đợi chỉnh sửa đã chứ. Khi nào có tao cho mày xem đầu tiên, được chưa?

- Rồi rồi. Mà, trước mắt, tao sẽ đưa gia đình một số tiền nhỏ để xoay xở, bảo là mày cho mượn. Đợi đến lúc, tao sẽ vực dậy. Mày thấy vậy được không?

- Tốt. - Duy đưa ngón cái lên - Mày đỉnh lắm. Tao phục sát đất.

An nhìn Duy cười. Tuy cậu cảm thấy hơi có lỗi, nhưng khiến ba nhận ra sai sót của mình, đó chẳng phải tốt hơn sao? Tuổi trẻ của anh Hoàng, và cả cậu nữa, hai anh em đã phải hy sinh tất cả để ba cậu có ngày hôm nay. Nhớ cảnh mẹ cậu mắt đỏ hoe sưng húp nắm chặt lấy tay ba không rời, cảnh ba cậu giường đôi mất tuyệt vọng nhìn hai cậu quý tử, tìm An nhói lại. Cậu làm vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Lời nguyên

Chap này tặng tiffimin05 nhé! Cảm ơn lượt vote thứ 700 của cậu☆☆☆

Hôm nay là ngày Duy và Như tiến vào lễ đường.

Hai người đã dậy từ sáng sớm chuẩn bị. Buổi tiệc sẽ được diễn ra ở đại sảnh một nhà hàng sang trọng. Như đã thay đồ sẵn. Nó say đắm nhìn hình ảnh mình trong gương. Nó không nghĩ mình sẽ xinh đẹp thế này khi được bao bọc bởi một chiếc váy cưới lộng lẫy. Sau hôm nay, nó chính thức trở thành phụ nữ đã có chồng. Một ngày đặc biệt!

“- Cách!” - Tiếng cửa mở ra, Duy bước vào với lễ phục của chú rể. Khuôn mặt thanh thoát đầy nam tính không bị che lấp bởi đám phấn son. Anh đưa đôi tay thanh mảnh ra nắm lấy tay nó, mỉm cười dịu dàng.

- Anh đẹp trai thật đó.

Như không tiếc dành tặng đôi phương một lời khen.

- Em cũng vậy.

Duy mỉm cười, cẩn nhẹ vào môi dưới đỏ đỏ của Như. Một hồi day dứt không ngừng. Tiếng điện thoại Duy bót chọt reo lên, Như ngượng ngùng đẩy anh ra.

- Alo. - Duy mở điện thoại, mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt khả ái nọ

- Được. Tôi đến ngay.

Duy đáp rồi nhanh chân bước đi. Như thắc mắc đầy đầu, nhưng mau chóng quay lại bàn trang điểm. Hôm nay, nó phải thật đẹp.

Quán cà phê bật mở. Duy bước vào với bộ lễ phục trắng tinh.

- Chào bác. - Cậu lịch sự

- Chào. - Ông Minh lãnh đạm - Tôi có nghe nói, việc phá sản của Hoàng An... là vì cậu?

- Bingo! Là do tôi làm đấy.

- Tại sao? Cậu?

- Bác Minh. Là tôi đang muốn chứng minh cho bác thấy đấy. Bác có nhớ 7 năm trước, bác đã nói gì với chúng tôi không? Tôi đã chắc chắn rằng bác sẽ phải hối hận, và tôi đã làm được điều đó. Hôm nay tôi có việc, tôi xin phép đi trước.

Nói rồi Duy đứng dậy đi thẳng. Ông Minh ngồi ở bàn cà phê, đôi mắt đỏ ngầu...

1 ngày trước...

Hình ảnh người đàn ông vật vờ ở các quán lẻ đường, người nong nặc mùi rượu, giọng nói lè nhè khiến ai ai cũng xua đuổi, né tránh. Ông Minh tự cười vào bản thân mình. Đường đường là một tổng giám đốc công ty lớn, lại là người cha quyền cao chức trọng trong mắt hai con, nay lại lẩn lè bò càng như tên vô gia cư thế này. Ông bây giờ, tuyệt vọng!

- Giám đốc!

Một tay trợ lý hồi hả chạy đến, trên tay là chiếc điện thoại vẫn chưa ngắt cuộc gọi đến số của ông. Cậu đã tìm ông hàng giờ liền, hai chân như muốn rã rời.

- Cậu... đến đây làm gì...? - Ông Minh quơ tay, đập mấy phát vào người cậu trai trẻ - Đi đi! Ta không cần các người!

- Giám đốc, xin ngài bình tĩnh. Tôi vừa nhận được tin khẩn: người thu mua lại hết cổ phần và khiến các nhà đầu tư rút lui không ai khác chính là Hoàng Anh Duy, bạn thời cấp 3 của cậu An.

Hai mắt ông mở to bất ngờ. Hoàng Anh Duy, tại sao nó lại khiến ông thành như thế này? Chẳng phải nó sắp đám cưới với cô em gái giả kia sao? Cướp người yêu của con trai ông chưa đủ, giờ cướp luôn cả cơ hội sống của cả gia đình này?

Hai bàn tay ông nắm chặt, cơ mặt đanh lại, lạnh ngắt.

Ở nhà hàng...

Sắp đến giờ bắt đầu, các quan khách gần như đã có mặt đầy đủ. Như đang đứng ở cánh gà sửa lại váy áo. An với bộ vest trắng trông thật lịch lãm, tay cầm ly rượu, chăm chú nhìn nó. Quả thực, hôm nay nó lộng lẫy như một cô công chúa bước ra từ truyện cổ tích.

- Chris, you seem not good. That girl's really beautiful. But why do you keep seeing her for hours? - Một cô gái dòng máu Âu tiến đến gần cậu

(Chris, anh trông không ổn lắm. Cô gái đó thật sự rất đẹp. Nhưng sao anh cứ nhìn cô ấy mãi vậy?)

- Huh? - An phì cười - You don't understand. (Em không hiểu đâu).

- Your ex-girlfriend? (Bạn gái cũ sao?)

An nhếch khóe môi, nhâm nhi một hộp rượu thay cho câu trả lời.

- Wow.. so you still love her? Chris, you gotta forget all. Today's her wedding. Do you want she worry about her ex-boyfriend, don't you?

(Chà.. vậy là anh vẫn còn thích cô ấy? Chris, quên hết đi. Hôm nay là đám cưới của cô ấy mà. Anh muốn cô ấy phải bận tâm về bạn trai cũ của mình sao?)

An im lặng, đôi mắt hướng về phía người nào đó nhìn xa xăm. Đã 7 năm rồi, anh vẫn chưa thể quên đi hình bóng người con gái ấy. Cả tuổi thanh xuân tươi đẹp của anh, giờ chỉ có thể gói gọn lại trong hai chữ “Ký ức” mà thôi.

Duy mở cửa bước vào. Cậu đường hoàng bước lên sân khấu, nơi đã sớm lấp đầy bởi những cánh hoa thơm ngát. Như đứng ở dưới nhìn cậu, đôi mắt ánh lên sự hạnh phúc.

Giây phút Như vừa định bước đến chỗ Duy thì cánh cửa lại một lần nữa bật mở. Ông Minh bước vào trước sự ngỡ ngàng của mọi người, trên tay là con dao sắc lẹm. Khi mọi người định thần lại thì ông ta đã kề chiếc dao vào cổ Như.

- Chris, is that your father? What's he doing?

(Chris, ba anh phải không? Ông ta đang làm gì vậy?)

An lắc đầu khó hiểu trước câu hỏi của người bạn ngoại quốc. Ba cậu đang làm cái gì vậy cơ chứ!

- Cầm đũa nào bước đến. Không tao giết nó.

Ông Minh gào lên, gân tay nổi mồn mồn. Chân Duy cứng đờ. Hiện giờ cậu rồi quá, không thể làm được gì cả.

Ông Minh nhích từng bước kéo Như ra cửa. Duy, An và một số người nữa chậm chậm bước theo. Vì là nhà hàng đẹp nhất ở đây, nên khung cảnh xung quanh cũng được chọn lựa rất kỹ: xây gần một vách núi cao, sâu hun hút. Ở dưới là con suối chảy siết. Tuy có cây cầu được che chắn kỹ càng nhưng trông vẫn thật nguy hiểm.

- Ba, ba làm gì vậy? - An gọi lớn

- Chính nó đã hại chúng ta. Chính nó!

Ông gầm gừ, tay giờ con dao ra trước mặt Như. Nó sợ sệt, đôi chân nhũn ra như bún. Duy bắt đầu thấy hối hận. Lẽ ra cậu không nên nói cho ông ta biết.

- Không phải. Là con.

An khẳng định chắc nịch. Mắt ông Minh sớm đục ngầu. Ông điên tiết la lớn:

- Không nói nhiều. Duy, mày bước đến đây cho tao. Nhanh!

Duy nghiêm túc nghe theo. Ba mẹ nó đã mất hết bình tĩnh, ngất lên ngất xuống. An chực lao ra giữ bạn thì nghe ba quát lớn:

- An, tránh ra. Không tao giết con bé này.

An ngoan ngoãn nghe theo, thụt lùi lại mấy dặm.

- Bước lên cây cầu, mau!

- Ba!

- Cầm miệng! - ông ra lệnh - Mau lên!

Duy chau mày, bước một chân qua chiếc cầu. Nhân lúc ông Minh không để ý, An lao tới cố giật con dao ra. Ông bức tức cố gắng giữ lại, một trận giằng co quyết liệt. Như được thả ra, vừa định chạy đến đỡ Duy thì ông Minh tỉnh ý nhận thấy. Ông đâm vào bụng An một cái rỗ đau, tay còn lại thuận lợi đâm xuyên vào bả vai Duy. Một tiếng hét vang trời. Duy đau đớn, ngã người ra đằng sau, rơi xuống vách núi từ trên...

Bà Ý ngất xỉu ngay tại chỗ. Như chực lao xuống cùng anh, may mắn nhờ An giữ lại. Khung cảnh đắm lẹ. Nước mắt Như tuôn dài...

Người con trai mà nó yêu thương bấy lâu...

Người con trai tỏ tình với nó bằng cây kem hai vị...

Người con trai cùng nó vui chơi và lớn lên suốt nửa quãng đời vừa qua...

Anh đâu rồi?

Ánh nắng ban mai chiếu xuống mặt đất, làm lóng lánh thêm những giọt nước mắt trong veo mặn chát. Như nhìn xuống vách đá, nhớ lại câu nói hôm nào mà nó vô tình nghe được:

“Có những lời nguyên không thể nào hóa giải được. Đừng cố thay đổi tình cảm anh em thuần khiết kia, nếu không muốn trở nên đau khổ. Đừng cố đi ngược lại số phận.”

Như khóc...

Như gào tên anh trong vô vọng...

Như kiệt sức dần. Nó thấy lồng ngực mình trống rỗng. Hơi thở của nó không thể bình thường được nữa rồi. Khung cảnh xung quanh dần tối sầm lại.

Anh à, em đến với anh đây!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nhật ký của An

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay mình đã gặp được một cô gái thật đẹp. Cô ấy chơi piano rất giỏi. Có lẽ mình đã ngã gục trước cô ấy rồi.

Ngày... tháng... năm...

Mình vừa điều tra được anh trai của cô gái đó là Duy, học chung lớp với mình. Cô ấy tên Như, Hoàng Ngọc Như. Một cái tên thật đẹp!

Ngày... tháng... năm...

Duy chơi quả thật rất được. Cậu ta vui tính và còn thẳng thắn nữa. Cậu ta đã dẫn mình về nhà. Mình đã gặp Như ở đó.

Ngày... tháng... năm...

Mình đã tỏ tình với Như. Như đồng ý rồi, Duy còn ủng hộ tụi mình nữa. Hạnh phúc!

Ngày... tháng... năm...

Duy không phải anh ruột của Như? Mọi chuyện là sao chứ? Mình phải tìm hiểu chuyện này thật kỹ mới được!

Tôi đóng quyển nhật ký lại, nước mắt đã rơi ra từ lúc nào. Vì một số lý do nào đó, tôi đã ngừng viết nhật ký, nhưng những chi tiết trong ngày tôi vẫn cố ghi nhớ thật rõ. À, phải rồi. Sáng nay là đám cưới của Duy...

Như đang ở nhà. Có lẽ em sốc lắm. Tôi không thể ở bên em ngay bây giờ được. Tôi sắp phải đến đồn cảnh sát rồi, vì ba tôi. Ông ta đã đẩy Duy xuống vực sâu. Mẹ tôi đã khóc rất nhiều. Còn anh Hoàng, tôi không thấy anh đâu cả. Chắc anh đang ở cơ quan giải quyết chuyện nợ nần rồi. Tim tôi vẫn đập thình thịch khi nhớ đến khung cảnh khi sáng. Tôi tự trách mình, chỉ cần nhanh chân hơn một chút nữa thôi, dù là một tích tắc, tôi đã có thể nắm lấy tay Duy và kéo cậu thoát khỏi tử thần. Giá như...

Tôi nợ Duy một mạng. Nếu không phải tôi đưa ra ý kiến làm Hoàng An phá sản, có lẽ cậu đã không thăm như bây giờ. Tôi đã từng muốn như vậy - Hoàng Anh Duy biến mất khỏi cuộc đời này - khi biết Như thích cậu. Phải thừa nhận rằng tôi thật ích kỷ, nhưng khi chuyện đó thành sự thật rồi, tôi lại

ước nó chỉ là mơ.

Tôi nhớ lần đầu tiên vào lớp 10, Duy đã là thành viên nổi bật nhất trong mắt tôi. Cậu không đua đòi như những thanh niên khác, lại trưởng thành và luôn có sự tự hào đáng kể mỗi khi nhắc đến gia đình. Cậu năng nổ, tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ và còn chu đáo nữa. Thật may vì Như là em gái của cậu ta.

Có lần tôi bị phạt chạy quanh sân vì đi trễ, Duy đã đứng lên cãi nhau một trận với thầy để cuối cùng hai thằng chạy hồng hộc dưới cái nắng gay gắt. Cái suy nghĩ “Thằng này điên rồi!” xuất hiện trong đầu tôi không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần như vậy, Duy lại đến quảng vai tôi, bật cười ha ha. Tôi cười theo. Chúng tôi có lẽ điên như nhau, nhỉ?

Tôi đã tỏ tình với Như vào một ngày Noel đẹp trời. Tôi đã mời Duy đến cùng chứng kiến sự lãng mạn của tôi. Thấy cậu đứng như trời trồng, tôi đã cười vào mặt cậu và bảo rằng cậu chẳng hiểu gì là lãng mạn cả. Giờ ngẫm lại thật hối hận. Chắc lúc đó cậu đau lòng lắm. Cậu cũng thích Như rất nhiều kia mà.

Tôi và Như chính thức quen nhau, tôi đã sung sướng tột độ vì điều đó. Duy khá thờ ơ với việc này. Thiết nghĩ cậu không quen với thứ gọi là tình yêu nên tôi cũng không bận tâm lắm. Cho đến khi gần thi đại học, tôi phát hiện ra nhóm máu của cậu không trùng khớp với cả gia đình. Thực ra, chuyện đó chẳng chứng minh được điều gì cả. Tôi mang ra châm chọc cậu. Nhưng khi thấy ánh mắt bối rối của cậu, tôi giật mình. Chẳng lẽ những điều tôi nói là đúng sao?

Duy xác nhận với tôi điều đó. Cậu được ba mẹ Như nhận nuôi khi chưa tròn 3 tuổi. Như biết được đã thất vọng rất nhiều. Duy thấy hối lỗi, lại thêm phần ngại, nên đã chuyển ra ở riêng. Lúc này, trong đầu tôi chợt xuất hiện một nỗi nghi hoặc. Không phải là anh em, lại sống cùng nhau mười mấy năm trời, chẳng lẽ Duy chưa một lần rung động? Tôi hỏi cậu ta, một cách thẳng thắn, và cậu ta cười, bảo rằng muốn thi đấu công bằng với tôi. Tôi đã sốc, thật đấy, nhưng tôi vẫn ôn mà. May ra cậu ta vẫn còn thông báo trước với tôi. Dù gì, hiện giờ Như vẫn đang là người yêu của tôi.

Tôi nhận ra sự thay đổi rõ rệt ở Như dạo gần đây. Em lạnh lùng, và còn cả sự né tránh mơ hồ. Trước đây em có hơi thờ ơ với mối quan hệ này, nhưng tôi chỉ cho rằng em quá khép kín. Bây giờ thì tôi đang lo lắng thật sự. Linh cảm xấu thông thường không bao giờ sai.

Ba mẹ tôi đã tìm đến và nói những lời không hay với Như. Tôi thấy mình trở nên thật tệ hại. Đã không bảo vệ cho em mà còn gây thêm phiền phức. Có lẽ, em nên ở bên cạnh Duy. Ít ra cậu ta không gây tổn hại gì.

Tôi đã cãi nhau một trận kịch liệt với ba mẹ. Ba luôn so sánh tôi và anh. Trong cơn tức giận, tôi đã bỏ nhà đi, lần thứ n. Tôi đến phòng trọ của Duy. Mọi người ở đây thật thân thiện.

Duy bị đánh, phải vào bệnh viện. Tôi đã hỏi chị Lan danh tính người kia. Tôi chính thức cho hẳn một bài học nhớ đời. Như biết tin đã trách tôi nhiều. Nhìn vào mắt em, tôi đã không còn thấy hình bóng mình nữa rồi. Có lẽ, mọi chuyện nên dừng lại ở đây thôi.

Chia tay Như, thực sự là cú đả kích lớn đối với tôi. Tôi quyết định sang Mỹ cùng anh. Tôi chọn cách trốn tránh hiện thực. Những ngày đầu ở nơi đất khách quê người, tôi suýt bị trầm cảm. Anh không chú ý đến tôi, tôi lại càng không chú ý đến bản thân mình. Cả ngày lao đầu vào sách vở, chỉ mong có thể xóa nhòa hình bóng em trong tâm trí. Nhưng, 7 năm trôi qua, tôi thất bại vẫn hoàn thất bại...

Ngày hay tin Như và Duy sắp cưới, tâm trạng tôi rất khó tả. Vui có, buồn có, chúc phúc có, mà nuôi tiếc cũng có. Tôi nhờ Alice, một người bạn quen thân, về tham dự đám cưới cùng. Tôi không muốn em và Duy khó xử. Lần về này, tôi sẽ chứng minh cho ba thấy ba đã sai như thế nào. Tôi khiến công ty ba phá sản, rồi ba lại khiến đám cưới tan tành. Tôi có lỗi. Chính tôi là người gián tiếp gây nên cái chết của Duy.

Đến giờ phải đi rồi. Ba mẹ tôi đang đợi ở đồn cảnh sát. Tôi dự định sẽ đến thăm Như ngay sau đó. Nói tôi phản bội cũng được. Nói tôi khốn nạn cũng được. Nhưng tôi chắc chắn phải ở bên em lúc này. Tôi sẽ không để mất em như tôi đã làm với Duy nữa. Tôi sẽ bảo vệ em, người quan trọng nhất bây giờ, đối với tôi.

Duy à, tao xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Kết thúc viên mãn

- UynKiu6 - superchiipp - min0107 - midori1010 - Luu_shi_shi - LukiOtonashi - BuStellar2912 - @nhnguyen957 - Viu420 - tiffmin05 - _Meomap60kg_ - du03122001 - Kunny0328 - MinhKieu0 - nguyetdan - 17112003f - LunNguyennh8 - HinhThanh112 - NganHa150 - KiyokoYamaguchi - binhnh98 - VysPhngs - chibi2006

Dành tặng chap cuối này cho tất cả các cậu! Cảm ơn đã nhận xét giúp tớ trong thời gian vừa qua ≡≡≡

3 tháng sau...

Ông Hoàng đã vào tù. An lấy toàn bộ số tiền mình có, tìm một ngôi nhà để cậu và mẹ cùng ở. Anh Hoàng đôi khi ghé qua một lát rồi đi. Anh bảo anh tìm được một việc làm và sẽ ăn ngủ ở đó. An thờ dài, lái xe đến nhà Như.

Căn nhà lạnh toát. Ông Lâm, bà Ý vẫn đang hi hục tìm xác Duy. Ông bà không muốn con trai mình đến khi chết phải cô đơn và lạnh lẽo như vậy. Như đã dần lấy lại tinh thần. Nó bắt đầu duy trì trạng thái sống, vứt bỏ hình tượng thừa sống thiếu chết trước đây. Tuy nhiên, nó vẫn im lặng và trầm tính như thế.

- Anh đến rồi đây.

An bỏ hộp cháo thập cẩm xuống, cẩn thận đổ ra tô. Như bước xuống, thân hình mỏng manh và mảnh khảnh tựa như có thể bị thổi đi bất cứ lúc nào. An xót xa. Thấy Như đau lòng như vậy, cậu tự ý thức được cơ hội của mình trở về con số 0 rồi. Nhưng, cho dù là thế đi nữa, cậu vẫn nguyện dâng cả cuộc đời mình để che chở và bảo bọc Như. Cậu nợ Duy quá nhiều.

- Anh, lát em sẽ đi tìm việc làm.

- Tìm việc? Em tiếp quản công ty của chú là được mà.

- Áp lực quá. Em sẽ làm việc nào nhẹ nhàng thôi. Tạm thời cứ như vậy đã.

- Anh chờ em đi nhé?

- Không cần đâu. Em tự đi được.

Như cười gượng. An thở dài. Cậu hết cách rồi. Cô bé này nói một là một, hai là hai. Chẳng ai cãi lại được.

Như ăn sáng xong, thay đồ rồi rảo bước ra ngoài. Nó chậm chậm tiến đến một ngôi mộ nhỏ bên dòng sông chảy siết, hai tay cẩn thận nâng niu đóa cúc trắng, mềm mại, dịu dàng, rồi đặt lên trên thảm cỏ xanh ngắt. Ở đây đã có một đóa vạn thọ từ trước, có lẽ An đã đến nơi này. Từ ngày Duy đi, chưa ngày nào nó không đến thăm, những đóa hoa cũng vì vậy luôn được thay mới, thơm phức một vùng.

Ngồi nhìn những dòng chữ khắc tinh xảo trên mộ hồi lâu, nó quyết định đi tìm việc. Không khí náo nhiệt quá, khiến nó cảm thấy ngột thở. Giá như, anh ở đây, ngay lúc này...

- Như.

Ai đó khẽ gọi, tông giọng ấm áp truyền cảm. Như dừng lại trong giây lát. Giọng nói này...

Như quay người lại. Giữa phố xá đông đúc, anh đứng đó, hiền ngang. Đôi mắt anh thoáng nét cười, thân hình cao lớn mảnh khảnh. Anh giang tay rộng ra chờ đợi.

Như chớp mắt vài lần. Đến khi xác nhận được sự thật, nó vỡ òa, nhào vào vòng tay anh nức nở. Duy đây rồi. Duy của nó đây rồi. Anh vẫn sống, bằng xương bằng thịt. Duy ôm chặt nó, tay xoa nhẹ lưng an ủi, hòa cùng nhịp tim với đôi phương.

Hai người cứ như thế, rất lâu, rất rất lâu...

- Chuyện là sao vậy?

An mừng rỡ hỏi sau màn tay bắt mặt mừng. Ba mẹ Như cũng ngồi đó, không nén nổi xúc động mà rơi nước mắt. Duy cười:

- Lần đó, con tưởng mình toi đời rồi. Đến lúc mơ màng, con cảm thấy có ai đó nâng con lên, sau đó thì ngất lịm. Lúc tỉnh lại thì con thấy mình ở nơi hoàn toàn xa lạ, vai đã được băng bó gọn gàng. Thật ra, người cứu con chính là anh Hoàng, anh trai của An.

- Anh Hoàng?

An ngạc nhiên. Duy bấm điện thoại gọi anh, vài phút sau Hoàng bước vào.

- Anh..? - An lấp bắp hỏi

- Anh chỉ không muốn người vô tội phải chết oan. Dù sao cậu ta cũng không phải người gây án.

- Anh biết sao? - An ngạc nhiên hỏi lần nữa

- Em nghĩ khả năng máy tính của anh yếu hơn em sao? - Hoàng cười hiền - Anh đã sớm tra ra ID của em rồi. Anh đã sống làm con rỗi của ba trong suốt thời gian vừa qua, anh không muốn đến em cũng vậy.

Nghe Hoàng nói, khóe môi An bất giác mím cười. Bà Ý cùng ông Lâm hạnh phúc khôn xiết. Riêng Như, thần thái của nó cũng đã tăng thêm mấy phần.

Một đám cưới khác diễn ra lần nữa.

Lần này, Như không còn mặc váy trắng. Hiện giờ trên người nó là chiếc đầm màu tím, trưởng thành, thủy chung. Duy mặc bộ lễ phục đồng màu, khuôn mặt tự tin hơn rất nhiều so với lần trước. Đèn trong phòng đồng loạt tắt hết đi, con đường dẫn đến sân khấu thấp lên những ánh sáng màu rực rỡ. Như khoác tay ông Lâm dịu dàng bước đến hướng Duy. Đôi mắt cả hai ngập tràn màu hồng, khiến quan khách không ngừng vỗ tay chúc phúc.

Giây phút Như rời xa cánh tay ba, tiến đến chạm vào người Duy, cậu cười hiền:

- Xin chào, em gái.

Như khúc khích trước câu nói đùa, quay đến làm lễ. Duy cẩn thận tháo chiếc nhẫn hôn nào ra. Hai chiếc nhẫn bằng vàng trắng lấp lánh đan vào ngón tay áp út của cả hai. Họ trao nhau nụ hôn nồng ấm trước sự chứng kiến của hàng trăm người.

Đến giờ đãi khách, An cùng Alice - cô bạn gái ngoại quốc kia trên tay ly rượu vang, nói cười vui vẻ. Một bóng người xinh xắn bước đến. Là Hương.

- Anh An. - Cô mỉm cười với anh, rồi quay sang cô gái bên cạnh, nhẹ cúi đầu.

- Chào em. - An lịch sự mỉm cười

- Hello. - Alice vẫy tay thân thiện

- Em đã suy nghĩ thật kỹ rồi. Em sẽ trở thành một nhân vật chính hoàn hảo nhất, ít ra là trong câu chuyện của mình. Em đã đợi anh rất lâu để có thể nói những lời này. Vậy, anh chàng hoàng tử, chuyện tình của em đang đợi anh đấy.

An mở to mắt ngạc nhiên. Alice đứng kế bên, che miệng cười thích thú.

Ở nơi khác, Lan khoác tay Minh tiến đến chỗ Duy.

- Chà, chàng trai trẻ, cậu về rồi đấy à? - Minh đùa

- Anh, chị. Em phải về chứ, em chưa gặp anh lần cuối mà. - Duy bật cười - Mà chị Lan, chị đúng rồi đấy.

Lan nghe vậy, cười tủm tỉm. Như khó hiểu nhìn Minh, đợi anh giải thích. Nhưng Minh chỉ nhún vai vô tội. Đến chính anh cũng đâu có biết họ đang nói về chuyện gì.

- Mà, có cái này cho hai đứa.

Minh chìa tay ra, một tấm thiệp cưới màu đỏ truyền thống. Bây giờ anh đã xin được một việc làm ổn định ở công ty của ông Lâm, Lan cũng tìm được một chức giáo viên ở ngôi trường nổi tiếng. Hôn lễ của họ sẽ được tổ chức vào tháng sau.

- Chà, PR giới thiệu nha. Đến đám cưới để mời đám cưới. - Duy cảm thán

- Không giới bằng em. Cưới hai lần. - Lan nhậm rãi cười.

Nghe Lan nói, cả đám bật cười. Giây phút này, hạnh phúc đến tột độ. Giá như khoảnh khắc này cứ đứng lại mãi mãi nhỉ. Nhưng không, thời gian vẫn sẽ trôi. Và những điều tốt đẹp hơn vẫn đang chờ phía trước.

- Hoàn thành. -

Bình Phước. 20:45, thứ năm ngày 28 tháng 7 năm 2016.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ngoại Truyện 1: Những chuyện chưa kể

Vào một ngày đẹp trời nọ, khi Duy và An còn học cấp 3...

- Vô ăn cơm đi con.

Bà Ý mỉm cười khi thấy An đứng trước cửa. Mới sáng sớm mà tên tiểu tử này đã qua tìm bà rồi. Cảm giác như có một đứa con ở xa, thích thật.

An cảm ơn rồi tự nhiên ngồi vào bàn ăn. Như và Duy thấy cậu thì vui vẻ chào hỏi. Bàn ăn có rất nhiều món ngon. An tiện tay gấp cho Như một miếng dưa muối. Duy ngay lập tức gạt ra.

- Sao thế? - An ngạc nhiên

- Hôm nay không được. - Duy nghiêm mặt - Đây, ăn miếng cá đi. Rau nữa này.

Duy gấp cho Như vài món bổ dưỡng. Nó đỏ mặt, cúi đầu cặm cùi vào chén com. An lắc đầu khó hiểu. Được một lúc, An bất ngờ đề nghị:

- Tí nữa hai đưa đi uống cà phê với tao không?
- Đi. - Như nhanh nhẩu
- Ở nhà. - Duy trả lời cộc lốc - Mày đi chi có nước ngọt thôi chứ gì. Tao biết tông mà!
- Không. Em hứa mà. Không uống nước ngọt đâu. Cho em đi nhá.

Như chun mũi, cầm tay Duy lắc mạnh vài cái. Khuôn mặt đáng yêu đó nhanh chóng khiến cậu mũi lòng. Duy ậm ừ cho qua.

Ăn com xong, khi Như đang bận với đôi Nike trắng đen ở cửa thì An lòi Duy ra, hỏi nhỏ:

- Đây, hôm nay mày sao vậy? Khó tính quá đó.
- Chuyện con gái, làm sao mày hiểu được!

Duy nói rồi phui tay quay đi. An chau mày. Chuyện con gái cậu không hiểu được, ừ đúng, thế nó thì hiểu được chắc? Mà, nhắc đến chuyện con gái, đừng nói là...

Hôm đó, đi uống cà phê, thực sự là Duy chỉ cho Như uống một cốc sữa nóng. Nó xụ mặt xuống, vẻ buồn buồn, khiến hai người nào đó cũng khó chịu theo. Nhưng Duy vẫn nhất quyết cứng rắn. Khuôn mặt nghiêm nghị cho đến lúc ra về.

Đêm đó, có người đau bụng, nước mắt bên gần bên dài nhưng chỉ im lặng một xó. Người nào đó biết được, miệng luôn mồm trách mắng, tay chân lại cuống quýt cả lên nấu nước ấm chườm bụng cho người kia.

Quán cà phê Love story of..., 7h30 sáng...

- Anh phục vụ ơi, anh cho em xin số điện thoại anh được không? Khi nào cần đặt tiệc em sẽ gọi anh tư vấn nhé.

Một cô gái với mái tóc quăn nhẹ được nhuộm ombre quay sang nhìn Duy chờ đợi. Duy gãi đầu. Cô gái này chính xác đã đến đây 5 lần, uống được 5 ly trà sữa nhưng hỏi cậu câu này đến 25 lần rồi đó. Duy định mở miệng từ chối tiếp thì một bóng đen nhanh chóng xuất hiện trước mặt cậu:

- Chị ơi, tóc chị đẹp thế! Mà chị muốn tư vấn gì thì chị cứ gọi em, em sẽ tư vấn tận tình cho chị. Số điện thoại em là 09...
- Cô nhóc này là ai? - Cô gái ấy chau mày
- Em ấy ạ? Em là em gái...
- Là em gái chủ quán, và là bạn gái tôi.

Duy cắt ngang lời Như, một tay ôm ngang eo nó mà kéo sát vào người. Cô gái kia mở to mắt ngạc nhiên, sau đó trả tiền rồi đi về ngay lập tức. Mặt Như vẫn đen xì.

- Sao vậy? Giận anh hả? - Duy hỏi
- Ai thèm. Anh đó, mai mốt ra ngoài đường bớt đánh phấn vuốt keo lại đi. Áo quần cũng xộc xệch một chút. Nếu được thì mang khẩu trang vô.
- Nhưng anh làm gì có đánh phấn với cả vuốt keo?

Duy cười khổ. Con nhóc của cậu ghen rồi. Làm gì có ai thấy người mình yêu bị dụ dỗ mà không ghen cơ chứ? Cảm giác này thật thích nha!

Mấy năm sau...

- Nắng, nghe nói con có người trong mộng rồi hả?

Duy ngồi trước bàn ăn, giả vờ hỏi cậu con trai vừa lên lớp 2 của mình.

- Không có! - Cậu nhóc trả lời không chút do dự
- Ồ. Vậy con thua em Ly rồi. - Duy cười cười - Em Ly có bạn trai rồi đó nha. Đẹp trai cực! Hình như lớn hơn con 1 tuổi thì phải.
- Không phải! Em Ly thích con mà!

Nắng phản bác khiến Như bật cười:

- Vậy là bắt quả tang nha. Thì ra Năng thích Ly.

- Không có mà. Ba mẹ lừa con!

- Mẹ không có lừa nha.

Như và Năng đồng loạt quay sang nhìn người trụ cột gia đình. Duy nhún vai giả vờ vô tội, gấp một miếng thịt cho vào miệng con gái ngồi kế bên.

- Ba xấu tính. - Cậu nhóc nhăn mặt chê

- Không có nha. Anh hai mới xấu tính á. Ba của em tốt nhất.

- Đồ mây đen. Mẹ mới là tốt nhất, nghe chưa?

- Không, ba mà!

- Mẹ mà!

- Ba!

- Mẹ!

Hai cô cậu cứ chun mũi cãi nhau như vậy, không nhận ra ba mẹ chúng đã mang đĩa trái cây ra sofa chén sạch. Khi mọi việc đã vỡ lỡ, Dương chỉ biết đen mặt:

- Ba mẹ đều xấu!

- Đúng dồi. - Em gái cũng đồng tình theo, đem hai tay khoanh trước ngực

- Được rồi, Thiên Dương, Thiên Vân, lại đây ngồi xem phim chung với ba mẹ nào. - Như vói tay gọi - Lát mẹ đi chợ mua bim bim bù nhá.

- Dạ!

Chỉ đợi vậy, hai đứa nhóc lon ton chạy đến sà vào lòng ba mẹ. Duy đưa tay quàng qua vai Như, dịu dàng quay qua hôn má nó. Gia đình nhỏ này, Duy chắc chắn sẽ bảo vệ đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngoại Truyện 2: Bảo bối của mẹ

Chỉ vài tháng sau khi cưới, bụng của Như đã to ra đáng kể. Hai vợ chồng vẫn ở nhà cũ, có điều chuyển sang phòng Như. Phòng Duy sau này sẽ dành cho con trai con gái. Bà Ý liên tục mua gà về tắm bổ cho con. Như ăn riết cũng thành ngán.

- Lại gà nữa hả anh?

- Ủ, ráng ăn đi em, vì con cũng được. Mẹ còn hầm một nồi canh bí đỏ ở dưới nữa kia.

Duy ngọt ngào dụ dỗ. Như chán nản nằm dài trên giường, tay vuốt vuốt ngực. Đã ngót nghét cũng hơn 9 tháng rồi, không biết khi nào sẽ sinh. Nói không chừng, con nó sau thành sẽ có hình dạng giống một chú gà nhỏ mất.

- Anh, anh nói mẹ đi, em ngán lắm rồi. Em mập lên gần 10 ký rồi đó.

- Không sao, càng mập càng xinh. - Duy bưng bát cháo ra trước mặt vợ - Được rồi, ăn một miếng nào.

Như nhăn mặt, cuối cùng cũng há miệng ra. Duy vừa đưa muỗng canh đến nửa chừng thì nó bỗng dừng hất xì một cái. Duy nhắm tịt mắt, mặt ướm nhẹp nhất thời không nói nên lời.

- Anh, anh có sao không? Em xin lỗi nha.

- Em ấy, được cái hậu đậu!

Duy đánh nhẹ lên bụng vợ trách yêu. Chợt Như nhăn mặt, hai tay ôm bụng đau khổ. Anh hốt hoảng:

- Vợ ơi, vợ sao vậy? Anh làm vợ đau hả? Anh xin lỗi mà, vợ có sao không vậy?

- Em... Em đau...

- Đau chỗ nào? Anh làm vợ đau hả? Vợ.. Vợ đánh anh đi.

- Ngốc! - Như gõ vào đầu anh - Mau.. Mau gọi mẹ đi... Mau lên! Chắc em sắp sinh rồi..

Nghe Như nói, Duy không ngần ngại gọi ba mẹ. Hai người trong phòng khách cũng vội vàng chạy lên xem. Vài phút sau, cả nhà đều có mặt ở bệnh viện.

Khi An đến, Như vừa vào phòng cấp cứu. Ông Lâm cùng bà Ý ngồi bất động trên hàng ghế nhựa, hai tay không ngừng chà xát vào nhau. Duy đứng trước cửa phòng, mái tóc rối xù kia chắc do Như đau quá mà phá hoại. Cậu đứng ngồi không yên, lâu lâu lại ngó vào trong một cái. An thấy vậy không khỏi bật cười:

- Sao rồi?

- Mày ơi, nó la ghê quá. Đau lắm hả mày?

- Tất nhiên là đau rồi. Có mấy người la nhiều quá rách cổ họng luôn đó.

An vừa dứt lời liền cảm nhận được Duy đang run. Hai tay cậu ướt nhẹp mồ hôi, khuôn mặt trắng bệch. An không nỡ dọa bạn, bèn sửa lại:

- Tao đùa thôi. Không sao đâu, mày đừng lo quá.

- Aaaaaaaaaaaaaa!

Tiếng hét của Như từ phòng bệnh phát ra đánh gục mọi ý thức của Duy. Cậu gạt bỏ mọi lời An nói, hai bàn tay nắm chặt, dán đôi mắt vào nơi đầy mùi thuốc kìa. An lắc đầu chịu thua. Tuy cậu lo cho Như thật, nhưng thấy Duy như vậy càng khiến cậu lo lắng hơn. Tâm tư của một người làm cha là thế này sao?

- Oe oe oe.

Tiếng em bé non nớt phát ra. Một vị bác sĩ già tay cẩn thận bế, đi ngang qua Duy để vào phòng riêng. Cậu chăm chú nhìn theo. Dễ thương quá. Cái cảm giác thấy đứa con mà vợ mình sinh ra, cảm giác địa vị cao lên một bậc này, có lẽ cả đời không bao giờ cậu quên được. Tình yêu của cậu và Như, thật hạnh phúc khi có thành quả như vậy. Một đứa con trai.

Như mở hờ đôi mắt, khẽ động đậy. Duy ngồi kế bên giường, hai bàn tay ấm áp che phủ tay nó, dịu dàng xoa bóp. Nó nhìn anh, anh đang cười kìa.

- Em giỏi lắm!

- Con đâu rồi anh? - Như thều thào.

- Con đang ngủ. Đợi em khỏe lại, chúng ta đi thăm con, được không?

Như khẽ gật đầu. Nó vẫn còn mệt mỏi quá. Cổ họng khô rát vì la hét quá độ. Duy hôn nhẹ lên mi mắt nó:

- Em muốn đặt tên con là gì?

- Tên con ấy à? Ừm... Gọi là Dương nhé. Thiên Dương.

- Thiên Dương?

- Ừ. Ánh sáng ở trên trời. Tia nắng đẹp nhất của đời em.

Duy cười khúc khích. Vợ của cậu tự khi nào lại sến như thế nhỉ? Nhưng vẫn dễ thương lắm. Duy xoa đầu, nói chuyện cùng Như rất lâu sau đó.

3 năm sau...

- Thiên Dương, con đứng lại cho ba!

Duy cầm cây chổi lông gà, chỉ vào cậu nhóc 3 tuổi lớn tiếng hét. Dương cười sáng khoái, vội vàng bước đến sau lưng bà.

- Có chuyện gì vậy?

- Bà ơi, cứu. - Cậu nhóc nắm chặt váy bà, giọng nũng nịu

- Mẹ, giao thẳng nhóc cho con đi. Nó canh lúc bé Mây đang ngủ lại chạy đến chọc con bé. Con phải vắt và lắm mới dỗ được nó đấy.

- Dương, nói bà nghe nào, sao lại chọc em Vân?

Bà Ý nắm tay cậu bé, giọng dịu dàng.

- Bà ơi, con “chương” em mà. Em cười với con đó.

- Cười cười cái gì? Nắng gì mà nắng chứ, bão thì có. Đồ nghịch ngợm, con lại đây cho ba.

- Không mà, Nắng ngoan mà. Bà ơi, cứu.

Mắt Thiên Dương long lanh, đọng đầy nước mắt. Bà Ý tất nhiên không chịu nổi loại vũ khí này, nhanh chóng xin hàng. Như từ trong bếp đi ra, vòng tay ôm con trai vào lòng:

- Bảo bối của mẹ, ngoan nào. Con không được chọc em khi em đang ngủ, hiểu không? Nếu còn có lần sau, mẹ sẽ không cho con đến chơi với em Ly nữa đâu.

Nghe mẹ nói vậy, Dương nhanh chóng cúi đầu xin lỗi. Ly là con gái đầu của An, cô nhóc thua Thiên Dương 2 tuổi. Dương thích Ly lắm, ngày nào cũng đòi mẹ cho con đến nhà ba An chơi thôi.

- Mẹ, chín nổi.

- Ừ, Nắng ngoan quá. Hôm nay mẹ có chiên khoai tây cho con đó, vào ăn đi. Lát nữa Ly sẽ đến nhà mình chơi.

- Nắng chương mẹ nhất!

Cậu nhóc hôn chụt vào má Như rõ to, chạy lon ton vào bếp đánh chén đĩa khoai. Duy đứng không xa đưa tay lên hù dọa, phồng má tròn mắt:

- Lupacachi!

- Ba Duy lại chọc Dương rồi phải không?

An từ ngoài cửa bước vào, trên tay là cô nhóc xinh xắn. Dương bỏ đồ ăn sang một bên, chạy đến:

- Ny! Ny!

Hương cười xoa đầu Dương. Ly cũng giơ tay đòi chơi chung với anh nhỏ. Duy bước qua quãng vai bá cổ bạn, dùng tay chà đầu vài cái. Hương theo Như vào bếp phụ dọn dẹp cơm. Ông Lâm chơi với hai đứa cháu nhỏ, khiến căn nhà rộn rã tiếng cười. Một gia đình đáng mơ ước!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ngoại Truyện 3: Mười vạn câu hỏi tại sao

1. Duy: Tại sao mày dám khẳng định tao không phải anh ruột của Như?

An: Đoán mò.

Duy: @@

~~

2. Như: Tại sao anh lại bỏ chiếc nhẫn kim cương kia đi? Là ba mua cho em mà.

Duy: À ừ, nó xấu òm, em đeo nhẫn cưới anh mua là đủ rồi.

~~

3. Hương: Anh An, cô gái kia là ai? Tại sao lại đến dự tiệc cưới cùng anh?

An: Một người bạn, sao vậy?

Hương: Cô ấy cũng đẹp, nhưng em tự tin mình có thể cura đổ anh. Vậy nên đừng mất thời gian nữa, hẹn hò cùng em bây giờ luôn nhé?

An: Cô ấy vừa trở thành bạn gái anh rồi.

Hương: Thế em tự tin mình có thể khiến anh chia tay cô ấy. Vậy mình cưới nhau nha?

~~

4. Ông Lâm: Như nó lấy chồng rồi. Căn nhà trống rỗng quá. Tại sao mình không sinh cho nó một đứa em trai bà nhỉ?

Bà Ý - Đập gối vào đầu ông Lâm: Ông đừng có mà nói lung tung!

Ông Lâm: Hahaha.

~~

5. Kiên: Tại sao hai người lại không phải là anh em ruột?

Duy: Thế tại sao chú lại không phải là con trai bà hàng xóm?

~~

6. Minh: Em với thằng Duy có chuyện bí mật gì sao?

Lan: Chuyện chị em phụ nữ, anh hỏi làm gì?

Minh: (:v)

~~

7. An: Tại sao anh không nói với em Duy còn sống? Anh có biết em lo thế nào không?

Hoàng: Ồ. Thế à?

An: Chứ còn gì nữa! Thật là bực anh quá đi!

Hoàng: Ồ. Thế à?

An: Anh...

Hoàng: Ồ. Thế à? *đi luôn*

An: @@

~~

8. An: Chị, sao lúc trước mới gặp chị đã khen em đẹp trai vậy? Có phải sức quyến rũ của em quá lớn không?

Lan: Cậu là ai?

9. Yến Vy: Tôi rời khỏi trại vài tháng rồi, đã có việc làm ổn định. Có điều, tại sao năm đó cậu lại không ra mặt tố cáo tôi? Cậu đã bao giờ thích tôi chưa, Anh Duy?

Duy: Xin hỏi, cậu là..?. _.

10. Ông Lâm: Sao con lại nghe lời bé Như răm rắp vậy? Làm đàn ông là phải có chính kiến riêng. Đừng để mình bị vợ sai khiến, hiểu chưa?

Duy: Dạ! Con hiểu rồi!

Bà Ý: Hai ba con nói chuyện gì vui vậy?

Ông Lâm: Đang khen kiểu tóc mới của bà đẹp quá. À, ngày mai có thể cho tôi đi uống cà phê với các chiến hữu một tí được không? Tôi dẫn bà đi spa luôn một thể, nhé!

Duy: Bà?!

11. An: Sau này tao với này sẽ làm thông gia nhé!

Duy: Đừng hòng! Con trai tao không thể lấy vợ có gen xấu như mày được.

An: - _ -

12. Ly: Sao lớp trưởng thay đổi chóng mặt như vậy? Lớp trưởng cũng ghét nó cơ mà! Vì lý do gì? Vì sao?

Hương: Vì trai.

13. An: Sao em có cảm giác hồi trước anh cứ sợ sợ em ấy?

Minh: Anh nghĩ mày với thằng Duy yêu nhau.

14. Question: Nụ hôn đầu của bạn là khi nào? Với ai?

Như: Năm 16 tuổi, với chồng.

Duy: Năm 3 tuổi, với vợ:v

15. An: Sao anh có thể đến cứu Duy kịp thời như thế?

Hoàng: Anh đã theo dõi ba. Lúc ba hẹn Duy ra quán cà phê, anh đã nghỉ ngơi nên mai phục ở dưới vực trước. Ai ngờ vừa xuống tới nơi thì đã thấy cậu ta trôi lênh bênh rồi.

16. An: Ba với mẹ, hai đứa thương ai hơn?

Nắng & Mây đồng thanh: Ông Bà.

17. Như: Dương, sao con không ra chơi với Ly?

Nắng: Con không thích đâu. Em Ly đang nói chuyện với thằng Tí kia kìa. Em hết thích con rồi. Con không thèm thích em luôn.

Như: Con ghen hả?

Nắng: Không có. Ai bảo em ấy cho thằng Tí kẹo mà không cho con.

Như: Thế mà bảo không ghen.

18. An: Ly, con có thích anh Dương không?

Ly: Dạ có!

Nắng: Hìhì

Mây: Chị Ly có thích anh Tí không?

Ly: Có luôn.

Nắng:...

An: Vậy Ly thích ai hơn nè?

Ly: Milu! Con thích Milu nhất! *chạy đến ôm con chó*

An: (:v)

19. An: Ly, nếu ba và anh Nắng rơi xuống nước con sẽ cứu ai?

Ly: Con không biết bơi, ba biết bơi, ba sẽ cứu anh Nắng.

An: Vậy giả sử ba không biết bơi thì sao?

Ly: Chú Duy bảo, không cần học bơi, cứ ngâm xuống nước thì hai ngày sau sẽ tự bơi được. Ba với anh Nắng ráng ở hai ngày nha, rồi biết bơi hãy về.

20. Nắng: Mai mốt anh lấy em về làm cô dâu nha!

Ly: Nhưng bạn Tí cũng bảo em làm cô dâu của bạn ấy rồi.

Nắng: Không sao đâu. Ba Duy bảo hồi xưa vua có nhiều vợ lắm, bây giờ cho Ly làm vua, Ly muốn có mấy chồng cũng được mà.

21. Nắng: Mây đi lấy cho anh ly nước.

Mây: Anh lấy đi, em đang xem phim mà.

Nắng: Lấy đi, anh kể cho cái này hay lắm!

Mây: Em chẳng tin đâu.

Nắng: Không lấy thì anh mách mẹ hôm qua em tè dầm đó nha.

Mây xì mặt, quay lưng đi lấy nước.

22. Nắng: Mây đi lấy cho anh ly nước.

Mây: Em không đi.

Nắng: Anh mách mẹ hôm bữa em tè dầm bây giờ!

Mây: Anh thử mách đi. Em cũng mách ba anh làm vỡ cái ly ba thích.

Nắng: Em...

23. Như: Chồng! Áo anh có mùi nước hoa gì lạ thế? Cả vết son đỏ chót này nữa?

Duy: Không có. Vợ đừng nghĩ bậy. Thằng An nó nghịch đấy. Bạn thân mà.

Như: Anh An dùng son à? Còn cả nước hoa này là của con gái cơ mà!

Duy: Em tin anh đi. Hay để anh gọi nó nhé!

Như lắc đầu. Hôm sau, vào lúc tối muộn, cô nàng diện chiếc váy đỏ rượu ôm sát người, khoe thân hình chữ S với ba vòng đầy đủ. Duy mở to mắt ngạc nhiên:

Duy: Em đi đâu?

Như: Em đi với Hương một lát, hôm nay sinh nhật nó.

Duy: Đi sinh nhật gì mà ăn mặc thế này?

Như: Anh đừng nghĩ bậy. Hương đưa em mặc bộ này đấy. Bạn thân mà.

Duy:... Anh xin lỗi. Sẽ không có lần sau đâu. Em vào thay bộ khác hộ anh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Em Gái!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.